SADAM HUSSEIN
trădat de fiii săi

EDITURA Tineretului

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Saddam Hussein trădat de fiii săi

ISBN:
973 - 9138 - 22 - 5

Gérard de Villiers,
La Résolution 687
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1996

Gérard de Villiers

SAS

Saddam Hussein trădat de fiii săi

În românește de
Șerban Demetriu

1996

Capitolul I

Tadeusz Zirkowski adresă un surâs călduros soldatului irakian care ridica bariera la punctul de frontieră pentru a-l lăsa să treacă pe teritoriul iordanian cu Mercedesul. În acel moment, nodul care i se pusese în stomac de la plecarea lui din Bagdad se topi pe dată. Era salvat! Avea impresia că a câștigat o lungă cursă cu obstacole extrem de periculoasă. La fiecare din nenumăratele puncte de control, de-a lungul celor patru sute de kilometri de drum între Bagdad și frontieră, se așteptase să fie arestat.

Ultimul era cel mai periculos. Zeci de camioane și mașini particulare stăteau la coadă înaintea clădirii punctului de frontieră de la Turaybil. Trecerea putea să dureze între un sfert de oră și opt ore, după cheful polițiștilor și importanța bacșișului distribuit. Grație pașaportului său diplomatic, Tadeusz Zirkowski a putut să pătrundă pe culoarul rezervat VIP-urilor, așteptând cu sufletul la gură ca ofițerul irakian să-l răsfoiască bănuitor, apoi să i-l înapoieze cu un surâs motivat de bancnota de zece dolari găsită între filele acestuia.

În culmea fericirii, diplomatul polonez acceleră ca să ajungă mai repede la postul iordanian, la un kilometru depărtare. Modifică puțin poziția oglinzii retrovizoare ca să nu fie orbit de soarele ce răsărea în spatele lui. Deșertul și munții care se zăreau la orizont căpătau nuanțe superbe sub razele orizontale, trecând progresiv de la violet la portocaliu aprins. Chiar și vastele întinderi de bazalt negricios care se desfășurau în depărtare aveau un aspect mai vesel.

Era șase și zece. Dacă mergea cu o viteză constantă, ajungea la Amman pe la nouă și jumătate. Fu nevoit să stea din nou la coadă. Aceeași plictiseală, dar fără să fie trist. Înaintea lui, vreo șase taxiuri iordaniene dispăreau sub munții

de bagaje îndesate pe capotă. Erau ticsite cu irakieni pentru care ieşirea din ţară era o adevărată ispravă, fiindcă li se cereau o grămadă de autorizaţii şi aproape opt sute de dinari irakieni – aproximativ o mie de dolari – o avere în această ţară sărăcită.

Coada avansa repede, iordanienii nefiind prea zgârciţi. Tadeusz Zirkowski se întinse; începea să simtă oboseala orelor petrecute la volan şi cu frica în oase. Maşinal, pipăi în fundul buzunarului de la haină preţioasa casetă audio care determinase această călătorie. Era grăbit s-o asculte. Văzând numărul Corpului Diplomatic, un soldat iordanian îi făcu semn să ocolească şirul de maşini.

Frânţi de oboseală, pasagerii dormeau în vehicule. În celălalt sens, trecerea era şi mai rapidă. Cel puţin o duzină de semiremorci cu prelată defilaseră într-un nor de motorină înaintea polonezului. Luau drumul Bagdadului, încărcate cu tone de alimente – fructe, carne şi legume – indispensabile supravieţuirii precare a Irakului aflat de cinci ani sub embargo, după invadarea Kuweitului în august 1990, ca urmare a Rezoluţiei 687 a Naţiunilor Unite.

De la acea dată, toate legăturile aeriene între Irak şi lumea exterioară erau întrerupte, interzicându-i-se Bagdadului vânzarea petrolului, iar o comisie specială a Naţiunilor Unite inventaria arsenalul armelor de distrugere în masă a acestei ţări.

Şoseaua Bagdad-Amman devenise singura cale, cordonul ombilical, ce lega Irakul de restul lumii. Nici un avion nu mai era autorizat să decoleze sau să aterizeze pe un aeroport irakian, chiar şi diplomaţii erau nevoiţi să treacă prin Amman, capitala Iordaniei. Drumul dura între nouă şi optsprezece ore şi era presărat de nenumărate puncte de control. În mai 1995, ambasadorul Irakului la Amman stabilise un record greu de depăşit, adică străbătuse drumul Bagdad-Amman în opt ore şi patruzeci şi şase de minute, cu un Mercedes 560.

Soldatul iordanian ştampilă repede paşaportul lui Tadeusz Zirkowski, iar diplomatul demară de îndată. Călătorise deja timp de şapte ore! Împrăştiate pe jos, cutiile de lapte condesat se ciocneau cu două sticle de whisky *Defender*. Toate acestea erau folosite drept deschizător de uşi la diferitele puncte de control. Împărţise deja o duzină la plecarea din Bagdad. Era cel mai eficient mijloc de a-i îmbuna pe soldaţii cei mai zeloşi. În

Irak lipseau toate cele necesare traiului, în schimb, era petrol din belşug.

Înaintea lui drumul se întindea până la linia orizontului, drept ca o riglă, confundându-se cu imensitatea bazaltului negru, străbătută de nenumărate trasee invizibile. În dreapta lui, la nord, se găsea Siria, iar în stânga, la sud, Arabia Saudită. Cele două frontiere erau la mai puţin de cincizeci de kilometri una faţă de cealaltă, distanţă care nu avea prea mare importanţă. Beduinii nomazi le traversau fără să-şi dea seama măcar, cu camionetele sau cu cămilele încărcate de mărfuri foarte rare în ţările unde se duceau: alcool în Arabia, oi în Irak, petrol în Siria...

Tadeusz Zirkowski mări viteza la o sută cincizeci şi depăşi două enorme camioane-cisternă cu numere albastre irakiene. Treceau cam o sută pe zi, în direcţia rafinăriei de la Zarka, cu douăzeci de kilometri înainte de Amman. Cu puţin înainte de impunerea embargoului, Iordania şi-a amintit la timp de o datorie de 1,3 milioane de dolari pe care Irakul i-o plătea în petrol, la un preţ de nimic... Conducta fiind oprită, se forma un lanţ de camioane care urcau apoi goale spre frontiera irakiană.

Maşinal, diplomatul polonez aruncă o privire în oglinda retrovizoare: fâşia dreaptă de asfalt era absolut pustie, cu excepţia a două camioane. Se strădui să-şi calmeze nervii, căci de aseară era exasperat: ştia că e în pericol de moarte dacă rămâne în Irak.

* * *

Tadeusz Zirkowski nu era un diplomat oarecare. Sosit la Ambasada Poloniei din Bagdad cu un an în urmă, era ataşatul secţiei ce privea interesele americane. Nemaiavând relaţii diplomatice cu Irakul, Statele Unite ceruseră Poloniei să se ocupe de afacerile curente. Membru al BBN[1], care urmase lui SB[2] al Poloniei comuniste, Tadeusz Zirkowski avea ca misiune la Bagdad să continue explorarea unui anumit număr de „surse" marcate de pe timpul lui SB, în contul KGB-ului sovietic. SB putuse să lege atunci relaţii utile cu membri ai „primului

1. *Biuro Bezpieczenstwa Narodowego*
2. *Shuzba Bezpieczenstwa*

cerc", cei care se întâlneau personal cu Saddam Hussein. Privilegiu extraordinar, căci în afara câtorva credincioşi, care se puteau număra pe degete, nimeni nu-l vedea pe *Raïs*. Nici măcar nu se ştia unde se află. Deseori, în timpul unor manifestaţii publice, el era înlocuit de o sosie. Deţinea un „parc" de trei sau patru, care se arătau uneori în Mercedesul lui blindat sau la moschee.

Nici măcar ambasadorii ţărilor arabe nu-l zăreau când îşi prezentau scrisorile de acreditare. Atunci când Saddam Hussein primea elevi de la diferite şcoli, aceştia erau percheziţionaţi cu mare băgare de seamă. Şi, bineînţeles, un degustător testa hrana şi băutura.

De asemenea, cei câţiva membri din „primul cerc", chiar dacă nu aveau un rang prea ridicat, reprezentau „surse" preţioase. Lui Tadeusz Zirkowski nu-i fusese greu să-i reactiveze, înlocuind zloţii cu frumoşii dolari verzulii.

Cu o seară înainte, cinase cu una dintre aceste „surse", un locotenent din garda republicană, Karim Jaburi, într-un local de pe malul Tigrului: întâlnire de rutină care s-a dovedit extrem de explozivă. Ofiţerul din garda republicană cumula două funcţii: pe de o parte, conducea poligonul de tragere din incinta palatului prezidenţial, pe de alta, supraveghea sistemul de ascultare care înregistra toate şedinţele ţinute în sala de conferinţe, alături de biroul lui Saddam Hussein.

Karim Jaburi sosise la cină cu o casetă. După părerea lui, asta însemna dinamită curată. Era înregistrarea unei convorbiri secrete între Saddam Hussein şi ginerele său, generalul Hussein Kemal, directorul programului de înarmare nucleară, chimică şi biologică din Irak. Omul care, cu şase săptămâni în urmă, fugise din Irak şi ceruse azil politic Iordaniei.

După ce Karim Jaburi îi prezentă pe scurt conţinutul casetei, Tadeusz Zirkowski nu mai avea decât un singur gând: s-o ia şi s-o şteargă rapid.

Plecat primul din restaurant, se reîntorsese, dându-şi seama că uitase pe masă bricheta Zippo cu efigia lui Marilyn Monroe, idolul său. Locotenentul Karim Jaburi se îndrepta în acel moment spre maşina care era parcată la o distanţă apreciabilă de restaurant. De-abia atunci, Tadeusz Zirkowski văzu doi bărbaţi ţâşnind din întuneric şi încadrându-l pe informatorul lui.

Pulsul diplomatului polonez se acceleră şi se grăbi să-şi ia

tălpăşiţa. Nici vorbă să asculte liniştit caseta. În cazul în care Karim Jaburi spusese adevărul, înregistrarea trebuia exfiltrată cât mai repede. Chiar într-o ambasadă din Bagdad, tot nu era în siguranţă. Tadeusz Zirkowski trecu pe la birou să lase vorbă unui coleg în care avea încredere, şi fără măcar să treacă pe acasă, luase imediat drumul spre vest. Nu avea altă alegere. La nord, era Kurdistanul, aflat în culmea unei anarhii totale. N-ar fi ajuns niciodată în Turcia. La sud, frontierele cu Kuweitul şi Arabia Saudită erau ermetic închise. La punctul de control al armatei irakiene, se trăgea fără somaţie asupra oricărui presupus dezertor.

Nu mai rămânea decât drumul de la Bagdad la Amman, pe unde se circula de regulă, o fâşiuţă de asfalt cu două benzi ce se întindea spre vest pe aproape opt sute de kilometri. Nimeni nu s-ar mira văzându-l că pleacă la drum la ora unsprezece noaptea. Acum circulaţia era mai redusă şi se mergea pe răcoare. Rămânea o necunoscută importantă: oare cei care-l arestaseră pe Karim Jaburi se vor mişca destul de repede ca să-l prindă la graniţă?

Trecerea fiecărui punct de control dintre Bagdad şi frontieră fusese o agonie, o descătuşare de adrenalină care-l epuizase. Acum se simţea uşor ca fulgul. Lunga fâşie asfaltată se desfăşura în faţa lui fără obstacol, până la Amman.

* * *

– Cu cine erai ieri seară?

În timp ce i se punea întrebarea pentru a suta oară, Karim Jaburi simţi o lovitură violentă de picior în coaste. Se chirci şi repetă la rându-i pentru a suta oară:

– Cu un prieten. Un diplomat polonez, Myszar Katowszyk. Puteţi să verificaţi.

– Este un spion. I-ai dat ceva. Ce anume?

– Nu i-am dat nimic, răspunse Karim Jaburi. Era un pachet de ţigări. *Wahiet Allah*[1].

– Câine turbat! Trădătorule! Ori spui adevărul, ori vei muri!

Anchetatorul din *Fassela El Amm*, garda pretoriană a lui Saddam Hussein, îi dădu o nouă lovitură de picior şi mai

---

1. *Jur pe Allah*

violentă, care-i smulse un urlet de durere. Karim Jaburi știa că, dacă spunea adevărul, murea... În acest caz, trebuia să reziste și să nege. Pleoapele sale umflate de lovituri lăsau să filtreze o imagine tulbure și deformată.

Cei trei bărbați care-l interogau din seara precedentă se agitau în jurul lui ca niște fantome în ceață. Ceasul era spart, nu avea idee ce oră este, însă presupunea că noaptea era pe sfârșite.

De abia fusese adus la închisoarea specială din palatul prezidențial, un fost depozit de arme ușoare aflat sub imobilul Hyat, că interogatoriul și începuse cu lovituri de cizmă, de pumni și de ciomag. Karim Jaburi fusese bătut ca un șnițel. Călăii dispuneau de timp suficient, însă sperau să-l facă să mărturisească înaintea sosirii șefului lor, Udei, fiul lui Saddam Hussein. Acum era prea târziu. Udei tocmai venise în zori, ca de obicei, și i se explica situația. Karim Jaburi auzi voci răstite și înțelese vag ce se petrecea. Udei era furios că nu fusese anunțat *imediat*. Funcțiile deținute de Karim Jaburi făceau din orice trădare un lucru extrem de grav.

Udei dădea ordine. Îl luară pe Karim Jaburi și îl legară de scaun cu mâinile la spate prinse în cătușe. Doi nou-veniți își făcuseră apariția cu „instrumentele" lor: o bormașină și o fiolă mare cu acid sulfuric. Udei bătea din picioare de nerăbdare: avea *nevoie* de un rezultat.

Fără a pune măcar o întrebare prizonierului, soldatul introduse în priză ștecherul bormașinii. Un zbârnâit ascuțit se auzi în încăpere. Atent ca un bun lucrător, soldatul privi burghiul învârtindu-se câteva clipe. Deodată, Karim Jaburi simți că urinează pe el. Un lichid cald se scurse de-a lungul coapsei. O teamă viscerală îi golea creierul. Ar fi dat orice ca să fie mai bătrân cu câteva ore, chiar dacă erau ultimele ce-i rămâneau de trăit. Închise ochii atunci când soldatul puse un genunchi pe sol, în fața lui, ținând strâns mașina de găurit orizontal chiar în dreptul tibiei sale.

Au fost câteva secunde minunate de răgaz, apoi burghiul pătrunse prin țesătura pantalonului, pe urmă în carne și, în final, se răsuci în os.

* * *

Tadeusz Zirkowski simţi că Mercedesul său începu să alunece în mod ciudat, ca şi cum ar merge pe o şosea cu polei. Instinctiv, ridică piciorul. Reacţie inspirată fiindcă se auzi un zgomot surd în spate, apoi un zăngănit de fiare şi maşina o luă spre stânga.

Explodase un cauciuc. Din fericire, era cel din spate. Reuşi să oprească fără multă greutate şi coborî să inspecteze pagubele. Din pneu nu mai rămăseseră decât câteva fâşii lipite de jantă. Iar la Bagdad se găseau numai pneuri reşapate din cauza embargoului. Trebuia să schimbe roata. Un camion fusese la un pas să-l agaţe într-un uruit ameninţător... Deschise cutia cu scule şi se puse pe treabă.

* * *

– Opreşte-te!

Docil soldatul opri maşina. Urletele lui Karim Jaburi se auzeau în continuare. Burghiul era înfipt trei centimetri în gambă, străpungând tibia dintr-o parte în alta. Sângele se prelingea pe sol.

– Stropeşte-l!

Vocea ofiţerului era de un calm înspăimântător. Cu o mişcare bruscă, soldatul retrase burghiul făcându-l pe prizonier să tresară. Luă atunci o seringă mare, deschise fiola cu acid sulfuric şi umplu pe trei sferturi seringa cu lichidul fumegând. Pe urmă, înfipse încet extremitatea seringii în gaura făcută de burghiu şi apăsă pe piston. Karim Jaburi scoase un urlet gata să-i rupă coardele vocale din cauza durerii înfiorătoare. Acidul sulfuric se infiltra în interiorul gambei, măcinând osul şi carnea. Din cauza şocului, Karim leşină. Ca să-şi revină, aruncară pe el două găleţi cu apă. Ofiţerul se aplecă asupra lui, plin de groază: dacă nu reuşea să smulgă adevărul de la prizonier, atunci pe *el* îl va executa Udei.

– Vorbeşte, zise el când Jaburi îşi recăpătă cunoştinţa. Dacă nu, continuăm aşa.

Prizonierul era zdrobit. Avea o singură dorinţă: să nu mai sufere. Înclină afirmativ cu capul. Era aşa de slăbit, că ofiţerul trebui să-şi lipească urechea de gura lui ca să înţeleagă toate răspunsurile. Când fu sigur că aflase esenţialul, se repezi în biroul vecin şi-l puse pe Udei la curent. Era mort de spaimă.

Situația era mult mai gravă decât bănuise. Udei îl asculta fără să scoată o vorbă.

– Sunteți niște imbecili! urlă el. Trebuia să mă preveniți ieri seară. Acum este poate prea târziu. *Rouh!*[1].

Ofițerul nu se lăsă rugat de două ori. Rămas singur, Udei puse mâna pe telefon. Primul apel fu la postul de frontieră. Când află că omul pe care-l căuta trecuse deja de o jumătate de oră, urlă singur de furie. Nu mai avea decât o singură șansă ca să reușească: să activeze rețeaua care nu trebuia folosită niciodată în acest scop. Consecințele puteau fi incalculabile, dar nu avea de ales.

* * *

Apăsând cu toată puterea pe accelerator, Tadeusz Zirkowski trecu prin fața unui indicator ce limita viteza la nouăzeci pe oră. Voia să recupereze cele treizeci de minute pierdute cu schimbarea roții. În deșert, această limitare era o fantezie... Chiar și camioanele-cisternă circulau cu peste o sută douăzeci de kilometri la oră când vechitura lor de motor le îngăduia.

Trebui totuși să încetinească. Un camion enorm era oprit aproape în mijlocul drumului. Avea două triunghiuri roșii în spatele cisternei, semn că transporta benzină. Vreo șase beduini stăteau la coadă cu diferite recipiente, cu canistre sau cu găleți, cu scopul de a se aproviziona la preț redus... De la frontiera irakiană până la Amman, stațiile de benzină improvizate apăreau ca ciupercile. Era suficient să ridici o canistră pe marginea drumului, pentru ca un mastodont să se oprească de îndată. Șoferii prost plătiți își rotunjeau astfel salariul de câțiva dinari. Din când în când, o mică neglijență transforma camionul, șoferul și clienții acestuia în căldură și lumină, până când rămânea o carcasă înnegrită care era rapid confundată cu bazaltul întunecat al deșertului.

Mercedesul trecu în tromba prin fața beduinilor care nici măcar nu ridicară capul. Tadeusz Zirkowski accelerà din nou. Soarele înălțat pe cer nu-l mai orbea.

---

1. *Șterge-o!*

În depărtare, în prelungirea stâlpilor de înaltă tensiune ce mărgineau şoseaua, distinse construcţiile plate din Al Ruwayshid, primul „oraş" de la frontiera irakiană. Un post, o cazarmă a Poliţiei Deşertului şi câteva mii de beduini care trăiau fie în corturi, fie în căsuţe rustice din prefabricate, supravieţuind din fel de fel de traficuri, departe de autorităţile de la Amman. În acest perimetru, lucrurile nu se mai schimbaseră de câteva mii de ani.

Diplomatul polonez înfometat şi epuizat, avea poftă să mănânce *chawerma*[1], să bea o cafea preparată de un beduin. Încetini înainte să ajungă în oraş. Drumul, palidă imitaţie a unei autostrăzi-fantomă, se bifurca şi ocolea un post militar instalat la mijloc. Puţin mai departe, mai multe băcănii-restaurant se aliniau pe cele două părţi ale şoselei. Acestea erau ţinute de creştini căci se vindeau băuturi alcoolice. Tadeusz Zirkowski se îndreptă spre cea mai răsărită dintre ele, în faţa micuţei clădiri cubice care adăpostea poşta.

* * *

Doi soldaţi în uniformă neagră îl ridicară în picioare pe Karim Jaburi, declanşându-i dureri atroce în gambele sale martirizate. Simplul contact al pantofilor cu solul era deja de nesuportat. Se lăsă târât, ţinându-se cu braţele de umerii lor, până ajunseră într-un birou. Nu avea idee cât timp zăcuse inconştient.

Un bărbat stătea în picioare în mijlocul camerei: era Udei, fiul cel mare al lui Saddam Hussein. În ţinută militară, ca de obicei, cu braţele încrucişate, cu privirea sumbră, mai răutăcioasă ca altă dată, îl apostrofă pe Karim Jaburi cu vocea tremurând de furie:

– Eşti un trădător! Ai călcat jurământul de credinţă faţă de *Raïs*.

Prizonierul era prea slăbit ca să mai răspundă. Cuvintele abia ajungeau până la creierul său, durerea din picioarele mutilate întunecându-i orice gând. Udei se apropie, însă mirosul pe care-l degaja prizonierul, un amestec de urină, de

---

1. *Oaie friptă pe o ţepuşă verticală*

sânge uscat, de acid și de sudoare, îl făcu să se strâmbe de dezgust.

– Mai ai o șansă să-ți salvezi viața, zise el cu o voce ceva mai blândă. Ai servit mulți ani cu credință și ți-ai mărturisit crima. Spune-mi doar atât: „Iartă-mă pentru dragostea față de Saddam Hussein" și nu vei fi executat.

Îi trebuiră mai multe secunde ca să înțeleagă sensul acestor cuvinte. În Irak, totul era posibil, iar Saddam Hussein era de-a dreptul machiavelic. Un om smuls din ghearele morții putea să devină cel mai fidel dintre sclavi. Cu un efort supraomenesc, ofițerul înălță capul și bolborosi printre buzele crăpate:

– Iertare! Pentru dragostea față de Saddam Hussein!

Udei clătină aprobator din cap. Apoi expresia i se înăspri din nou. Smulgând pistolul automat Makarov din teacă, trase piedica, apoi întinse brațul până ce extremitatea țevii se găsi la câțiva centimetri de fruntea lui Karim Jaburi.

– Tatălui meu nu-i plac lașii, zise el pe un ton glacial.

Prizonierul văzu indexul gros apăsând pe trăgaci, auzi detonația și simți un șoc formidabil în cap. Cei doi soldați se îndepărtară cât putură de repede ca să nu fie împroșcați cu sângele care țâșni din craniul sfărâmat.

* * *

Tadeusz Zirkowski traversă pe jos terenul central ce separa cele două benzi ale șoselei numărul 10 ca să ajungă la mașina parcată în fața poștei, un micuț cub ocru, puțin retras de la drum, a cărei antenă se legăna în adierea vântului. Soarele începea să frigă. Polonezul se așeză la volan și demară imediat. Mai avea de străbătut încă două sute de kilometri până la Amman. Jumătatea de oră de repaus și cafeaua îl reconfortaseră.

Ieși din Al Ruwayshid și, după ce parcuse câțiva kilometri, se angajă într-o curbă foarte amplă. Mai avea de făcut un singur viraj până la As Safawi, următorul sat, la o sută de kilometri distanță.

La ieșirea din curbă, a fost nevoit să încetinească, fiindcă un camion mare pleca dintr-o parcare situată pe marginea drumului. Profită de acest lucru ca să scruteze deșertul. De

departe, din partea stângă, se ridica un praf roşiatic în vârtej, deplasându-se cu toată viteza. Beduinii erau convinşi că veneau djinnşii, adică sufletele morţilor care-i urmăreau pe cei care le făcuseră rău.

Deodată, Tadeusz Zirkowski zări un automobil în oglinda retrovizoare: era un taxi portocaliu cu albastru, un Mercedes tip vechi. Totuşi, în urma lui nu fusese nici un vehicul când plecase din Al Ruwayshid... Brusc înţelese: Mercedesul se găsea în parcare, ascuns după un camion. Acum rula repede şi se apropia de el.

Pentru că se simţea în siguranţă, Tadeusz Zirkowski nu voia să rişte un accident, de aceea se retrase spre dreapta ca să lase taxiul să treacă. Observă vechiul Mercedes care devenea din ce în ce mai mare în oglinda retrovizoare. Ca majoritatea vehiculelor din regiune, avea o antenă înaltă CB plantată vertical pe capotă. În mod fulgerător, experienţa de agent secret îl făcu pe Tadeusz Zirkowski să se alarmeze. În vehicul erau înghesuiţi cinci oameni; beduini cu kefi, înarmaţi. Distingea ţeava a două Kalaşnikov ieşind dintre ocupanţii maşinii. Faptul în sine nu avea nimic ieşit din comun fiindcă beduinii din deşert erau deseori înarmaţi. Totuşi, diplomatul polonez simţi că i se contractă stomacul. Taxiul avea număr iordanian... Nu era decât un singur mijloc prin care se putea calma: să accelereze. Ajunse la o sută patruzeci de kilometri pe oră, însă nici taxiul nu se lăsa mai prejos.

Un imens camion-cisternă care se târa pe mijlocul şoselei îl obligă să încetinească. Avea număr albastru irakian. Tadeusz Zirkowski claxonă cu furie, iar camionul îşi aprinse farul de semnalizare, căci se retrăgea spre dreapta. În acea clipă, Mercedesul ţâşni în stânga drumului încercând să intre în depăşire. Polonezul întoarse capul şi un val de adrenalină fu cât pe ce să-i producă explozia arterelor: ţeava unui Kalaşnikov ieşea pe geamul lăsat al portierei din faţă, îndreptată la mai puţin de doi metri de el!

Şocat, Tadeusz Zirkowski răsuci brusc volanul spre dreapta, gata să atingă spatele camionului. Îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă de ce beduinii nu trăgeau încă. Pe cisternă erau pictate două triunghiuri roşii. Un singur proiectil ar fi fost de ajuns ca să facă cisterna să explodeze pe loc. Cele

două Mercedesuri erau atât de apropiate, încât din ocupanții lor n-ar mai fi rămas decât cenunșa.

Cea mai bună protecție era să stea cât mai aproape de camionul-cisternă. Puțin înainte de As Sawafi, se găsea un punct de control al armatei iordaniene. Trebuia să reziste până acolo. Calculul polonezului se dovedi corect: taxiul portocaliu cu albastru continua să se țină scai de el, dar ocupanții lui nu îndrăzneau să deschidă focul. Aproape că intrase cu capota Mercedesului său sub camionul-cisternă.

Cele trei vehicule merseră în aceeași poziție vreo zece kilometri. Șoferul camionului trebuie să se fi întrebat de ce nu-l depășeau cele două Mercedesuri. Tadeusz Zirkowski își șterse pe pantalon mâinile ude de transpirație. În douăzeci de minute ar ajunge la punctul de control. În acea clipă observă o trâmbă de praf ce se ridica în deșert. Nu era djinn, ci un vehicul care circula foarte repede pe un drum ce întâlnea șoseaua 10 înaintea lor. Polonezul înțelese rapid că la această viteză, celălalt vehicul ar ajunge pe șosea în fața lor. Prezența acestuia nu avea nimic extraordinar: deșertul era parcurs în lung și-n lat de camionete ce făceau legătura între diferitele tabere ale beduinilor. Timp de câteva clipe, nu-i mai dădu atenție, fiind preocupat să-și mențină mașina în umbra camionului-cisternă. Nu îndrăznea să se gândească la consecințele pe care le-ar avea punerea unei frâne bruște. Taxiul îl ajungea mereu din urmă. Cu mâinile crispate pe volan, cu vizibilitatea redusă de enorma cisternă, calcula în minte câți kilometri mai rămăseseră. Fiecare învârtire a roților îi oferea siguranță. Chiar și un comando de beduini asasini n-ar îndrăzni să dea nas în nas cu Poliția Deșertului. Or, camionul trebuia în mod obligatoriu să se oprească la punctul de control.

Câteva minute se scurseră în uruitul motoarelor. Într-o curbă ușoară, Tadeusz Zirkowski aruncă o privire asupra deșertului. Vehiculul care se năpustea pe pistă ajunsese aproape la șosea, însă cursa se modificase. Circula acum paralel cu șoseaua asfaltată, dar mult mai încet. Cum se apropia, polonezul văzu că era vorba de o camionetă albă. Pe platforma din spate, un obiect ce semăna cu o macara era încadrat de doi bărbați cu kefi.

Mai trecură câteva secunde, și Tadeusz Zirkowski simți că stomacul i se umple cu plumb. Obiectul pe care îl luase drept

macara era de fapt o DSHK Duşka, o mitralieră grea rusească de 12,7 mm, ce putea fi recunoscută după manşonul cilindric al piedicii.

* * *

Camionul-cisternă, urmat îndeaproape de două Mercedesuri, era pe cale să depăşească o camionetă care circula pe o pistă paralelă cu drumul asfaltat, care cobora.

Îngrozit, Tadeusz Zirkowski îl văzu pe unul dintre cei doi bărbaţi instalaţi pe platforma camionetei răsucind mitraliera, astfel încât ţeava să fie perpendiculară pe şosea. În câteva secunde, servantul armei va putea să-l ochească liniştit. Din cauza poziţiei de tragere, nu risca să arunce în aer camionul-cisternă.

Cu o mişcare bruscă a volanului, diplomatul polonez rămase puţin în urmă ca să poată depăşi în fine cisterna. Câştigase câteva secunde: mitraliera nu putea trage fără să atingă cisterna... Apoi inima bătu cu putere; în depărtare, pe dreapta drumului, la cinci kilometri, zări colina pe care se înălţau clădirile postului militar. Cu toţi muşchii încordaţi, accelera întruna, impunându-şi să nu se uite în oglinda retrovizoare. După un timp, se uită totuşi şi observă camioneta, dar nu şi taxiul portocaliu cu albastru. Acesta încă nu depăşise cisterna.

Privirea îi alunecă spre stânga şi simţi un nod în gât. Camioneta accelerase. Într-un nor de praf, bărbatul de la mitralieră, cu mâinile încleştate pe cele două mânere de tir, lupta ca să-şi menţină echilibrul. Flăcări portocalii ţâşniră deodată din ţeavă. Păcănitul surd al mitralierei atinse timpanul lui Tadeusz Zirkowski în momentul în care bucăţi de asfalt ajunseră în faţa lui, smulse din şosea de enormele proiectile de 12,7 milimetri. Hurducat de denivelările drumului, trăgătorul ratase ţinta.

Se auzi o trosnitură scurtă. Parbrizul deveni opac, cu excepţia cerculeţului de securitate. O bucată din asfalt ricoşase în geam. După câteva secunde de spaimă, Tadeusz Zirkowski îşi reveni. Nu mai voia să vadă decât postul militar care se zărea în depărtare. Încă trei minute, şi ar fi salvat. De altfel, camioneta, fiind mai lentă, pierdea teren. Desigur, Duşka avea

bătaie lungă, dar cu cât distanța se mărea, cu atât arma, scuturată de hopurile pistei, era mai imprecisă.

Poc-poc-poc-poc. Ultima răpăială se confundă cu un oribil zgomot de fierăraie. Parbrizul din spate al Mercedesului se făcu țăndări, mașina începu să tresalte ca și cum ar fi avut roțile pătrate. Volanul scăpă din mâinile diplomatului polonez. Un proiectil atinse roata stângă din spate, producând explozia pneului și smulgând o bucată din jantă. Fără să-l mai poată controla, vehiculul o luă spre stânga, în direcția pistei și a camionetei. Mașinal, Tadeusz Zirkowski ridicase piciorul de pe frână. Un sunet puternic de claxon îi atrase atenția: camionul-cisternă sosea în spatele său, adică treizeci și cinci de tone cu o viteză de o sută douăzeci la oră. Cu un efort disperat, viră la dreapta. Mașina porni de-a curmezișul, iar el nu reuși s-o redreseze.

Metru cu metru, se apropia de șanțul din dreapta și se răsturnă în el. Mercedesul rămase cu roțile în sus. Blocat de centura de siguranță, Tadeusz Zirkowski simți mașina rostogolindu-se și se agăță cu toate puterile de volan. Peisajul se dădea peste cap o dată cu el.

Mercedesul rămase imobilizat pe capotă, înțepenit în șanț. Polonezul își desfăcu centura și lovi portiera cu umărul. Miracol, aceasta se deschise. În ciuda șocului, caroseria nu era deformată. Diplomatul urcă pe pietriș și se opri, în picioare, ușor zăpăcit. Doar mâna stângă îi sângera; avea o ușoară zgârietură.

Camionul-cisternă se îndepărta, însă Mercedesul care-l urmărise era oprit pe șosea, la cinci sute de metri mai înainte, iar acum începuse să dea înapoi. De cealaltă parte a drumului, camioneta era invizibilă. Fără să raționeze, Tadeusz Zirkowski începu să alerge spre postul militar, împleticindu-se pe solul bolovănos și denivelat.

* * *

După ce coborî din taxiul portocaliu cu albastru, unul dintre beduini gesticula în direcția camionetei, arătând spre fugarul care se afunda tot mai mult în deșert. Ar fi putut să-l

nimerească uşor cu Kalaşnicovul, însă detonaţiile ar fi fost auzite la punctul de control şi Poliţia Deşertului acţiona rapid în astfel de situaţii.

Şoferul camionetei încetini, schimbă viteza şi porni înainte pe şosea.

* * *

Deşi îl dureau picioarele, gura i se uscase, cu obrajii roşii ca focul şi cu inima care-i bătea cu putere în piept, Tadeusz Zirkowski alerga ca un automat. Muşchii sufereau de crampe cumplite, însă o forţă disperată îl împingea înainte. Gândurile i se învălmăşeau în cap: cerul era magnific, însă praful roşiatic al deşertului îi ardea plămânii. Se poticni, fu cât pe ce să cadă, dar porni din nou. Paşii săi deveniră din ce în ce mai mici. Avea impresia că arterele îi vor plesni... Întoarse capul. Cursa se desfăşura paralel cu şoseaua, în cazul fericit în care ar apărea vreo maşină, însă asfaltul era pustiu până departe, în zare.

Botul alb al camionetei ţâşni brusc pe drum, chiar înaintea lui. Escaladase taluzul, graţie celor patru roţi motrice. Rămase pe loc câteva clipe, ca o insectă ameninţătoare, apoi capota fu dată încetişor la o parte şi începu să coboare cu prudenţă spre zona în care alerga fugarul. Îi tăie drumul.

Timp de o fracţiune de secundă, Tadeusz Zirkowski avu intenţia să se oprească asemenea unui animal hăituit, istovit, care se resemnează în faţa morţii. Apoi, instinctul de conservare îl domină şi se îndreptă spre şosea. Cu un efort supraomenesc, el urcă taluzul, căzând şi ridicându-se, apoi ajunse, în fine, pe şosea.

Când simţi din nou asfaltul sub picioarele sale epuizate, senzaţia fu delicioasă. Timp de câteva secunde avu impresia că zbura. Pe urmă, oboseala îl făcu să-şi simtă tălpile ca de plumb. Dar nu mai avea decât un kilometru şi jumătate de parcurs. Încercă să mai reziste puţin, dar în zadar.

Un huruit îl făcu să se întoarcă şi observă camioneta ridicându-şi botul deasupra taluzului. Cu mari eforturi ale motorului, ea ajunse din nou pe şosea. Într-un scârţâit de frâne, ea porni în urmărirea fugarului. Tadeusz Zirkowski alerga în zigzag ca un iepure înnebunit, apoi se năpusti spre taluzul din stânga, fără să-şi dea seama că astfel camioneta putea să-l

ajungă mai ușor. Vehiculul se găsea mereu în spatele său. Diplomatul polonez se întoarse și distinse pentru prima oară obrazul brăzdat de riduri adânci al șoferului. Vru să se îndepărteze, alunecă pe o piatră mare și se dezechilibră.

Bara masivă de protecție îl lovi în rinichi, aruncându-l pe burtă. Roata din față trecu peste pieptul lui, strivindu-l ca pe o viespe. Și, după o ultimă durere atroce, nu mai simți nimic.

Capitolul II

Ochii mari, migdalați, de un insolit verde-marin, conturați cu creion dermatograf negru, îl priveau pe Malko cu o expresie nedumerită. De unde stătea singura clientă a salonului de la primul etaj al cafenelei *Al Sultan*, localul la modă din cartierul Shmeisani situat pe Elea Abu Mahdi Street, nimic altceva nu se putea observa.

Clienta solitară, instalată chiar în fundul sălii pe o banchetă de mușama, sub lumina violentă pe care o reflectau nenumăratele oglinzi de pe pereți, părea complet deplasată în fața paharului cu Coca-Cola, după animația și zgomotul de la parter. Jos, nu erau decât bărbați singuri sau în grup, fiecare cu narghileaua și cu telefonul portabil, care își legănau capetele în ritmul muzicii sincopate revărsată asupra terasei ce ocupase practic și trotuarul.

Toată strada forfotea de animație, cu cafenelele sale în terase, cu fast-food-urile, cu restaurantele și magazinele sale deschise până târziu. Grupurile de tineri se plimbau fără încetare. Shmeisani, un fel de Saint-Germain-des-Près al Ammanului, era populat aproape în întregime de noii îmbogățiți. Pe o stradă mai sus, se găsea magazinul de bijuterii cel mai scump din capitală...

Perplex, Malko o examină pe necunoscuta cu ochi verzi. *Hidjabul* alb și rochia lungă de culoarea ochilor ei, decorată cu broderii, îi ascundea complet formele. Nu i se vedeau decât ochii, iar în picioare avea niște pantofi cu bride, foarte puțin islamici. Sosit la Amman cu două ore mai devreme, Malko găsise la hotel un mesaj de la Christopher Angleton, șeful de la *Central Intelligence Agency* din Amman. Americanul trebuise să se ducă pe neașteptate la Damasc și nu se întorcea decât a doua zi. Ca să câștige timp, îi ceru să-l contacteze pe

colaboratorul cu care lucra în Iordania, la ora nouă, la cafeneaua *Al Sultan*, pe Elea Abu Mahdi Street. Era o femeie, o anume Zahra Sirb. Șeful Centralei CIA nu-i precizase însă că era vorba de o femeie cu voal.

Necunoscuta spuse câteva vorbe în arabă cu o voce melodioasă și un ton întrebător. Malko rosti un singur cuvânt:

– Zahra?

Ea clătină capul de la stânga la dreapta, ceea ce însemna da. Liniștit, el se așeză în fața ei.

– Vorbiți engleza?

Ea îndepărtă *hidjabul*, descoperind o gură mare, cu buze groase, vopsită ca aceea a unei creaturi de harem, cu dinți strălucitori și un nas puțin cam lung. Coborî privirea care se opri la mâinile ei: avea unghii roșii, cu degetele pline de inele grele și o brățară masivă. Era un colaborator lipsit de griji.

– *Of course*, răspunse ea cu voce melodioasă. Cine v-a pomenit numele meu?

– Christopher Angleton.

– Perfect. M-ați găsit ușor?

– Am întâmpinat ceva greutăți, mărturisi Malko.

Amman era un oraș de coșmar urbanistic, un mozaic de cartiere repartizate pe mai multe coline despărțite de văi, fiecare dintre ele comunicând foarte puțin cu celelalte. Orașul se dezvolta cu repeziciune, mușcând din deșert, iar în majoritatea cartierelor noi, precum Shmeisani, străzile nu aveau nume. Acestor inconveniente li se mai adăuga și un sistem sadic de străduțe cu sens unic. În Amman nu era nici măcar o *singură* stradă dreaptă și orizontală. Cum principalele artere erau împărțite în două printr-un mic zid central, trebuia să parcurgi kilometri întregi ca să găsești o porțiune pe unde să poți întoarce.

Amman era un oraș straniu, cu cartiere juxtapuse, izolate unele de altele, separate prin spații unde nu s-a construit nimic, practic fără pietoni, în afară de străzile aglomerate din Orașul de Jos, vechiul Amman. Bogătașii preferau să se izoleze în vile masive din piatră, dominate de ciudate antene de televiziune în forma turnului Eiffel, care nu ajungeau să insufle vitalitate tuturor cartierelor noi care s-au ivit în deșert. Aglomerația nu era decât un fel de țesătură urbană cu ochiuri rare, aproape lipsită de personalitate.

Sosi un chelner la fel de binevoitor ca poarta unei închisori și o întrebă răstit pe Zahra în arabă.

– Doriți o *turkish coffee masbout*?[1] îl întrebă ea pe Malko.

Acesta aprobă și remarcă în legătură cu atitudinea chelnerului:

– V-a tratat ca pe un câine...

Pupilele verzi căpătară o lucire de ironie.

– Pentru că în ochii lui *sunt* un câine! Sau mai curând o cățea... Există foarte puține locuri în Amman unde o femeie poate să se ducă singură. Aici sunt tolerate doar târfele de lux care locuiesc în apartamente mobilate din cartier și care se întâlnesc cu saudiții sau cu iordanienii bogați. Pe terasă nu m-ar fi lăsat să stau la masă. Pentru iordanianul obișnuit, o femeie neînsoțită într-o cafenea nu poate fi decât o prostituată.

Mentalitatea arabă nu evoluase deloc... Chelnerul le aruncă pe masă cafeaua și fugi cât putu de repede.

– De ce purtați voal? se interesă Malko. Puteți să vă îmbrăcați după moda europeană...

Zahra râse din toată inima.

– Ați mai fost în Iordania?

– Da, a trecut mult timp de-atunci.

Era în septembrie 1970, în timpul faimosului „Septembrie negru", care a declanșat măcelul din oraș, ca urmare a unui mic diferend între beduini și palestinieni. Aflându-se în misiune pentru CIA, Malko a primit insigna de onoare pentru că l-a salvat pe tânărul rege Hussein din mâinile unei bande de furioși care voiau să-l asasineze după ce l-au răpit.

– Ei bine, mai degrabă lucrurile s-au agravat, spuse Zahra cu tristețe. Dacă aș fi venit în taior, nici nu m-ar fi lăsat să intru. Bărbații m-ar fi urmărit pe stradă și m-ar fi insultat. Presiunea fundamentalistă este puternică. Emisiunea de la televizor se întrerupe în fiecare seară la opt și treizeci pentru difuzarea apelului la rugăciune. Câteodată, când mă opresc la semafor și se întâmplă să port fustă, puștanii se apropie și mă întreabă de ce mă îmbrac indecent. Cel puțin aici, cu voalul ăsta, mă iau drept prostituată...

---

[1] *Cafea turcească*

Malko asculta cu răsuflarea tăiată. Era pentru prima oară când vedea o femeie încântată de faptul că e luată drept târfă. Zahra continuă:

– Din cauza dominației moralei islamiste, sunt din ce în ce mai multe femei „îmbrobodite", cum se spune pe aici. Asta ca să nu ne creăm probleme. Remarcați că voalul este practic. Nimeni nu te recunoaște și este un alibi extraordinar. Dar nici nu trebuie să crezi că voalul este totdeauna sinonim cu virtutea... Eu cunosc iordaniene care nu ies decât „îmbrobodite" și nu ezită să-și aducă amantul la ele, în timp ce soțul lucrează... În spatele *hidjabului*, se ascund deseori sfintele târâturi. (Privirea rătăci peste sala goală.) Aici stau tot timpul polițiști care lâncezesc și e mai bine să nu ne vadă împreună.

Malko își înmuie buzele în cafeaua amară și fierbinte. Schimbase nu numai continentul, ci și veacul. O privi pe tânăra femeie și nu se putu abține să-i spună:

– Cu ochii dumneavoastră verzi, ați putea trece drept occidentală sau slavă.

Ea îi aruncă o privire amuzată și provocatoare.

– Bunica mea era caucaziană. O femeie *foarte frumoasă*, vândută ca sclavă unui șeic de prin partea locului. Venea din sudul Rusiei, din Caucaz. În Iordania sunt mulți caucazieni. Toți ofițerii din garda regală au venit din Caucaz. Regele are deplină încredere în ei. Apropo, aveți mașină?

– Da, e parcată puțin mai sus. Un Jeep Cherokee alb.

– Bine, o să avem nevoie de ea. Dacă domnul Angleton a insistat să ne întâlnim, înseamnă că există o explicație. Trebuie să vă prezint cuiva care pleacă mâine din Amman. Ieșiți primul, vă ajung din urmă. Astfel, nu vom atrage atenția.

– Cu cine ne vom întâlni?

Malko era mai curând intrigat decât curios. Practic nu știa nimic despre misiunea lui în Iordania. Ca de obicei, Centrala de la Viena îl anunțase în ultimul moment că era așteptat de urgență la Amman și că șeful de acolo îl va pune la curent cu ce avea de făcut. Sărise în prima cursă Air France pentru Paris și luase apoi un Airbus, aparținând tot companiei Air France cu destinația Damasc și Amman. Cu cele două mii șase sute de zboruri săptămânale deasupra Europei și cu cele nouăzeci și cinci de țări deservite, plus cei treizeci și nouă de mii de anga-

jaţi, compania franceză oferea posibilităţi infinite unor oameni ca el. Cu toate astea, era mult mai plăcut să dai peste o splendoare de caucaziană, decât peste un funcţionar morocănos de la CIA.

– Vă explic în maşină.

El puse doi dinari pe masă şi ajunse la scară, apoi traversă terasa înnegrită de lume de la *Al Sultan*. Pe terasa vecină, mai multe femei cu văluri pe cap trăgeau de zor din narghilea, noua meteahnă „corectă politicește" vorbind. El urcă pe strada Elea Abu Mahdi şi întâlni grupuri de tineri. Unele fete aveau voaluri, altele îşi expuneau cu mândreţe pletele lungi, sânii ascuţiţi şi blugii strâmţi, sub privirile sticloase ale trecătorilor. În Oraşul de Jos – cartierul cel mai cunoscut din Amman – ele ar fi fost ucise cu pietre şi huiduite.

Zahra sosi de îndată în urma lui. Era însoţită de doi bărbaţi. Se urcă repede în Jeep şi-i zise lui Malko:

– Porniţi repede, sunt urmărită.

Se eliberă de *hidjab*, descoperind în sfârşit obrajii cu pomeţi proeminenţi de tip slav şi un păr des, negru ca pana corbului, ce i se revărsa pe umeri.

– Ticăloşii ăia doi voiau să ştie ce tarif practic, îi explică ea râzând.

– Unde mergem? întrebă el când ajunse în capătul străzii.

– Să ne întâlnim cu un bărbat foarte puternic şi foarte periculos, îl preveni ea. Şeicul Beni Khaled. Luaţi-o la dreapta.

– Cine este?

– Şeful tribului Cha'alam. În deşert, între Siria şi Arabia Saudită, trăiesc aproximativ douăzeci de mii de beduini.

– Mergem în deşert?

– Nu, nu, făcu Zahra râzând. Şeicul Beni Khaled are o locuinţă foarte spaţioasă nu departe de aici. Trăieşte cu cele patru soţii şi are paisprezece servitoare filipineze care poartă voal, musulmane din Insula Mindanao.

– E fundamentalist?

Ea izbucni din nou în râs.

– El! Nu se gândeşte decât cum să-şi îmbogăţească colecţia de femei! Se pare că toate filipinezele au trecut prin patul lui. Mi-a mărturisit o dată că, dacă n-ar avea cel puţin două femei pe zi, ar suferi de migrenă. A răpit-o într-o zi pe so-

ția unui general beduin și era cât pe ce să declanșeze un adevărat măcel.

– Vă face confidențe, remarcă Malko amuzat.

– Am avut o aventură cu el, îi spuse Zahra simplu. Mă dusesem să-i iau un interviu. Am rămas trei zile în casa lui. Acasă și la birou, au crezut că am fost răpită.

– Nu erau prea departe de adevăr, spuse Malko. Sper că șeicul s-a purtat bine cu dumneavoastră.

– Timp de trei zile, m-a regulat ca un apucat, spuse ea simplu. Am rămas prieteni. Dacă n-aș fi avut această aventură cu el, nu v-ați fi apropiat de casa lui acum. Este cam nebun și incredibil de orgolios. Nu acceptă să discute cu nimeni din armată sau din guvernul iordanian, în afară de prințul moștenitor, Hassan. Ba mai mult, acesta trebuie să vină la un *mansaf*[1] în *mandaribul*[2] său din mijlocul deșertului.

Ea se întrerupse ca să-l ghideze prin labirintul de străzi fără nume din cartierul rezidențial. Cinci minute mai târziu, opreau în fața unei imense vile de dimensiuni piramidale. Vreo șase bărbați asigurau paza pe trotuar. Zahra își așeză voalul și coborî ca să vorbească cu ei.

– Ce facem la el? o întrebă Malko intrigat când se înapoie.

– Facem cunoștință cu el, răspunse Zahra. Astă-seară dă un *mansaf* în cinstea altor beduini. L-am anunțat că voi trece ca să-i prezint un prieten care vrea să-i ceară un serviciu.

– Eu? Ce serviciu?

Era curată nebunie.

– Vă va explica domnul Angleton. Știu doar că vrea să vă duceți mâine în tabăra șeicului fiindcă face o anchetă. Dar fără acordul lui, este imposibil. Se duce acolo în fiecare lună să-și primească partea din profiturile de pe urma traficurilor practicate de trib. Îl plătesc în bani lichizi sau în aur.

Unul dintre paznici dispăru în vilă, pe urmă ieși, parlamentă cu Zahra care reveni la mașină vizibil supărată.

– S-a răzgândit! Astă-seară nu vrea să vadă pe nimeni, rămâne doar în compania prietenilor lui, îl anunță Zahra.

Unul dintre paznici, înarmat cu un Kalașnicov, îi făcu semn lui Malko să plece de acolo. Pe lângă că era nebun, șeicul

---

1. *Festin*
2. *Tabără*

părea și puțin paranoic. Malko demară și se întoarse spre Zahra.

– Ce facem?

– Nimic, pentru moment, spuse ea. Este imposibil să intrăm cu forța. Mergem să cinăm la mine.

Coborâră spre Shmeisani, iar Zahra îl conduse până în A'Sha Quias, o străduță întunecoasă. La poarta unui imobil modern cu trei etaje, fără număr, Zahra formă un cod și se treziră într-un hol cu marmură, apoi într-un minuscul ascensor. În spațiul îngust, parfumul tinerei devenea mai mult decât amețitor. De-abia deschise ușa, că și apăru o filipineză „înaltă cât o prăjină". Zahra îi dădu ordine în engleză să pregătească cina și îl introduse pe Malko într-un adevărat iatac oriental ticsit cu covoare și cu pernuțe. Cea mai remarcabilă piesă era însă o canapea îmbrăcată în mătase și catifea aurie cu broderii și pasmanterii. O mobilă de sultană.

– Vă place? îl întrebă Zahra, am găsit-o la Paris, la Claude Dalle. Amuzant, nu?

Parcă era în *O mie și una de nopți*. Impresie subliniată și de tapiseriile grele, de mesele joase din aramă și de un superb portret al lui Zahra în rochie beduină. Lumina discretă era cernută prin felinarele din aramă ajurată.

Nu puteai privi această canapea fără să simți dorința să te rostogolești pe ea împreună cu stăpână casei...

Ea porni stația stereo și o muzică sincopată se răspândi în odaie. Cu un gest plin de grație, Zahra se debarasă de rochia ei lungă și verde. Malko simți o furnicătură în stomac. Un taior alb foarte mulat pe corp o strângea într-un mod puțin indecent. Haina foarte scurtă lăsa să se vadă o fustă la fel de strâmtă care-i punea în valoare fesele cambrate și rotunde. Picioarele lungi erau strânse de niște ciorapi negri din nailon ce contrastau cu albul taiorului. Malko o privi cu admirație, iar Zahra îi trimise o ocheadă rapidă să dea gata și un aiatolah.

– Credeați că nu știu să mă îmbrac? Am trăit mult timp la Beirut înainte de a veni aici... V-am spus eu că femeile „îmbrobodite" vă pot face surprize. Luați loc.

Se învârti împrejurul unui superb bar din lac negru, tot o creație a lui Claude Dalle. Își legăna ușor șoldurile în ritmul tamburinelor, ca să-l provoace pe Malko, în timp ce zdrobea o lămâie verde cu un pisălog din argint ca să prepare două

Cointreau-caïpirinha. Se întoarse cu paharele în mână. Jacheta desfăcută la nasturi lăsa să se vadă un sutien foarte bine umplut.

– Să trăiți!

Bău dintr-o suflare jumătate din cocteilul său, pe urmă aprinse o *Gauloise blonde* cu o brichetă Zippo decorată cu un Z din diamante.

– Și dumneavoastră aveți niște ochi fermecători, remarcă ea, parcă ar fi aur topit.

* * *

Carafa din cristal nu mai conținea nici o picătură de Cointreau-caïpirinha. Zahra îl băuse ca pe apă. Se instalaseră amândoi direct pe mocheta groasă maronie în jurul mesei scunde acoperită cu *meze* pe care guvernanta filipineză o așezase pe ea. *Hommuz*, foi de viță, *keftas*, *tabulé*[1], salate picante, frigărui, salată de vinete... Zahra devora stând cu picioarele strânse sub ea. De câte ori privirile lor se încrucișau, Malko simțea aceeași delicioasă furnicătură. Datorită muzicii și băuturii, atitudinea provocatoare a tinerei femei făcea ca atmosfera să devină electrizantă.

Pupilele verzi se tulburaseră și căpătară acum culoarea opalului.

– De ce trebuie să ne ducem la șeicul Beni Khaled? o întrebă Malko dornic să afle mai multe.

Zahra se aplecă și puse arătătorul pe buzele lui.

– *Bukhra*![2] Astă-seară am chef să dansez.

În difuzoare se auzea o nouă piesă deosebit de ritmată. Dintr-un salt, Zahra se ridică în picioare, desfăcu toți nasturii jachetei și se debarasă de ea, descoperind pieptul generos strâns în dantela neagră. Privirea ei întunecată și lasciva se opri asupra lui Malko, așezat tot pe mochetă.

– Nu pot să dansez cu jacheta pe mine, îi zise ea.

În schimb, fără jachetă, era de-a dreptul o provocare la viol. Își scoase pantofii și începu un balans al șoldurilor, cu brațele

---

1. *Specialitate libaneză pe bază de grâu zdrobit, roșii și mentă*
2. *Mâine!*

ondulând ușor deasupra capului. Apoi, învârtindu-se rapid, înaintă spre el cu mici zvâcniri ale bazinului; șoldurile se învârteau ca și cum ar fi fost montate pe rulmenți. Ajunsă foarte aproape de Malko, începu să mimeze amorul. Bazinul se ondula, se retrăgea, revenea, își strângea picioarele, își mișca sânii. Cu privirea țintuită în ochii lui Malko, cu un surâs înflorit pe frumoasa-i gură de un roșu strălucitor, părea scuturată de descărcări electrice. Se învârtea prin încăpere, oferind vederii când crupa, când pântecele. Era frumoasă de pica. Își luă *hidjabul* și își acoperi capul, lăsând descoperiți doar extraordinarii săi ochi verzi. Malko plutea vrăjit.

Zahra reveni lângă el cu brațele întinse. Îl luă de mână și, de îndată ce se ridică în picioare, numărul deveni și mai senzual. Ea se legăna la câțiva centimetri de el, atingându-l ușor, lipindu-se în treacăt de el cu sânii voluminoși, aproape eliberați din sutienul de dantelă neagră.

Malko nu mai rezistă și o prinse de mijloc. Șoldurile continuau să se onduleze sub degetele lui de parcă aveau propria viața. În curând se lipi toată de el. Parcă era un vulcan activ.

Sunetul tamburinelor zvâcnea în timpanele lui Malko. Strâns lipit de pântecele dansatoarei, Malko simti cum îi crește dorința. Senzația era atât de violentă, încât avea impresia că hainele lor se topiseră. Cu capul semeț, Zahra continua să se onduleze în ritmul muzicii. Deodată, mâinile îi coborâră pe talie, se îndepărtă imperceptibil, iar fusta îi alunecă de-a lungul coapselor, ca trasă în jos de un fir de ață invizibil, până rămase doar o grămăjoară albă la picioarele lor...

Pe Zahra mai rămăsese numai triunghiul de dantelă neagră și ciorpaii, trași foarte sus pe coapse. Cu privirea mereu cufundată în ochii lui Malko, ea avansă și mai mult pubisul și zise cu o voce spartă, vibrantă, ca sunetul tamburinelor:

– *Yallah*! Violează-mă!

Sprijinită de canapeaua verde cu auriu, îl provoca cu ochii ei verzi, deja înecați de plăcere. El își strecură un genunchi între coapsele cărnoase care se depărtară ușurel. Simți mușchii încordați ai lui Zahra, fiind prins ca într-o menghină dulce și fierbinte. Trebui să facă un efort să le depărteze în sfârșit. Femeia scoase un suspin răgușit.

– Continuă! Fii mai tare.

În culmea excitației, el încetase să se mai joace. Depărtă cu toată puterea coapsele care-l încleștau. Cu șalele strivite de unghiul canapelei, Zahra se dădu îndărăt. Părul său lung atârna în gol și rămase lipită doar cu partea de jos a pântecelui său. Făcu doar un gest ca să se elibereze și, unduindu-se puțin, o pătrunse dintr-un singur elan. Zahra se redresă ca un resort și scoase un strigăt răgușit, cu privirile înnebunite. Timp de câteva secunde fascinante, Malko simți mucoasele cele mai secrete învăluindu-l. Crezu că va exploda pe loc, dar Zahra îi scăpă, făcând să iasă afară membrul țeapăn. Continuând să se onduleze, ea alunecă încetișor pe sol, încât ajunse cu gura în dreptul membrului. Îngenuncheată pe mochetă, îl cuprinse până la rădăcină și începu un lent du-te-vino. Cu ochii ridicați spre Malko, se întrerupse doar să-i spună:

– Amintește-ți că bunica mea era o sclavă...

După aceea, buzele cărnoase reluară mișcarea de du-te-vino. Malko se cabră slobozind un suspin, dar de îndată Zahra îl abandonă la o secundă după explozie, se ridică și reîncepu dansul său infernal... Învârtindu-se, balansându-și șoldurile în formă de amforă, provocându-l cu privirea, ea îi întoarse în fine spatele, crupa cambrată și-i aruncă priviri incendiare peste umăr, însoțite de un surâs de târfă înnăscută.

Malko se năpusti asupra ei și o răsturnă lipind-o de mătasea canapelei. Ea încă se mai unduia înghesuindu-se în el când pătrunse deschizătura șalelor și scoase un strigăt din toate puterile. Zahra, în loc să protesteze, se întoarse cu un mârâit de plăcere.

– Știam că o să-ți placă. Ține-mă bine.

Malko începu s-o sodomizeze lent. Aplecată în față, Zahra îl primea așa cum bunica ei îi primise pe vizirii de la Înalta Poartă. El descoperi deodată că se pregătise dinainte: se unsese cu ulei de migdale ca el să alunece mai ușor...

* * *

Tolănită pe perne, cu o carafă de Cointreau-caïpirinha preparat proaspăt la îndemână, Zahra fuma jucându-se cu degetele pe pieptul lui Malko.

– De cum te-am văzut, am știut că voi face dragoste cu tine, mărturisi ea.

Muzica în surdină se auzea în continuare, și aceeași licărire senzuală plutea în pupilele verzi ca apa mării. Din păcate, Malko trebuia să coboare pe pământ.

– Cum rămâne cu șeicul Beni Khaled? o întrebă el.

– Dacă ții *cu tot dinadinsul* să te întâlnești cu el, trebuie să mergem la Al Ruwayshid; începând de mâine, va fi acolo. Dar este periculos.

– Pentru tine?

– Nu, pentru *tine*! În ce mă privește, va profita de corpul meu, atâta tot. Un beduin nu atacă o femeie. Șeicul este imprevizibil și detestă să vină cineva neinvitat, în afară de cazul că e un membru din tribul său. În plus, nu-i agreează pe creștini. Va fi gelos că ai venit cu mine.

– Și dacă m-aș duce singur?

Zahra scutură energic din cap.

– Nu te sfătuiesc. Oamenii lui sunt capabili să te omoare, crezând că-i fac lui pe plac. Șeicul poate fi foarte crud. Într-o zi, a surprins câțiva soldați sirieni rătăciți în deșert, pe teritoriul său. Ei s-au purtat cu aroganță... Atunci, i-a luat pe șapte dintre ei, i-a legat în plin soare, după ce le-a scos ochii și le-a umplut orbitele goale cu cărăbuși vii. Cu pleoapele cusute, au zăcut în agonie zile întregi. Apoi, le-a dat drumul celor doi supraviețuitori ca să povestească ce au pățit...

Era exact persoana indicată căreia să-i ceri un serviciu...

– Cu toate astea, ești gata să vii cu mine?

Zahra se întinse.

– Bineînțeles, dacă domnul Angleton mi-o va cere. Dar voiam să știi ce te așteaptă. Nu poți fi sigur că te mai întorci. Acolo este o altă lume. Dar dacă ții neapărat, atunci Allah să ne ajute.

Capitolul III

Acoperind cu siluetele masive cel mai înalt vârf al colinei Abdun, noile clădiri ale Ambasadei americane semănau cu o cetate a cruciaţilor împrejmuită cu ziduri înalte. De departe, culoarea lor roşiatică se confunda cu deşertul. Însă de aproape, ambasada era de-a dreptul hidoasă: nişte cuburi cu două etaje, presărate din loc în loc cu găuri pătrate şi acoperită cu o pădure de antene. Era înconjurată de un povârniş larg de vreo douăzeci de metri, înţesat de camionete ale armatei iordaniene şi echipate cu mitraliere grele învelite cu grijă.

Malko trebui să aştepte, în timp ce o turmă de oi defila prin faţa ambasadei, îndreptându-se spre nord. Cu trei ani în urmă, djebelul Abdun, situat la sud de djebelul Amman, nu era decât o colină pustie. Amman era singurul oraş unde pietonii traversau pe zebră, oile păşteau nestingherite pe spaţiile verzi ce separau vilele noi unele de altele şi se plimbau pe străzile proaspăt asfaltate. Reuşi, în fine, să ajungă lângă poarta blindată ce dădea spre Al Unawiyyin Street ca să fie anunţat de puşcaşul marin de pază, instalat într-o gheretă cu geamuri verzui. După câteva minute, un panou din oţel care proteja intrarea escamotă în sol. Malko îşi parcă maşina în prima curte, lângă un palmier rahitic. Vegetaţia nu-i supravieţuia betonului. Un bărbat în civil îl salută şi anunţă:

– Domnul consilier vă aşteaptă.

El îl conduse pe Malko spre clădirea centrală. În dreapta se înălţa un al doilea bloc, înconjurat de o peluză mică: era reşedinţa ambasadorului. Un motiv ca să suferi de claustrofobie. Malko privi cerul albastru. Aerul era aproape răcoros şi un vânt plăcut adia peste colinele Ammanului.

Ascensorul silenţios îl conduse până la etajul al doilea. Un bărbat surâzător îl aştepta pe culoar cu mâna întinsă.

– Bun venit la Amman, zise acesta. Sunt Christopher Angleton.

Ai fi zis că este un personaj zugrăvit de Rudyard Kipling, mai britanic decât regele Angliei. Cu părul scurt, de un roșu inimitabil, cu obrazul fin, marcat de o mustață subțire, cu ochi albaștri veseli, cu o haină de un verde țipător și o cămașă cu dungi enorme, la care se adăuga o cravată îndrăzneață. Numai un gentleman autentic putea arbora o asemenea ținută fără să aibă aspectul unei sperietori. El îl conduse pe Malko într-un birou spațios și auster, cu vedere spre deșert, în care zări câteva hărți mari, puține hârtii și nelipsitele fotografii de familie. Una dintre ele îl reprezenta pe american călare într-un costum de polo în compania altui jucător, un arab chel, cu gura și nasul protejate de o mască albă ca a japonezilor.

– Majestatea sa, prințul Hassan, spuse americanul, jucăm destul de des polo împreună. Din păcate, nu-i place să piardă...

– Înseamnă că dumneavoastră sunteți cel care pierde întotdeauna, adăugă Malko cu ironie.

Christopher Angleton aplecă ușor capul într-o parte și râse sec, cu privirea albastră fixată în ochii lui Malko.

– În numele prieteniei dintre țările noastre, suspină el.

Manierele sale erau cam prețioase, însă dădea dovadă de o inteligență ascuțită și un umor mai mult britanic decât american.

– Ceai sau cafea?

– Cafea, răspunse Malko.

Șeful Centralei CIA îl servi, adăugând în ceaiul său un strop de lapte. Pe urmă, scoase un pachet de țigări ușoare și aprinse una cu o superbă brichetă Zippo cu un cal gravat.

– Prințul Hassan a comandat o serie de brichete cu efigia tuturor cailor săi, explică americanul. Le oferă ca amintire prietenilor , știind că sunt eterne ca diamantele și foarte scumpe. Delicat gest, nu-i așa?

– Absolut, aprobă Malko.

Reprezentanții CIA la Amman, Christopher Angleton și Zahra Sirb, nu semănau deloc cu agenții secreți obișnuiți.

– „Legătura" dumneavoastră s-a descurcat bine? îl întrebă Christopher Angleton cu dezinvoltură. Sunt dezolat că n-am putut să vă primesc eu însumi.

– Nici nu se putea mai bine, afirmă Malko, încercând să adopte și el un ton prețios.

– Zahra Sirb este o persoană de mare valoare, zise americanul. Ziaristă strălucită, specialistă în arheologie și dansuri beduine. A scris mai multe articole despre aceste lucruri care se bucură de succes. În plus, adăugă zâmbind cu încântare, are un temperament extrem de arzător, dacă-mi permiteți să mă exprim așa...

– Ah, da? făcu Malko cu ipocrizie.

– La ultimul dineu la care am invitat-o, continuă șeful Centralei CIA, erau și patru dintre amanții ei, printre care și doi miniștri în exercițiu. N-am aflat decât după aceea. Cunoaște enorm de multă lume... Am întâlnit-o când eram la Beirut. Acolo era bine cunoscută. În general, își alege cu grijă amanții, fapt ce prezintă un anumit interes pentru oamenii ca noi. Mai cu seamă că nu este interesată de câștig. Familia ei e foarte bogată și nu este obligată să muncească pentru a se întreține. În felul ei, este o feministă. Consideră că statutul femeii în societatea arabă este o rușine și se afirmă în toate felurile posibile.

– De ce lucrează pentru dumneavoastră, dacă nu are nevoie de bani? întrebă Malko.

– Bună întrebare. Mai întâi, din punct de vedere „cultural" este de partea noastră, apoi, la Beirut, i-am salvat viața. Aflasem că un comando al grupării Hezbollah voia s-o asasineze. I se reproșau anumite vorbe spuse la recepții și într-o emisiune de televiziune unde critica vehement integrismul. Am reușit să dejucăm la timp atentatul, ucigașii se aflau deja în vila ei. Îi mai despărțeau doar două uși de camera ei. Oamenii noștri, niște libanezi, au ajuns la timp. Pe urmă, i-am informat pe cei interesați că pe viitor a o ataca pe Zahra Sirb înseamnă să *ne* atace pe *noi*. Mesajul și-a atins scopul...

Christopher Angleton trase delicat din țigară, apoi adăugă:

– Zahra a avut un asemenea șoc, că a dat în bulimie! S-a îngrășat cu douăzeci de kilograme pe care s-a chinuit doi ani ca să le dea jos.

– Am înțeles de la ea că trebuia să mă întâlnesc cu un anume șeic Beni Khaled, zise Malko.

– Știam că șeicul se pregătește să plece din Amman, de aceea i-am cerut lui Zahra să obțină un prim contact.

– Șeicul Beni Khaled a părăsit deja Ammanul fără ca eu să-l văd.

Americanul ascultă povestea serii, clătină din cap și conchise:

– E *foarte, foarte* plictisitoare.

– Nu mă îndoiesc, admise Malko, dar de ce?

Christopher Angleton își frecă mâinile lungi și fine:

– Este o poveste lungă. Ați auzit cu siguranță vorbindu-se de dubla defecțiune a ginerilor lui Saddam Hussein, Hussein Kemal și Saddam Kemal, sosiți aici pe opt august, cu soțiile lor și cu gărzile de corp, venind direct de la Bagdad.

– Evident, zise Malko. M-am gândit chiar că asta este o superbă „lovitură" demnă de *Company*.

Această dublă defecțiune a apărut pe pagina întâi a tuturor publicațiilor din lume. Generalul Hussein Kemal, treizeci și șapte de ani, căsătorit cu fiica cea mare a lui Saddam Hussein, Raghad, și responsabil la Military Industrialisation Program[1], făcea parte din „primul cerc" al anturajului dictatorului irakian. Funcția lui l-a ajutat să ajungă în posesia *tuturor* secretelor privind armamentul atomic, bacteriologic și chimic deținut de Irak. Fratele său, Saddam, căsătorit cu una dintre fiicele lui Saddam Hussein, Rana, era comandantul gărzii prezidențiale, corpul de elită însărcinat să-l protejeze pe dictator. Născuți amândoi la câteva sute de metri de casa părintească a președintelui irakian de la El-Ouja, în apropierea orașului Takrit, își desfășuraseră întreaga carieră în umbra lui Saddam Hussein.

– În aparență este o lovitură teribilă pentru președinte, zise Malko.

– Nu chiar, îl corectă americanul cu tonul său ponderat. Mă aflam în vacanță când Hussein Kemal a debarcat la Amman. Mai exact, eram în Wyoming, unde am o proprietate. Firește că am sărit în primul avion.

– Nu știați nimic? se miră Malko.

– În tot cazul, nu și data defecțiunii... Hussein Kemal făcea parte dintre oamenii pe care îi urmăream îndeaproape, însă nu era prima oară când ieșea din Irak. În 1994, a venit aici, la centrul medical Hussein pentru o operație de tumoare pe

---

1. *Organ de dezvoltare a programelor militare*

creier. Chirurgii noştri i-au asistat pe medicii iordanieni la cererea sa. După operaţie, a rămas vreo cincisprezece zile la Amman. La vremea aceea, regele îi transmisese ambasadorului nostru anumite confidenţe în legătură cu Hussein Kemal. Îi pomenise în special de unele diferende cu fiul lui Saddam, Udei, asupra felului în care se purta în relaţiile cu comisia trimisă de Naţiunile Unite însărcinată să supravegheze programul de dezarmare a Irakului. Hussein Kemal părea gata să dezvăluie totul despre programul de armament secret al Irakului, dar Udei nu a fost de acord. Eu am transmis informaţia la Langley, dar nu am primit nici un răspuns. Ulterior, Hussein Kemal a venit în trei rânduri la Amman, pentru îngrijiri medicale sau pur şi simplu ca să se urce într-un avion. De fiecare dată, Moukhabarat Al-Amat iordanian[1] ne-a prevenit, însă nu am putut să luăm legătura cu el.

– Prea fierbinte?

– La ce bun? El era sufletul afurisit al lui Saddam Hussein... Cineva la care nu puteai pătrunde. Se ştie că fusese la Moscova în iulie, pentru o importantă tranzacţie cu arme.

– Cu ce bani?

Americanul zâmbi pe sub mustaţă.

– Saddam Hussein are *încă* mulţi bani, puşi bine în numeroase conturi din diverse ţări, sub nume false. Când a simţit că se apropie embargoul, s-a grăbit să-şi lichideze conturile şi să-şi deschidă altele la noi şi în Marea Britanie, apoi le-a transferat în ţări mai sigure. Cât despre ruşi, ei nu se uită la cumpărători, din moment ce capătă dolari...

– Aşa este, aprobă Malko. Ce s-a întâmplat în perioada opt august şi călătoria în Rusia?

Râsul sec al americanului îi provocă o uşoară strâmbătură.

– Nimic. Am plecat din Amman la Wyoming să cumpăr câţiva cai. Avea loc o vânzare interesantă. M-a alertat adjunctul meu care a rămas aici. Tocmai primise un mesaj de la palat. Hussein şi Saddam Kemal, însoţiţi de soţiile lor şi de vreo douăzeci de gărzi de corp, s-au prezentat la frontiera irakiano-iordaniană cu un convoi de treizeci şi cinci de vehicule, între care cinci camioane. Oficial, Kemal pleca într-o călătorie la Sofia. Generalul Al Kaisi, care conduce Serviciile Secrete

---

1. *Informaţiile generale, echivalente cu DGSE, DST şi RG*

iordaniene, n-a vrut să-l anunțe pe rege, fiindcă era ora șase dimineața... Hussein Kemal a sosit pe la nouă cu toată suita la hotelul *Amra* și a ocupat un etaj întreg. A telefonat la palat și a cerut să fie primit cât mai repede posibil de rege. Acesta i-a fixat o întâlnire pentru după-amiază. Noi nu am fost anunțați decât seara. Regele a cerut să-l vadă pe adjunctul meu și pe ambasador ca să-i anunțe că Hussein Kemal și fratele lui, precum și soțiile lor, tocmai ceruseră azil politic și protecție, căci fugiseră din Irak.

Malko bău câteva înghițituri din cafeaua amară și remarcă:

– Acest lucru trebuie să fi făcut multă vâlvă.

Râsul dezinvolt al americanului fu însoțit de o strâmbătură. Ochii săi albaștri scânteiau.

– Dacă faxurile n-au explodat, a fost o minune. M-au smuls de la o vânzare de cai de rasă în vârstă de un an, ca să mă întrebe dacă nu am vreun amestec în această ispravă... Directorul responsabil cu Orientul Mijlociu spumega de turbare. I-am atras însă atenția că, dacă aș fi fost la originea defecțiunii lui Hussein Kemal, cel mai elementar lucru era să-l primesc la frontieră... Pe opt august, mă aflam departe, în Wyoming. Am reușit să prind cursa pentru New York exact la timp ca să iau mai departe un Boeing 747 al companiei franceze care pleca la ora șapte seara. După ce am mâncat o varză acră à la Strasburg, am traversat Atlanticul și am ajuns la Roissy la ora opt fără cinci. Pe urmă, m-am îmbarcat într-un avion al companiei Air France pentru Amman la ora unsprezece și am ajuns în plină formă pe nouă august, la șapte seara. Adjunctul meu m-a pus la curent și m-am întâlnit cu Al Kaisi. Aparent, toată lumea a fost luată prin surprindere.

Christopher Angleton își duse ceașca de ceai la buze, apoi reluă ținându-și degetul mic în aer:

– În Irak n-a fost nici o reacție. Ziarele din Bagdad n-au suflat o vorbă despre această defecțiune. De pe opt seara, fugarii, cu soții și copii, au fost instalați în palatul Achemeih, pe o colină din vestul orașului, sub protecția a două batalioane ale trupelor de elită iordaniene. Pe zece dimineața, abia am avut timp să mă bărbieresc, că am și primit un telefon de la *Moukhabarat*: Udei, fiul cel mare al lui Saddam Hussein, tocmai trecuse frontiera. A cerut să fie primit de regele Hussein. Conducătorii Emiratelor și ai Arabiei Saudite mă copleșeau cu

telefoane, convinşi, fiind că eu am aranjat toată maşinaţia. Toată lumea se întreba dacă Irakul va exploda, dacă era începutul revoluţiei... Atunci, m-am hotărât să sun la palat. Într-adevăr, regele a decis să-l primească pe Udei. Ne-a rugat să rămânem în afara loviturii. Toate staţiile noastre de ascultare au fost alertate, dar n-au captat totuşi nimic anormal. Desigur, am trimis câţiva observatori pe şoseaua numărul zece. Langley mi-a recomandat să fiu foarte prudent. Din moment ce nu noi conduceam jocul, trebuia să fim cu ochii în patru. Generalul Al Kaisi mi-a promis că-mi aranjează o întrevedere cu Hussein Kemal, dacă va accepta... Nici el nu ştia încotro să ne îndreptăm: îşi făcea griji pentru rege a cărui imagine ar putea fi întunecată de un atac frontal la adresa lui Saddam Hussein. Acesta se bucură de popularitate în Iordania unde trăiesc şase sute de mii de irakieni. De altfel, statul iordanian l-a susţinut oficial pe Saddam Hussein în lupta împotriva Kuweitului şi Arabiei Saudite, în timpul crizei din Golf. Pe scurt, încheie americanul, după ce îşi aşeză ceaşca pe masă, pe zece, am hotărât că lucrul cel mai presant era să mă duc la partida mea de polo cu prinţul Hassan, care se ţinea într-o cazarmă din Zarka.

– A fost un pariu riscant, remarcă Malko.

Christopher Angleton radia.

– Nicidecum! Când a sosit, prinţul Hassan era nervos ca un leu în cuşcă. Regele tocmai îi relatase cum a decurs întrevederea cu Udei.

– Aţi avut noroc.

– Doar nu pierd la polo tot anul degeaba! Prinţul Hassan mi-a povestit că întrevederea a decurs prost. Regele nu-l simpatizează pe fiul lui Saddam Hussein. A cerut să i se lase pistolul în timpul întrevederii, fapt care este împotriva uzanţelor... Dar regele a fost de acord.

– Este kamikaze?

Şeful Centralei CIA îi zâmbi discret.

– Nu. De altfel, avea propriul pistol. Apoi, întrevederea a avut loc într-o cameră cu oglindă neargintată. În spatele ei se găseau cei mai buni trăgători din regat. Dacă Udei schiţa numai gestul de a se scărpina, ar fi fost ciuruit pe dată...

– El ce a spus?

– I-a cerut regelui să facă presiuni asupra lui Hussein Kemal ca să se întoarcă în Irak. Cum regele a refuzat, a vrut să

stea de vorbă cu soţiile, surorile sale vitrege. Regele n-a acceptat nici acest lucru. Dar, ca să-i dovedească buna sa credinţă, a telefonat, de faţă cu Udei, celor două femei şi le-a întrebat dacă voiau să se întoarcă în Irak împreună cu Udei. Ele nu au fost de acord. Regele a spus în încheiere că nu vrea să fie părtaş la o ceartă în familie, dar că îi acordă ospitalitate lui Hussein Kemal şi familiei sale, în numele tradiţiilor beduine... Udei a pornit de îndată spre Bagdad. În aceeaşi seară, generalul Al Kaisi mi-a trimis o maşină ca să mă conducă la Hussein Kemal.

– Cu cine seamănă? întrebă Malko curios.

– Cu Saddam Hussein mai rotofei, dar care a intrat la apă după baie... Are aceeaşi mustaţă neagră şi deasă, acelaşi obraz inexpresiv, aceiaşi ochi reci şi plini de cruzime. M-a primit cu răceală, spunându-mi – în arabă, căci nu vorbeşte nici o altă limbă – că are o mare admiraţie pentru Statele Unite.

– L-aţi întrebat de ce a fugit din Bagdad?

– Evident. A fost prima întrebare. Dar am avut parte de un extraordinar număr de ipocrizie! Fără să clipească, Hussein Kemal a afirmat că a fugit din motive ideologice. Nu se simţea bine într-un regim care reprima în mod sângeros cea mai mică disensiune. După aceea, mi-a făcut numărul cu irakienii morţi de foame şi copiii rahitici din cauza embargoului.

– Neaşteptat, într-adevăr, aprobă Malko.

– Neaşteptat! Este ca şi cum Heinrich Himmler, şeful SS, ar fi venit în 1945 să se plângă de Hitler! Neaşteptat! Hussein Kemal este o secătură în adevăratul sens al cuvântului şi are mâinile mânjite până la cot de sânge! Şi-a început cariera ca o simplă gardă de corp şi a câştigat galoanele prin ferocitatea sa. A condus zeci de execuţii în masă în închisorile regimului. În 1986 a creat „Gestapo"-ul regimului: El Amm El Khas[1], care s-a făcut răspunzător de mii de omoruri şi întemniţări. Pe urmă, Saddam Hussein l-a numit în fruntea lui Military Industrialisation Program, complexul militaro-industrial destinat să doteze Irakul cu arme de distrugere în masă. Până să fugă, el l-a condus, el, care nici măcar nu ştie să scrie şi să citească!

– Cum a reuşit să se descurce? se miră Malko.

Christopher Angleton înclină capul într-o parte.

---

1. *Securitatea generală*

– Oh, e foarte şiret! S-a înconjurat cu cei mai buni ingineri specialişti în armament şi a avut grijă să aranjeze în aşa fel lucrurile încât el să fie singurul care să ţină legătura directă cu Saddam Hussein. Şi-a atribuit fără scrupule ideile celorlalţi.

– Ce s-a ales de întrevederea dumneavoastră?

– Zero! A spus că, după războiul din Kuweit, a încercat să-l convingă pe Saddam Hussein să accepte programul de dezarmare impus de Naţiunile Unite, dar Udei, fiul lui, s-a opus întotdeauna. La întrebarea mea cu privire la armele ascunse, mi-a promis că va face dezvăluiri într-un memoriu pe care-l pregăteşte. La despărţire, mi-a mai promis că va reveni asupra acestui capitol.

– Şi s-a ţinut de cuvânt?

Şeful Centralei CIA îi aruncă lui Malko o privire ironică.

– Se vede că n-aţi urmărit afacerea îndeaproape... A doua zi, Saddam Hussein a făcut o declaraţie extrem de violentă la adresa lui Hussein Kemal, acuzat că este hoţ şi trădător, dar mai ales că a sabotat poziţia Irakului la Naţiunile Unite, ascunzând elemente foarte importante despre programul secret de fabricaţie a armelor de distrugere în masă. Este inutil să vă spun că eram deja cu mâna pe telefon! A fost imposibil să obţin legătura cu Hussein Kemal. „Filtrele" palatului mi-au transmis că refuză pentru moment să primească pe cineva, că se află în plină criză de conştiinţă... Telefonul meu suna din zece în zece secunde: Casa Albă, Langley, Departamentul de Stat; toată lumea voia să afle ce dezvăluiri îmi făcuse Hussein Kemal. Îmi rămăsese o singură soluţie: să plec la meciul de polo cu prinţul Hassan. Dumneavoastră n-aţi fi procedat la fel? întrebă el cu prefăcută naivitate.

– Poate, făcu prudent Malko.

– În week-end, am avut parte de linişte! Dar, luni de dimineaţă, generalul Hashimi, ministrul irakian al apărării, conducea o delegaţie a Naţiunilor Unite în statul Abda, la o sută treizeci de kilometri de Bagdad, unde, în mod obligatoriu, descoperă o sută patruzeci şi şapte de conteinere cu documente ce se refereau la programele secrete de înarmare a Irakului. După opinia ministrului, aceste documente fuseseră ascunse acolo din ordinul expres al lui Hussein Kemal, fără consimţământul lui Udei şi nici al lui Saddam Hussein. Toate

acestea au fost relatate în *Babel*, un cotidian al cărui proprietar este fiul lui Saddam Hussein...

– Este exact opusul spuselor lui Hussein Kemal, remarcă Malko.

– Așa este. Două ore mai târziu, mă aflam la palatul Achemeih, unde Hussein Kemal consimțise, în sfârșit, să mă primească. Dar mi-a spus că memoriul pe care trebuia să mi-l înmâneze nu mai avea justificare: dădea la iveală *chiar* existența acestor documente ascunse de Saddam Hussein, așa zicea el.

– Miroase a escrocherie curată, conchise Malko.

Christopher Angleton își întinse brațele spre cer.

– Mie-mi spuneți?! Bomba este că Hussein Kemal mi-a zis atunci că, deoarece în prezent *toate* armele secrete au fost descoperite, nu mai există nici un motiv pentru menținerea embargoului și că poporul irakian a suferit destul.

– Asta s-a petrecut cu mai bine de o lună în urmă, remarcă Malko. Ce s-a întâmplat de atunci?

– Am trimis oameni sub protecția ONU ca să cerceteze cele o sută patruzeci și șapte de conteinere. Ce au descoperit însă, e copleșitor: într-adevăr, este vorba de documente referitoare la programele de distrugere în masă, dar abandonate de multă vreme.

– Altfel spus, vă întrebați ce ascunde această fugă neașteptată ce-i permite Irakului să-și refacă imaginea de nevinovăție.

– Exact, aprobă Christopher Angleton, a cărui privire albastră strălucea. Explicația pe care mi-a dat-o – o criză acută de conștiință – nu ține. Ocupa unul dintre cele mai înalte posturi ale regimului și a profitat de acest lucru ca să adune o avere imobiliară, jefuindu-i pe inamicii lui Saddam Hussein. Căsătorit cu fiica acestuia, devenise și mai invulnerabil. Modul de viață occidental nu îl atrage; până acum patru ani, n-a pus piciorul niciodată în afara Irakului. Serviciile iordaniene au avansat o ipoteză: Hussein Kemal era asociat cu Udei în numeroase traficuri legate de embargo. Udei ar fi vrut să-l elimine, ca să nu mai împartă profitul. Udei este un nebun furios, un om extrem de violent. Acum câțiva ani, a omorât garda de corp preferată a lui Saddam Hussein pentru un motiv neînsemnat; apoi, de curând, pe unul dintre prietenii săi care a

refuzat să-i împrumute mașina. Dar și el știe până unde poate merge... Hussein Kemal nu are de ce să se teamă de el.

– Mai sunt și alte ipoteze? întrebă Malko după o clipă de tăcere.

– Cea a Departamentului de Stat: a fugit, ca să-i poată lua locul lui Saddam Hussein cu sprijinul nostru și al opoziției irakiene. Este ridicol: nu beneficiază de nici un sprijin politic. Opoziția, dacă a mai rămas ceva din ea în Bagdad, îl respinge, iar noi ne ferim de el ca de ciumă.

– Și care este ipoteza dumneavoastră? Trebuie să aveți una, îl descusu Malko.

– Am, confirmă Christopher Angleton. Până săptămâna trecută, eram practic singurul care credea în ea. Atunci s-a produs un incident care a întărit convingerea mea în privința „defecțiunii" lui Hussein Kemal.

– Care este?

– Cred că e vorba de o mașinație. O mașinație deosebit de periculoasă, pusă la cale de prietenul nostru Saddam Hussein.

Capitolul IV

– O maşinaţie? întrebă Malko surprins.

Christopher Angleton avu timp să amestece laptele în ceai şi să bea cu lăcomie o înghiţitură, apoi aşeză ceaşca la loc fixându-l pe Malko şi răspunse:

– Care este dilema lui Saddam Hussein? peroră el cu un ton de profesor universitar.

– Să rămână la putere?

Americanul înlătură sugestia lui Malko cu un surâs indulgent.

– Nu. Saddam Hussein se află la putere de ceva timp, lucru convenabil pentru *toată lumea*, cel puţin cât nu este într-o situaţie prea stabilă. Saudiţii – mereu cu frica-n sân – se bucură de protecţia americanilor. Nu-şi doresc cu nici un preţ o revoluţie care să ducă la împărţirea Irakului în trei părţi: Kurdistanul, un stat sunit şi un altul şiit, la sud, care ar fi repede recuperat de iranieni. Şi sirienii sunt încântaţi să-l aibă pe Saddam Hussein în Frontul de Respingere Antiisraelian, ceea ce le permite să tărăgăneze negocierile... Ţările din Golf se mulţumesc cu un Saddam Hussein ţinut în lesă, dar destul de puternic ca să înfrunte Iranul. Israelul se mulţumeşte şi el cu o sperietoare pe măsură. Cât despre iordanieni, ei ţin foarte mult la Saddam, în ciuda defectelor sale mari. Azi, nimeni nu se gândeşte să-l răstoarne pe Saddam Hussein. În orice caz, ar fi aproape imposibil. Sistemul de securitate e în aşa fel pus la punct, încât doar câţiva apropiaţi de-ai lui ar fi în măsură să-l asasineze. Însă aceştia nu au nici un interes; sunt prea legaţi de regim. Cât despre popor, lui nu i se cere părerea decât pentru pleibiscite mincinoase. Toate revoltele au fost reprimate cu ferocitate.

– Atunci, care este obsesia lui?

– Are două obsesii, spuse șeful Centralei CIA, care părea să cunoască Orientul Mijlociu ca pe propriul buzunar. Pe de o parte, să nu-și piardă onoarea față de lumea arabă, iar pe de alta, să obțină ridicarea embargoului. Știe că, în timp, acest embargo va împiedica Irakul să redevină o adevărată putere regională. Or, acesta este de fapt țelul obsedant al lui Saddam Hussein. Să producă teamă. Și să înșele Iranul care, fără embargo, se înarmează cu cea mai mare viteză.

– Ce rol joacă Hussein Kemal în această afacere?

– Să presupunem că generalul Hussein Kemal nu ar fi trădat, ci ar fi plecat din Irak cu *binecuvântarea* lui Saddam Hussein.

– Ce interes are? replică Malko. În această afacere, regimul e slăbit, el își pierde onoarea din cauza celor două fiice care-și trădează propriul tată și e constrâns să scoată la iveală elemente pe care le-a ascuns până acum.

Pe Christopher Angleton aceste vorbe îl unseră pe inimă.

– Urmăriți-mi cu atenție raționamentul, zise el bucuros. În prima fază, grație defecțiunii lui Hussein Kemal, ONU găsește documentele referitoare la programele secrete de înarmare ale Irakului. Saddam Hussein nu-și pierde onoarea față de poporul său și față de lumea arabă: el a fost cel trădat... Acesta este sfârșitul primului episod. Al doilea episod: o abilă campanie de presă, ștafetă preluată de organizațiile umanitare de *bună-credință*, plus alte câteva plătite, peste tot în lume. Accentul se pune pe suferințele poporului irakian datorate embargoului. Milioane de oameni lipsiți de mijloacele necesare traiului, spitalele fără medicamente, copiii care mor în leagăn, bolile. Acest lucru a început deja. În conferința de presă, Hussein Kemal a declarat că patru milioane de irakieni mor de foame. CNN a preluat informația. Asta determină mărirea vânzărilor. În săptămânile care urmează, mulți oameni de bună-credință ne vor înduioșa cu soarta bebelușilor irakieni... Mă urmăriți?

– Cu toată atenția. Și pe urmă?

Americanul își linse buzele de satisfacție ca o pisică sătulă.

– Ei bine, în câteva săptămâni, sau în câteva luni, reprezentantul Irakului la Națiunile Unite, domnul Tarik Aziz, va dezvălui lumii nedreptatea flagrantă a cărei victimă e țara sa. Atunci când *toate programele secrete de înarmare* au fost, în fine, făcute cunoscute la Națiunile Unite, după ce au fost mult

timp ascunse de acest câine de Hussein Kemal, copiii irakieni încă mai mor de foame. Şi, repejor, el cere ridicarea embargoului! Domnul Rolf Ekeus, raportor al UNSCOM[1], cel pe care Saddam Hussein l-a supranumit *Blestematul*, trebuie să-şi depună raportul la începutul lui ianuarie, astfel încât Consiliul de Securitate să decidă dacă embargoul petrolier asupra Irakului poate să fie ridicat sau nu. Aceasta depinde de câteva condiţii secundare, precum „restituirea" celor şase sute de kuweitieni dispăruţi, morţi de mult timp, şi respectarea Drepturilor Omului în Irak. Însă piesa de rezistenţă este eliminarea armelor de distrugere în masă deţinute de Saddam Hussein. Înaintea votului la Consiliul de Securitate, reprezentantul Irakului, domnul Tarik Aziz, va dezvălui din nou lumii întregi nedreptăţile *flagrante* ce continuă să existe; adică înfometarea copiilor irakieni, în timp ce ţara lor a fost de acord cu toate cererile ONU.

– Este cumplit, afirmă Malko.

– Să vă spun în continuare, zise Christopher Angleton. Presiunea pentru ridicarea embargoului va fi zdrobitoare. Fără armele chimice sau bacteriologice, Irakul nu mai poate înspăimânta. Printre membrii permanenţi ai Consiliului de Securitate, Franţa, Rusia, China sunt pentru ridicarea sancţiunilor. Marea Britanie se va lăsa convinsă. Cei cinci membri nepermanenţi actuali – Botswana, Honduras, Indonezia şi Germania – sunt şi ei de acord cu ridicarea sancţiunilor. Cei cinci care îi vor înlocui în ianuarie, cu ocazia viitoarei reînnoiri, fac parte cu toţii din Lumea a Treia şi vor pleda şi ei pentru ridicarea sancţiunilor. Lumea arabă ne abandonează deja. Şeicul Zaied din Abu Dhabi, altminteri duşman aprig al lui Saddam Hussein, a consimţit săptămâna trecută să fie mai îngăduitor. Nu vom avea nici un argument concret de adus în faţa Consiliului de Securitate, în măsura în care Rolf Ekeus va afirma că nu mai este nimic de descoperit. Desigur, ne va rămâne doar arma unui veto, eficace, pentru că deciziile trebuie să fie luate în unanimitate de membrii permanenţi. Dar vor fi devastatoare! Lumea a Treia şi o mare parte a statelor arabe ne vor acuza că dorim să menţinem

---

[1] *United Nations Special Commission*

embargoul asupra petrolului numai ca să le facem pe plac aliaţilor noştri saudiţi...

– De ce?

– O dată cu ridicarea embargoului, Saddam Hussein va aduce pe piaţă două milioane de barili de petrol pe zi, fapt care, pe o piaţă instabilă, va face să scadă barilul cu doi sau trei dolari. Cu cei opt milioane de barili pe zi, Arabia Saudită ar avea o pierdere de aproximativ *zece miliarde de dolari* pe an. Cât despre Saddam Hussein, el va ieşi în câştig din această confruntare cu Naţiunile Unite. Singurul preţ pe care-l va avea de plătit va fi umilinţa trecătoare, suferită din pricina fugii celor două fiice ale sale.

Christopher Angleton tăcu, lăsându-l pe Malko să digere aceste perspective sumbre. Acesta din urmă îi căută privirea.

– Mai am o singură întrebare. Dacă nu vreţi să-i faceţi pe plac Arabiei Saudite, pentru ce ţineţi atât de mult să menţineţi embargoul?

– Bună întrebare! zise cu mare bucurie americanul. Fiindcă suntem convinşi că Saddam Hussein încă ne mai ascunde *esenţialul* în privinţa armelor chimice şi biologice deţinute de el.

– Cum de sunteţi atât de sigur?

– Avem dovada că Irakul a cumpărat de aproximativ două miliarde şi jumătate de dolari gaz de luptă de la firme germane, precum Preusag. De asemenea, ştim că ruşii i-au vândut şaptesprezece tone de bacterii, de zece ori mai periculoase decât antraxul, sub formă de aerosol. Suficient ca să ucidă milioane de persoane. Presat de Rolf Ekeus, Irakul a recunoscut, pe data de întâi iulie anul curent, că a efectuat încercări de arme biologice *ofensive* la Al Hakam, lângă Bagdad. Dar Hussein Kemal, pe atunci responsabil al acestor programe, a jurat cu mâna pe inimă că totul fusese întrerupt în septembrie 1990 şi că distruseseră prin autoclavă sau incinerare patru sute de tone de „nervegaz" şi şaptesprezece tone de bacterii. Se pare că ordinele au fost transmise *verbal*.

– A reuşit să afirme acest lucru fără să-l pufnească râsul?

Christopher Angleton făcu un gest de lehamite. Dacă ar exista olimpiada minciunii, Irakul ar câştiga toate medaliile de aur.

– Deci suntem convinşi, continuă el, că Saddam Hussein a ascuns mica lui comoară undeva, şi că nu va ezita să se

folosească de ea. E incorigibil. După ce a pierdut un milion de oameni în lupta împotriva Iranului, a dat vina pe Kuweit. Acum ar fi în stare să terorizeze întregul Golf. Un singur obstacol stă în calea ambițiilor sale: embargoul. Dacă nu reușește să obțină ridicarea embargoului, *știe* că va trebui să predea aceste arme secrete într-un an sau cel mult doi, altfel, țara sa va fi înecată într-o baie de sânge. În concluzie, trebuie să menținem embargoul cu orice preț, dar cu o justificare de nezdruncinat: pentru că Saddam Hussein, trimițându-ne un fals trădător, a încercat încă o dată să ne păcălească.

– Ce părere are Langley despre teoria dumneavoastră? întrebă Malko, impresionat de demonstrația lui Christopher Angleton.

Trăsăturile americanului se întunecară.

– Aduceți-ne o dovadă tangibilă, concretă, a celor spuse aici, altminteri, este doar o ipoteză în plus. Nu o putem numi manipulare, dacă nu reușim să dovedim că este într-adevăr.

– Mi se pare logic, replică Malko. Aveți dovada?

– Așa am crezut săptămâna trecută. Până atunci, nu aveam decât indicii. Mai întâi, de la plecarea lui Hussein Kemal, practic nici unul dintre prietenii lui rămași în Irak nu a fost hărțuit. Unii au fost interogați, apoi eliberați. Cunoscută fiind ferocitatea regimului, acest lucru e deosebit de impresionant... În mod normal, orice ins de pe stradă care i-ar fi dat bună ziua lui Hussein Kemal ar fi fost executat. Cu acest preț s-a menținut întotdeauna Saddam Hussein. Cu atât mai mult cu cât *Fassela El Amm*, Gestapoul personal al lui Saddam Hussein, se află în mâna fiului său, Udei. Or, diverșii „captatori" pe care îi avem la Bagdad – umani sau electronici – nu ne semnalează nici un val de arestări... Pe urmă, am fost șocat de atitudinea moderată a lui Hussein Kemal față de socrul său. Mai mult, într-o conferință de presă continuă să-l numească „președintele". Nu s-a dedat la nici un atac *ad hominem*.

– Poate că este inhibat, sugeră Malko.

Americanul surâse cu ironie.

– Nu prea are mutră de inhibat... E un ucigaș primitiv, feroce, fără remușcări. *Continuă* să fie în serviciul lui Saddam Hussein. Mai mult, există aici o impresie vagă pe care am simțit-o când l-am întâlnit. Nu pare un om hăituit: Cu costumul lui Smalto și pantofii din piele de crocodil, era sigur de el, chiar

perora. Or, dacă versiunea lui era adevărată, trebuia să fie mort de frică. Știe că Saddam Hussein nu-l va ierta niciodată și că nu poate rămâne toată viața închis într-un palat din Amman. *Toți* opozanții lui Saddam Hussein au fost asasinați. Lui Hussein Kemal nu-i este frică pentru că nu are motive să-i fie frică.

Malko nu știa ce să răspundă. Desigur, teoria șefului Centralei stătea în picioare. Dar se aflau în Orient, unde nimic nu este simplu. Se decise să revină la fapte.

– De ce am venit în Iordania? întrebă el. Ce legătură are șeicul Beni Khaled cu povestea asta?

– Ajung și acolo, zise Christopher Angleton, dar trebuie să cunoașteți și dedesubturile. După defecțiunea lui Hussein Kemal, am pus în alertă tot ce se cheamă „captatori", adică stațiile de ascultare, sateliții și, bineînțeles, sursele noastre din Bagdad.

– *Company* mai are acolo o centrală? se miră Malko.

– Nu, bineînțeles. Totuși nu suntem complet absenți. Ambasada noastră e închisă, dar ne-am încredințat afacerile diplomatice și consulare Poloniei. Ne-am apropiat mult de această țară. De la destrămarea Uniunii Sovietice, polonezii au creat un departament al intereselor americane cu funcționarii polonezi ai ambasadei. Or, de la sfârșitul Pactului de la Varșovia, *Company* a întreținut relații cu BNN, serviciile poloneze... Schimburi de informații, acces la băncile de date, pregătirea personalului. Am obținut chiar de la ei un ajutor pentru Irak.

– Adică ?

– Serviciile poloneze au acceptat ca noi să le împrumutăm câțiva *field officers*[1] – oameni de origine poloneză, desigur, care vorbesc limba – pe care i-au numit în ambasada lor din Bagdad...

– Vreți să spuneți că anumiți funcționari polonezi din departamentul pentru interesele americane sunt de fapt agenți ai CIA?

– Doar unii dintre ei, zise cu modestie Christopher Angleton. Dar polonezii au făcut mai mult. Încă de pe vremea Pactului de la Varșovia, lucrează în simbioză totală cu KGB.

---

[1] *Agenți operaționali*

Agenţii KGB, cu toate că sunt toleraţi de irakieni, şi foarte apropiaţi de Moscova, tratează în ascuns cu polonezii, mai puţin însă în prima linie. Polonezii ne-au vândut aceste contacte foarte preţioase, pentru că au fost susţinute de ani de zile. Ne-am pomenit deci cu câteva „surse" bine plasate, oameni foarte apropiaţi de Saddam Hussein.

– În ciuda acestui fapt, n-aţi reuşit niciodată să-l ucideţi? zise Malko mirat.

Americanul surâse cu ironie în faţa candorii lui Malko.

– *Niciodată* nu am încercat să-l eliminăm. Saudiţii ar fi foarte furioşi. În plus, n-am putut folosi anumite informaţii de teamă să nu deconspirăm sursele noastre. Dar eram la curent cu preparativele invadării Kuweitului, spre exemplu.

– Şi i-aţi lăsat s-o facă?

– Chiar i-am încurajat, mărturisi şeful Centralei CIA. Saddam Hussein trebuia, o dată pentru totdeauna, să primească o lecţie, înainte de a deveni un pericol cu armele lui nucleare sau chimice. Kuweitul era cel mai nimerit pretext.

Hotărât lucru, Statele Unite sunt nişte monştri reci.

– Să revenim la polonezii dumneavoastră, propuse Malko.

CIA găsea întotdeauna „sertare" care trebuiau trase.

– Printre agenţii noştri ascunşi în departamentul intereselor americane, explică Christopher Angleton, era un anume Tadeusz Zirkowski. Angajat la Bagdad de un an, a reînnodat relaţiile cu un agent recrutat de predecesorul său, un polonez *adevărat*. Un ofiţer din garda prezidenţială, care, fără să deţină un rang înalt, avea acces la numeroase informaţii „fierbinţi". Karim Jaburi, un locotenent care comanda poligonul de tir al palatului prezidenţial şi răspundea de „sonorizarea" sălii de şedinţe a lui Saddam Hussein. Imediat după defecţiunea lui Hussein Kemal, l-am alertat pe Tadeusz, explică americanul, când a venit la Amman pentru a fi „descusut". Cei mai mulţi diplomaţi angajaţi la Bagdad vin aici să se aerisească puţin, iar venirile şi plecările lor nu-i alarmau pe irakieni. De atunci, n-am mai avut veşti. Ceea ce este normal: noi nu comunicăm cu agenţii infiltraţi într-un mediu ostil, nici măcar prin mijloace cifrate. Dacă irakienii ar fi bănuit colaborarea noastră cu polonezii, acest lucru ar fi avut consecinţe tragice.

– Deci, Tadeusz Zirkowski a apărut săptămâna trecută?

Figura lui Christopher Angleton se întunecă.

– Din păcate, nu. Mai întâi am aflat, prin intermediul Ambasadei poloneze la Amman, că a fost victima unui accident mortal de circulaţie pe şoseaua numărul zece, între frontieră şi capitală. În aparenţă, maşina lui a fost lovită de un camion. Astfel de lucruri se mai întâmplă. Dar, la două zile după accident, am aflat mai multe. Celălalt agent operaţional a sosit la Amman şi mi-a spus ce ştia. În ajunul morţii, Tadeusz Zirkowski avea o întâlnire cu locotenentul Karim Jaburi. După această întâlnire, nu l-a mai revăzut, dar a găsit un mesaj lăsat de Tadeusz care-l avertiza că recuperase un document ce dovedea înţelegerea secretă a lui Saddam Hussein şi a fugarului Hussein Kemal. Nedorind să păstreze acest document la Bagdad, a plecat direct către Amman. A fost ultimul semn de viaţă pe care l-a dat. A plecat seara din Bagdad şi a suferit accidentul în dimineaţa următoare, după ce trecuse frontiera, pe la şase. Corpul a fost găsit în deşert, pe marginea şoselei zece, puţin înainte de postul Poliţiei Deşertului de la As Safawi. Avea toracele zdrobit şi mai multe răni la cap. Se pare că un vehicul a trecut peste el. Automobilul lui era ceva mai departe, prăvălit într-un şanţ.

– Un accident?

Christopher Angleton înălţă din sprâncene.

– Nu. După versiunea celor de la Poliţia Deşertului, maşina ar fi fost lovită de un camion-cisternă, el a pierdut controlul şi a fost proiectat afară. Bineînţeles că n-au mai găsit camionul cisternă. Şoseaua este foarte periculoasă pentru că se circulă cu viteză extrem de mare şi sunt multe camioane. Dar Tadeusz Zirkowski n-a murit în urma unui accident de circulaţie.

– Ce vă face să fiţi atât de categoric?

– Am fost personal să examinez maşina, îi explică americanul. În prezenţa unui membru „adevărat" al Ambasadei Poloniei la Amman. Pe caroserie am găsit mai multe urme de proiectile de mare calibru. Erau de 12,7 mm, calibrul specific mitralierelor sovietice Duşka. S-a tras asupra acestui automobil. Pe urmă, i-am rugat pe soldaţi să-mi arate locul unde a fost găsit cadavrul. Dacă ar fi fost proiectat afară, ar fi trebuit să fie cangur ca să aterizeze aşa departe de maşină. Mai mult chiar, un cangur de competiţie. Am reconstituit astfel „accidentul": s-a tras dintr-un alt vehicul asupra Mercedesului. Tadeusz Zirkowski a pierdut controlul maşinii şi a părăsit

şoseaua. A ieşit viu din maşina făcută zob şi a fost nevoit să se îndrepte pe jos spre postul de poliţie care se afla la un kilometru şi jumătate. Atunci a fost prins şi strivit sub roţi *intenţionat*.

O linişte apăsătoare urmă acestei concluzii. Malko începea să se găsească pe un teren cunoscut. Întotdeauna se făcea apel la el, când undeva era vorba de un mare rahat.

– De ce să-l fi ucis în Iordania, când era mai simplu la Bagdad?

Christopher Angleton îşi netezi mustaţa.

– Întrebarea e logică. Singura explicaţie este că irakienii au fost prinşi pe picior greşit prin plecarea precipitată a polonezului şi nu au putut să-l intercepteze înainte de a trece graniţa. Sau au tratat cu oameni de-ai lor din Iordania pentru a şterge urmele.

– Singurii care dispun de arme Duşka în zonă sunt beduinii. Se plimbă prin deşert cu camionete echipate cu arme şi nu ezită să tragă, chiar şi în Poliţia Deşertului când încearcă să pună capăt traficurilor acestora.

– De ce l-au asasinat pe diplomatul polonez? Colaborează cu serviciile irakiene?

– Beduinii din tribul Cha'alam sunt contrabandişti şi traficanţi de droguri, îi explică americanul. Ei au în mod obligatoriu contacte cu serviciile irakiene, datorită traficurilor lor. E posibil ca aceştia să le fi cerut un serviciu. În mintea lor, să ucizi un străin este un păcat minor.

– Sunt membrii tribului condus de şeicul Beni Khaled? întrebă Malko.

– Exact, recunoscu Christopher Angleton, fără să se tulbure.

– Ce aşteptaţi de la mine?

– Mărturisesc că ideea mea nu e conturată încă, dar mă gândesc că putem încerca un „long shot". Beduinii şeicului Beni Khaled nu l-au asasinat pe Tadeusz Zirkowski din proprie iniţiativă. Mergând acolo, poate există vreo şansă să culegem informaţii despre *adevăraţii comanditari* ai acestui omor care poate se mai găsesc încă în Iordania. Ajungând până la ei, am putea eventual să aflăm în ce consta dovada care-l implica pe Saddam Hussein în povestea lui Hussein Kemal.

– Vă înțeleg raționamentul, admise Malko. Dar mă îndoiesc de colaborarea acestor beduini...

Christopher Angleton îi adresă un surâs liniștitor.

– Evident. M-am gândit și la un pretext. Ideea mea este să vă prezentați drept un prieten polonez de-a lui Tadeusz Zirkowski, în căutarea lucrurilor personale ale acestuia. Când a fost găsit cadavrul lui, fusese deja prădat. Datorită prietenilor săi din Bagdad, am aflat că purta un ceas transparent prin care se vedea mecanismul, un portofel auriu, o brichetă Zippo cu efigia lui Marilyn Monroe, plus câteva fotografii de familie. Ați putea pretinde că sunteți în căutarea acestor obiecte.

Malko nu făcu nici un comentariu. Nu se vedea în postura de a cere politicos asasinilor agentului operațional de la CIA să-i restituie obiectele personale.

– Vă gândiți într-adevăr că beduinii, dacă ei l-au asasinat pe Tadeusz Zirkowski, îmi vor înapoia cu amabilitate ceea ce i-au furat?

Americanul înclină capul.

– Poate că nu, recunoscu el. Dar este un pretext bun pentru a le face o vizită. Mai ales dacă le oferim și o recompensă. Este limbajul pe care îl înțeleg. Zahra Sirb, care întreține raporturi excelente cu șeicul Beni Khaled, va ști cum să-i atragă. E de ajuns să dea ordin oamenilor săi pentru ca aceștia să vă mănânce din palmă.

– Dar poate să ordone să fiu măcelărit, după ce înainte mi-ar scoate ochii, remarcă Malko. După descrierea făcută de Zahra, nu pare un personaj amabil.

Christopher Angleton râse cu dezinvoltură.

– Nu faceți din țânțar armăsar. Este un autocrat, evident. Trebuie să mergeți cu mare grijă acolo, poate veți afla ceva interesant. Zahra vorbește araba și e în stare să dibuiască unele indicii.

În spatele surâsului curtenitor, Malko ghicea hotărârea implacabilă a adevăratului profesionist. În ciuda zâmbetelor sale, nu-l considera pe Malko decât un pion în ampla manevră de încercuire a lui Saddam Hussein. Un lucru îl intriga pe Malko.

– Aveți raporturi excelente cu omologii dumneavoastră iordanieni, remarcă el. Par mult mai apți decât mine să culeagă informații în acest mediu.

Americanul scutură din cap.

– Sunt foarte sensibili în ceea ce privește Irakul. Îmi vor povesti verzi și uscate. Cred că împreună cu Zahra nu riscați nimic.

Având în vedere importanța femeii în universul musulman, era greu de împărtășit acest optimism al americanului. Însă Malko simți că nu va reuși să schimbe părerea șefului Centralei CIA. I se cerea încă o dată, și încă politicos, să-și joace viața la ruleta rusească.

– Este foarte posibil ca această misiune să fie curmată brusc, remarcă el. După părerea lui Zahra, șeicul are oroare de vizitele neanunțate.

Christopher Angleton se ridică, surâzându-i încurajator.

– *Inch'Allah*... Cel puțin vom încerca. În cel mai rău caz, va fi o plimbare frumoasă. Deșertul este superb, iar Zahra, o companie agreabilă, sper.

Malko avu chef să-i spună că nu avea nevoie să-și riște viața în mijlocul beduinilor ca să guste din farmecele iordanienei, însă se mulțumi să-i zâmbească. Nu se înșela. O dată în plus, CIA îi prezenta drept o plimbare sănătoasă o mică escapadă în infern.

Capitolul V

Malko crezu că era victima unui miraj: după cotitură, de-a lungul pistei ce ducea spre Arabia Saudită, descoperi un cort mare, maro, flancat de alte trei mai mici. În fața cortului se afla un automobil alb, un Rolls-Royce Silver Spirit ultimul model, și un șofer negru care lustruia mașina sub privirile neîncrezătoare ale unui beduin cu Kalașnicovul pe umăr.

Un surâs de ușurare lumină fața lui Zahra.

– E mașina lui. E aici!

Părăsiseră Ammanul cu trei ore în urmă, și abandonaseră șoseaua la Al Ruwayshid, intrând pe un drumeag desfundat și îndreptându-se în plin deșert spre frontiera saudită. Pe o distanță de douăzeci de kilometri nu văzuseră decât vârtejuri de praf și turme de oi. Malko se întreba dacă cei din Al Ruwayshid care le dăduseră informații nu-și bătuseră joc de ei.

Bucuria fu de scurtă durată. O serie de detonații secerăsunară în spatele lor. În oglinda retrovizoare, observă un beduin care trăsese o rafală în aer și își îndrepta acum arma în direcția camionetei.

– Opriți! țipă Zahra.

El pusese deja frână. Într-o clipă, mașina fu înconjurată de vreo doisprezece beduini nu tocmai surâzători, care strigau cuvinte neînțelese de Malko.

– Ce spun?

– *Msakar* ![1] Am ajuns la *mandaribul* șeicului Beni Khaled. Bărbații fac parte din garda lui personală.

Malko descoperi alte corturi pe care nu le remarcase la început din cauza culorii lor roșiatice, și vehicule – Range

[1] *Opriți-vă!*

Rover sau camionete – staționate cam peste tot. Trei cămile erau îngenuncheate în fața Rolls-ului alb și mestecau cu melancolie, contemplându-l fără urmă de invidie.

Unul dintre beduini introduse țeava Kalașnicovului prin fereastra deschisă și o propti în pieptul lui Malko, lansând un ordin. Știrb, bărbos, cu fruntea încrețită de oboseală sub *keffi*, înfășurat într-un lung *djellaba* albicios, garnisit cu încărcătoare pentru arma sa, nu avea aerul unui partizan al dialogului.

– Nu mișcați, mă duc să vorbesc cu el, îi spuse Zahra.

Acoperită cu vălul până în dreptul ochilor, înfășurată în lunga sa *dichdacha*[1] verde, coborî din Cherokee și se adresă beduinului celui mai amenințător. Mai întâi, bărbatul păru s-o ignore. Probabil că rostise cuvintele potrivite, căci el consimți să se întoarcă spre ea, iar cel care îl amenința pe Malko se dădu înapoi. Tratativele durară vreo zece minute. În sfârșit, Zahra îi făcu semn lui Malko să vină lângă ea.

– I-ai convins ?

– Da. Le-am spus că sunt o prietenă de-a șeicului și că s-ar înfuria dacă nu mă lasă să-l văd. Mă vor conduce la el. Dumneata rămâi aici.

Ea se îndreptă spre cortul cel mare, escortată de doi beduini. Ceilalți se așezară pe vine, fără a-l slăbi pe Malko din ochi. Toți aveau tenul foarte închis, majoritatea fiind de o murdărie respingătoare, iar culoarea picioarelor încălțate cu sandale era aceea a corturilor...

Malko se întoarse la mașina lor ca să ia o sticlă cu apă minerală și toți beduinii săriră în picioare. Erau cel puțin patruzeci de grade și simțea gâtul uscat. În timp ce bea, unul dintre beduini inspecta cu neîncredere interiorul mașinii. Ca să nu pară inamici potențiali, nu-și luaseră armele cu ei. Șase canistre cu benzină erau aliniate în spate, transformând vehiculul într-o bombă ambulantă. Malko se uita în jurul lui: cât vedeai cu ochii, erau numai deșert și plăci din bazalt negru întrerupte de fâșii roșiatice.

Zahra își făcu apariția. Ajunsă lângă Cherokee, îi adresă lui Malko un zâmbet radios.

– L-am văzut. A fost surprins, însă a acceptat să ne primească. Suntem invitați la *mansaful* pe care îl dă peste puțin

---

[1] *Rochie*

timp în cinstea unor șefi de trib. Mergem să așteptăm în cortul rezervat vizitatorilor.

Încuie mașina și o urmă până la un cort micuț, puțin mai departe. Pe jos erau așternute covoare vechi, perne decolorate care serveau drept scaune, teancuri de pături bălțate și un platou din aramă ce ocupa centrul cortului. Un miros puternic, amestec de baligă de capră, de cămilă și de alte murdării încinse de soare, făcea aerul arzător să fie și mai greu de respirat. Se instalară pe perne, iar un bătrân beduin apăru cu o cafetieră cu cioc lung și turtit și niște cești în care turnă câteva picături dintr-o cafea tuciurie.

Politicos, Malko își bău cafeaua: era amară și fierbinte, adevărata licoare cu aromă de cardamomă.

– Dacă mai doriți, îi sugeră Zahra, scuturați ceașca de două, trei ori.

Impasibil, beduinul plecă, luând și cafetiera cu el. Câteva muște atrase de carnea proaspătă începură să-i agaseze. Afară, oile behăiau.

– La ce oră ne primește? întrebă Malko.

Zahra făcu un gest evaziv:

– Pe la două, *Inch'Allah*.

Acum era abia ora douăsprezece. Beduinul apăru din nou cu o farfurie plină de curmale. Atmosfera începea să se destindă.

– N-a aflat încă pentru ce vreau să-l văd? o întrebă Malko.

– Nu, n-am avut timp să discutăm despre asta. Poate că trebuie să așteptăm o ocazie mai favorabilă.

* * *

Zahra moțăia, cu superbii ei ochi verzi pe jumătate închiși. Un uruit de motor îl făcu pe Malko să tresară. Se ridică și ieși din cort. Praful stârnit se așeza la loc pe micul convoi care tocmai pătrundea în tabără. Șoferii coborâră și se răspândiră în toate direcțiile. Curios, el se apropie.

Cele două vehicule din frunte erau camionete Toyota 4x4, pe platformele cărora era instalată câte o mitralieră sovietică, Duška. Văzând numeroasele cutii cu muniție, se gândi că rostul lor nu era pur decorativ.

Mai erau și cinci camionete Mercedes mai mici, model

vechi, echipate cu niște rezervoare enorme, toate încărcate gata, să rupă osiile. În primul erau cartușe întregi de țigări, iar în celelalte două, cutii cu whisky *Defender*, în al patrulea, cutii cu șampanie Taittinger Comtes din 1988, în ultimul erau diferite sortimente de tărie: Cointreau, coniac Gaston de Lagrange XO, votcă, gin.

Ultimul vehicul era un mic camion-cisternă. Culcat pe sol, unul dintre beduini bea direct de la robinetul acestuia: o cisternă plină cu apă nu era un lucru de prisos în deșert. Nici o mașină nu avea număr de înmatriculare. Zahra veni lângă Malko.

– Se duc în Arabia Saudită, îi explică ea, și vin din Siria. La Damasc, o sticlă de *Defender* costă zece dolari. La Riad, o sută. Merită osteneala să străbați deșertul pentru așa ceva.

– Pentru musulmani... făcu Malko râzând.

– Beduinii nu se ating de băutură. Șoferii sunt creștini, în așa fel aparențele sunt salvate. În Arabia Saudită, oamenii beau pe ascuns, dar mult. Tribul Cha'alam se ocupă de trafic. Vino să-ți arăt.

Ea îl duse pe Malko la vreo sută de metri mai încolo. Așezat pe jos, un beduin îndopa o oaie ca pe gâște, care behăia de-ți rupea sufletul. Un băiat o ținea să nu scape.

– Ce-i face? o întrebă Malko.

– O forțează să înghită săculeți cu droguri, spuse Zahra. După aceea, trec granița cu Israelul și le spintecă. Drogul este recuperat pentru Mafia israeliană.

Deci, Piața Comună israeliano-arabă exista deja...

Malko se uită la ceas: era ora trei. Soarele începea să coboare la orizont.

– Nu cumva șeicul ne-a uitat? o întrebă el neliniștit.

– Nu, nu, răspunse Zahra surâzând. Beduinii nu țin cont deloc de oră. Și-apoi, în lumea arabă, cu cât ești mai puternic, cu atât lași mai mult oamenii să aștepte. Regele Fahd al Arabiei Saudite îi lasă pe ambasadorii unor țări importante să aștepte până la două dimineața, când de fapt întâlnirea era fixată pentru șapte seara.

Se instalară din nou în cortul pentru oaspeți. Se scurseseră aproape două ore. Lui Malko îi era așa de foame că ar fi înghițit

curmalele cu sâmburi cu tot. În sfârşit, la cinci fără un sfert, apăru bătrânul beduin şi rosti câteva vorbe.

– Gata! ţâşni Zahra plină de bucurie. Începe *mansaful* şeicului.

– Adică?

– O masă „oficială" la care sunt invitaţi diferiţi şefi mai mici de trib care-şi exprimă doleanţele. I-aş spune un fel de curte de justiţie. De asta vine atât de des în deşert. Pune capăt certurilor, binecuvântează căsătoriile, dă sfaturi. Pe scurt, el este regele. Înseamnă că pot să-i expun motivul vizitei noastre. Că tot veni vorba, ştii să mănânci cu mâna?

– Am mai făcut-o deja.

– Cu-atât mai bine. Aici furculiţa şi cuţitul sunt total necunoscute.

* * *

– *Ahlan wa Salam!* zise Zahra cu voce sigură.

– *Ahlan Bikoun.*

Vocea şeicului Beni Khaled era gravă şi timbrată. Parcă era un Belzebut lubric, cu cioc negru, ascuţit, şi privirea lucind de senzualitate, care n-o părăsea pe Zahra Sirb de cum a intrat în cortul mare în compania lui Malko.

Rezemat de perne, şedea turceşte dinaintea unor imense platouri din aramă încărcate cu merinde. Roba sa de un alb imaculat contrasta cu veşmintele mai mult sau mai puţin curate ale celor cincisprezece beduini aşezaţi în jurul lui. Nici unul nu avea armă: acesta era un gest de supunere.

Nici ei nu-şi luau privirile de la tânăra femeie. Cu toate că avea faţa acoperită, iar trupul de neghicit sub rochia verde, părea să dezaprobe prezenţa ei în adunarea de bărbaţi. Faptul că şeicul lor i se adresa îi şoca în mod evident.

În picioare, la intrarea în cort, cu ochii plecaţi, cu corpul uşor înclinat în faţă, Zahra îşi începu lunga tiradă în arabă, apoi aşteptă răspunsul şeicului. Acesta îşi aţinti privirile asupra lui Malko. Nu păreau prea amabile. Cu tenul foarte întunecat, un nas mare, coroiat, ochii adânciţi în orbite, părea inteligent şi şiret. Cu voce joasă, le adresă câteva cuvinte şi le făcu semn să se aşeze în jurul „mesei", alcătuită din cele şase platouri din aramă pline cu de-ale gurii.

În mijloc, trona o oaie întreagă, fiartă la foc moale cu condimente, cardamomă și lapte bătut de oaie. Sosul cu iaurt care o însoțea era pus în două castronașe. Pe alte platouri zăceau mormane de orez, pâine de pin și *khubz*.[1] Pe margini erau grămezi de curmale și de mere. Peste tot se găseau sticle cu apă minerală și Coca-Cola, dar nici o picătură de alcool. Mirosul condimentelor îl acoperea pe cel acru degajat de comeseni.

Șeicul Beni Khaled dădu semnalul de începere a agapei, și luă cu mâna un pumn de orez în care înfipse o bucată de carne, apoi înghiți totul cât ai clipi. Pe dată, beduinii se puseră pe înfulecat fără să scoată o vorbă, scormonind voioși în bucate, împrăștiind orezul peste tot, lihniți de foame, uitându-se cu lăcomie în toate părțile. Uitaseră până și de prezența femeii.

Malko începu să se obișnuiască cu acest stil și reuși să încropească niște găluște asemănătoare... Edificați asupra măiestriei lui, vecinii de masă începură să-l privească mai încrezători. Dacă știa să mănânce cu mâna, se cheamă că nu era complet sălbatic.

Bătrânul beduin-servitor făcea turul adunării cu un vas cu apă și un platou, stropind mâinile pline de grăsime. Vorbeau puțin: câteva interjecții și râsete când șeicul binevoia să spună ceva.

Malko se întreba cum ar putea să scoată informații de la indivizi așa de grosolani și îndepărtați de universul lui... În treacăt, își imagină că șeful Centralei CIA l-a trimis în locul lui numai ca să evite să mănânce cu mâinile...

Zahra se aplecă la urechea lui și-i șopti cu gura plină:

– I-am spus adineauri că ai venit de la Bagdad ca să-i ceri o favoare. Vom vorbi la urmă...

* * *

Malko abia își ținea ochii deschiși... Era ora șapte seara, iar noaptea se lăsase deja. De căldură și legănat de murmurul gutural al conversațiilor, moțăia în picioare, ca o cămilă. Din fericire, *mansaful* era pe terminate. Pe rând, beduinii își spuneau pasul și apoi părăseau cortul. Nu mai rămăsese decât

[1] *Pâine arabă*

unul. Bătrânul trecea neostenit cu cafeaua lui amară, iar Malko era deja la a şasea ceaşcă. Bine sprijinit între pernele lui, şeicul părea să moţăie şi el, cu ochii pe jumătate închişi, numărând maşinal între degete boabele din *mashaba.*[1] Un fel de a măsura timpul...

Din când în când, rostea câte un cuvânt, în timp ce ciugulea o migdală. Zahra şopti la urechea lui Malko:

– S-a săturat şi este ora când se duce la femeile lui. După cât ardei iute a înghiţit, nu mai poate să reziste.

În sfârşit, ultimul beduin se ridică şi ieşi după ce făcu o plecăciune până la pământ, cu mâna la inimă. Zahra aşteptă câteva clipe înainte de a trece la atac. De data asta, şeicul Beni Khaled deschise ochii. Malko dorea să intre în posesia obiectelor personale ale prietenului său care a murit în deşert. Poate că fuseseră recuperate de beduini, pe care Malko era gata să-i recompenseze cu generozitate, îi explică tânăra.

– Când a murit?

Vocea şeicului, aspră şi seacă, se auzi ca un tunet. De îndată, Zahra traduse, în timp ce beduinul culese o migdală şi o curăţă fără să-i dea prea mare atenţie. Femeia veni cu amănunte despre locul şi împrejurarea în care s-a petrecut accidentul. Şeicul o întrerupse cu o voce autoritară. Malko văzu că iordaniana se făcu albă ca varul.

– Ce spune?

– Că beduinii lui nu sunt şacali şi nu jefuiesc morţii...

Malko îi zâmbi şeicului ca să-i arate că o asemenea idee nu i-a trecut nicicând prin cap.

– Spune-i că puteau foarte bine să *găsească* obiectele ce aparţinuseră prietenului meu, îi ceru el lui Zahra.

Aceste vorbe părură să-l destindă pe şeic. Se lansă într-un lung discurs pe care tânăra îl rezumă.

– Deşertul este întins şi sunt puţine şanse ca oamenii săi să fi descoperit ceva... Totuşi, pentru că eşti oaspetele lui, iar eu sunt o prietenă, se va interesa. Mâine vom primi un răspuns. Suntem oaspeţii lui pentru o noapte. Dacă află ceva, ne va spune mâine, *Inch'Allah!*

Ea se ridică şi Malko o imită. Părăsiră cortul. Mii de stele străluceau pe cerul senin. Nu se zărea nici o lumină: tabăra

---

[1] *Şirag de mătănii din boabe de chihlimbar*

dormea deja. Ajunseră la cortul lor. O femeie tocmai le aducea niște pături scorțoase de murdărie, o cană cu apă și curmale. O lampă cu petrol răspândea puțină lumină.

– Nu e nimic de făcut până mâine, încheie Zahra. Să ne culcăm.

Coborî foile cortului și le înnodă ca să le dea vaga impresie că sunt apărați. Se lungiră fără să se dezbrace sub păturile care miroseau a țap.

* * *

Frigul îl trezi pe Malko. Temperatura coborâse cu cincisprezece grade. Dârdâia în pantalonii lui din pânză și în cămașă. Zahra dormea chircită alături de el. El se uită la ceas: era ora unsprezece. Când era pe punctul să adoarmă din nou, auzi un foșnet la intrarea în cort: cineva desfăcea legăturile care-l închideau. Malko se ridică înspăimântat. Cine se furișa astfel în toiul nopții?

O scutură pe Zahra care se trezi tresărind în momentul când o siluetă se strecura în cort. O femeie cu *hidjab* și o rochie închisă la culoare veni și se lăsă pe vine lângă Zahra. După câteva șoapte, ea se întoarse spre Malko.

– Șeicul vrea să mă duc la el.

– La ora asta?

– Nu e târziu. Nu adoarme niciodată înainte de trei sau patru dimineața. Mă duc la el.

Se ridică și se strecură afară din cort împreună cu femeia arabă. Malko nu-și găsea somnul. La rândul lui ieși, fiind întâmpinat de un vânt rece. Noaptea, corturile se confundau cu deșertul. Era greu să-ți dai seama câte sute de beduini s-au adunat acolo. Tremurând ca varga, se întoarse în cort. Măcar această vizită nocturnă să se soldeze cu un rezultat pozitiv. Cu toate acestea, avea serioase dubii. Chiar și un pui de mongol și-ar fi pus întrebări în legătură cu o convocare atât de târzie.

– *Schway, schway!*[1]

---

[1] *Încetișor*

Vocea răgușită de excitație a șeicului era singurul zgomot din cort, în afara celor două respirații zgomotoase. Înfiptă în sexul viguros al beduinului, Zahra se mișca în sus și-n jos, ținută strâns de șolduri. Cu ochii închiși, își savura plăcerea, abandonând uneori șoldurile, prinzându-i sânii cu ambele mâini, fără blândețe, dar acesta era felul lui de a fi: în ochii beduinului, o femeie nu putea fi decât un instrument al plăcerii.

De îndată ce pătrunse în latura cortului ce-i servea drept cameră, Zahra știuse la ce să se aștepte. Cu privirile pline de poftă, și sexul încordat sub roba albă, îi făcu semn să vină lângă el pe pernele unde era tolănit, în timp ce servitoarea se făcu nevăzută.

O lampă cu petrol răspândea o lumină ciudată și un fum înecăcios. Zahra se apropie. Beduinul și-a ridicat imediat roba, dând la iveală bărbăția. Fără să se miște din loc, introduse mâna sub rochia tinerei, iar degetele căutară cu febrilitate partea cea mai intimă. Pe urmă, când a socotit că este pregătită, a așezat-o deasupra lui.

Pentru Zahra, această brutală posesiune nu era neplăcută și, oricum, nu avea de ales. Încetul cu încetul, începu să simtă o plăcere violentă. Închise ochii să simtă mai bine plăcerea, iar acest lucru o excita și mai tare. Cu privirea pierdută, șeicul Beni Khaled începu să-i spună fel de fel de cuvinte măgulitoare.

El slobozi un răget de cămilă în călduri, iar degetele se încleștară pe șoldurile elastice ale tinerei.

– Zahra, ești o diavoliță! mormăi beduinul, îmi sorbi și ultima picătură de viață!

Cu un urlet, o posedă cu furie pentru ultima oară, apoi se prăvăli între perne zguduit de spasme delicioase, cu privirile sticloase. Fâstâcită de această violență, Zahra simți la rându-i cum urcă plăcerea în pântece. Trase un țipăt, cu capul dat pe spate, apoi se așeză. Ca să-și revină din starea de beatitudine, șeicul avu nevoie de câteva minute. Fără să-și schimbe poziția, îi zise lui Zahra:

– A trecut multă vreme de când nu te-am văzut...

– Nu voiam să te deranjez, replică femeia cu falsă pocăință, lăsând pleoapele în jos; tu ești un bărbat atât de puternic...

Era un omagiu. Excitându-se din nou, șeicul îi frământă sânii prin țesătura fină a rochiei.

– Zahra, ești întotdeauna bine venită.

Profitând de buna lui dispoziţie, tânăra îl întrebă:

– Te-ai gândit la cererea însoţitorului meu?

Trăsăturile aspre ale beduinului se întunecară. Murmură câteva vorbe de neînţeles, apoi o îndepărtă pe Zahra. Ea crezu că e timpul să plece şi se îndreptă spre ieşire.

Dar se înşelase. Şeicul o prinse cu brutalitate şi o aplecă peste un cufăr mare din piele, înalt de aproximativ un metru. Simţi cum se freacă de ea pe la spate, apoi îi ridică rochia şi o sodomiză din nou.

* * *

Malko nu mai reuşea să adoarmă. Zahra lipsea de mai bine de o oră. Cafeaua cu aromă de cardamomă îi provoca palpitaţii. Cu ochii larg deschişi în întuneric, încerca să-şi imagineze ce se petrecea în cortul vecin când un foşnet de pânză sfârtecată îi acceleră bătăile inimii.

Reuşi să aprindă lampa cu petrol pe pipăite. Flacăra jucăuşă îi oferi destulă lumină ca să poată distinge ceva deosebit: lama unui cuţit ce pătrunse mai mult de douăzeci de centimetri în pânza cortului, exact deasupra locului unde stătuse culcat cu câteva clipe mai devreme.

Cu un foşnet mătăsos, lama coborî, realizând o fantă destul de lungă în pânză, atât cât să-i permită unui om să se strecoare înăuntru.

Capitolul VI

În timp ce Malko încerca să priceapă ce se întâmplă, bărbatul care ţinea cuţitul mărise breşa. Nu putea să-l zărească din cauza luminii foarte slabe a lămpii, iar acesta din urmă nu distingea decât o siluetă. Odată pânza despicată până la sol, omul ţâşni în cort şi, cu acelaşi gest, se năpusti cu pumnalul asupra maldărului de pături unde ar fi trebuit să se afle Malko!

Lama trecu prin pături şi prin covor, înfigându-se în sol. Abia în acest moment, bărbatul îşi dădu seama de greşeala lui. Smulgând pumnalul din sol, se redresă, căutându-şi victima. Îl observă în fine pe Malko. Acesta ridică lampa şi distinse un obraz foarte întunecat, nişte sprâncene stufoase şi ochi negri pătrunzători. Beduinul se şi năpusti cu pumnalul întins spre Malko.

Cu toată puterea, Malko aruncă lampa cu petrol în capul adversarului. Din cauza şocului, *keffiul* îi căzu pe jos, iar petrolul aprins se răspândi pe faţa şi pe umerii bărbatului. Acesta scoase un urlet de durere şi se opri brusc, căutând să stingă focul care începea să-i mistuie hainele şi faţa. Scotea oribile grohăituri de durere, însă nu-şi lăsa pumnalul din mână. Malko se aplecă şi apucă platoul din aramă. Ca pe un disc, îl proiectă pe orizontală şi auzi impactul marginii din metal cu craniul adversarului.

Malko bănui mai mult decât văzu că beduinul a fugit prin breşa pe care o făcuse în pânză, mistuit în întregime de flăcări.

Se făcu din nou întuneric. Malko aşteptă un moment, dar nu se întâmplă nimic. Culese lampa de pe jos şi, cu petrolul ce mai rămăsese în ea, reuşi s-o aprindă. Mirosul fad al combustibilului se adăuga miasmei neplăcute ce domnea în cort, iar el preferă să iasă afară.

Aerul răcoros îi făcu bine. Încercă să-şi ordoneze gândurile.

Au încercat să-l omoare. Dacă n-ar fi băut atâta cafea, ar fi dormit dus, iar acum putea să nu mai fie. Hotărât lucru, „convocarea" lui Zahra de către șeic părea mai puțin nevinovată decât crezuse el... Înghețat, reveni în adăpost. Dar Zahra se va mai întoarce oare? Dacă n-ar fi fost acolo, și-ar fi luat mașina și ar fi întins-o. Atentatul a cărui țintă fusese nu prevestea nimic bun în relațiile lui cu șeicul Beni Khaled.

* * *

Zahra își legăna șoldurile ca o dansatoare de harem împrejurul mădularului care o asalta fără blândețe. La început, asaltul brutal al beduinului îi tăiase răsuflarea de dureře. Însă șeicul dădu dovadă de îndemânare, luând-o mai întâi cu binișorul. Și, minune, Zahra prinse încet, încet, gustul supliciului. Iar acum încerca o plăcere animalică fiind posedată în acest mod. Șeicul juisă timp îndelungat, apoi se retrase, privind-o cu mândrie de mascul.

– Vreau să rămâi la mine! îi ordonă el.

– Este imposibil, făcu ea, trebuie să mă întorc la Amman cu însoțitorul meu.

Nu avu timp să spună mai mult. Furios, beduinul tună:

– Întoarce-te în cortul tău! Te voi chema mâine!

Atitudinea lui ilustra perfect proverbul arab potrivit căruia femeia este ca o pereche de pantofi. Te folosești de ei, iar după ce s-au rupt, îi arunci.

Zahra se întristă, dar spera că a doua zi șeicul va fi într-o dispoziție mai bună. Cu toate acestea, profitase binișor de ea...

Ajunsă în cort, observă despicătura care se deschidea în prelata cortului.

– Ce s-a întâmplat?

Malko îi explică. Așezată pe covoarele vechi, Zahra clătină din cap.

– Nu înțeleg. Poate că a fost inițiativa unui beduin căruia nu-i plac străinii, doar suntem sub protecția șeicului.

– Deci, el a dat ordin să fiu omorât...

Zahra plecă privirile.

– Nu este imposibil, mărturisi ea. Să fie oare din cauza poveștii noastre? A fost foarte jignit că am venit aici cu un

bărbat. Poate că a vrut să se descotorosească de rival. Adineauri mi-a propus să mai rămân câteva zile.

– De ce voia să te vadă?

O licărire ştrengărească lumină ochii verzi ai fetei.

– Nu bănuieşti? Şi-a exercitat dreptul seniorului de a petrece prima noapte după nuntă cu soţia vasalului...

Malko preferă să nu-i mai ceară detalii. Rupse din nou tăcerea după câteva clipe.

– Cred că ar fi mai bine s-o ştergem acum. Suntem doar la o jumătate de oră de şosea.

Zahra scutură din cap.

– Să aşteptăm până mâine. Dacă este ceea ce cred, şeicul îşi va cere scuze şi ne va ajuta.

Se întinseră cu dificultate în mijlocul cortului, lăsând lampa aprinsă. După câteva minute, Zahra dormea, însă Malko nu putu să închidă ochii. Rezistă să stea treaz până la şase dimineaţa, apoi se sculă şi ieşi când auzi zgomote de motoare. Fel de fel de vehicule se deplasau prin deşert. Îşi îndreptă privirile spre cortul şeicului Beni Khaled şi inima începu să-i bată cu putere. Rolls-ul alb dispăruse.

* * *

O animaţie febrilă domnea în jurul corturilor: vehicule care îşi făceau plinul lângă o staţie-service improvizată, o cisternă de camion instalată pe o platformă de beton.

Malko se duse s-o trezească pe Zahra care, la rându-i, constată absenţa maşinii şeicului.

– Poate că a trebuit s-o mute în altă parte, sugeră tânăra. Mă duc să mă interesez.

Cu capul acoperit de *hidjab*, ea se depărtă în timp ce Malko se întreba cum să se bărbierească fără apă şi săpun... În mod miraculos, apăru bătrânul beduin cu un lighean emailat, cu o cană cu apă şi cu cafea şi plăcinte. Când nu încercau să-l omoare, beduinii erau chiar ospitalieri. Cu pieptul gol, începu să se bărbierească, terminându-şi toaleta când Zahra se întoarse îngrijorată şi întovărăşită de un beduin înalt cu profil de pasăre de pradă, cu *keffiul* tras până la sprâncene.

– Ciudat, îi spuse ea în engleză. Bărbatul ăsta, Abdul Al Ahmar, pretinde că şeicul a plecat astă-noapte, căci în dimi-

neata asta devreme, se întâlnește cu un alt șeic în Arabia Saudită, la Turayf. Se pare că dorește să te duci acolo, împreună cu convoiul care a sosit ieri seară și care se îndreaptă în direcția aceea.

– Și dumneata?

– Șeicul vrea să rămân aici.

Schimbară o privire semnificativă, în timp ce beduinul se uita numai în pământ.

– Nu-mi place deloc treaba asta, făcu Malko.

– Nici mie, mărturisi Zahra. Am încercat să mă apropii de cortul lui, dar gărzile m-au împiedicat să intru. Pe de altă parte, beduinii sunt foarte misterioși, iar această poveste nu e chiar incredibilă.

Fără pistol, înconjurat de oameni înarmați până în dinți, și după tentativa de omor din timpul nopții, Malko nu avea chef să joace la ruleta beduină. Își acordă un mic răgaz.

– Spune-le că trebuie să ne mai gândim, propuse el.

Zahra și beduinul schimbară câteva cuvinte, apoi îi traduse lui Malko:

– Zice că acest convoi pornește la drum într-o jumătate de oră. Dumneata trebuie să pleci cu el.

Malko așteptă să se îndepărteze și se duse la Cherokee să verifice în ce stare se găsește. Pe urmă, se îndepărtă pe jos printre corturi. Înainte de a lua o hotărâre, trebuia să verifice ceva. Mergea printre corturile maronii, printre cămile, oi și camionete, și ajunse în tabăra cea mai îndepărtată de cea a șeicului. Un enorm vârtej de praf roșiatic purtat de vânt ajunse deasupra lui. Beduinii care se ocupau cu pregătirile se refugiară în corturile lor. Malko se adăposti cum putu mai bine. Vântul violent sufla prin tabără, smulgând din picheți un cort din apropiere. O prelată începu să zboare, descoperind o placă metalică de un alb orbitor: era Rolls-ul șeicului Beni Khaled.

Un beduin se repezi să lege din nou pânza, însă Malko se lumină pe dată. Se grăbi să ajungă la cortul lui. Zahra purta o discuție violentă cu Abdul. Se întoarse furioasă spre Malko.

– Spune că nu pot veni cu tine pentru că saudiții nu acceptă femei străine pe teritoriul lor.

– Toate astea sunt mașinații, făcu Malko surâzând ca să nu-l alarmeze pe Abdul. Mașina prietenului tău este ascunsă în tabără, iar el se află acolo și ne întinde o nouă cursă.

– În acest caz, vin cu dumneata.

– Nu, hai s-o lăsăm baltă.

Zahra traduse, fiind întreruptă cu brutalitate de Abdul.

– Spune că nu e îngăduit să nu ascultaţi ordinele şeicului. Îi spun că, în acost caz, merg cu dumneata ca interpret.

Malko simţi cum i se strânge stomacul.

– Crezi că ne vor împiedica să părăsim tabăra?

– Mi-e teamă că da.

– Deci, vor să mă atragă în deşert ca să mă lichideze nestingheriţi acolo. Gelozia şeicului poate merge aşa departe?

– Nu ştiu, nu cred.

Abdul rosti o frază pe un ton plin de furie, iar Zahra îi răspunse la fel.

– Zice că te fac să întârzii.

Malko surâse cu inima strânsă.

– O să mă duc. Mă voi descurca. Sunt sigur că şeicul este în cortul lui. Eşti mai de folos dacă rămâi.

Zahra protestă cu furie. Cu pas grăbit, ajunse la Cherokee şi, înainte de a se urca, îl apostrofă pe Abdul. Când Malko o ajunse din urmă, ea îi zise:

– Nici să nu te gândeşti că te las să pleci singur!

– Mi-ai spus că este periculos...

– Nu chiar. Nu pot să cred că Abdul mă va ţine cu de-a sila aici. Vom vedea.

– Vom încerca să-i păcălim în vreun fel. Pune-ţi centura.

Ea îl ascultă. Băgă motorul în viteza întâi şi întoarse. Dar, în loc să se aşeze convoiului, o porni drept prin tabără ca să ajungă la drumul ce duce la şoseaua numărul zece.

Nu ajunseră departe. Mai mulţi beduini se repeziseră cu un Range Rover echipat cu o mitralieră grea. Mergând în zigzag printre corturi, reuşiră să le taie drumul.

La câţiva metri de Cherokee, vehiculul lor se opri. Ţeava mitralierei pivotă şi, fără ezitare, servantul apăsă pe trăgaci. Malko văzu flăcări portocalii ţâşnind din gura ţevii şi se lăsă în jos din instinct. Proiectilele trecură pe deasupra capotei, dar imediat, ţeava coborî, ţintind parbrizul.

Mesajul era clar. Următoarea rafală era pentru ei... Zahra spuse cu voce pierită:

– Nu insista.

Furios, Malko întoarse şi ajunse convoiul. Toate astea nu prevesteau nimic bun. Se trezi înghesuit între două camionete ticsite cu beduini înarmaţi până în dinţi. Vehiculele care transportau mărfurile veneau în urma lor.

Aproape toţi locuitorii din *madarib* ieşiră din corturi ca să asiste la plecarea celor zece maşini. Câteva femei „îmbrobodite" apărură printre corturi. Bărbaţii alergau de-a lungul convoiului, ca să verifice dacă totul este pregătit, încărcând merinde şi unelte. Alţii verificau pneurile, radiatoarele, dacă încărcătura era bine fixată. Un beduin curăţa cu foarte mare grijă ţeava filetată a unei Duşka.

Fiecare îi îmbrăţişa pe cei dragi. După moda beduină, cei care plecau îi îmbrăţişau de trei ori pe cei rămaşi în tabără. Apoi, Abdul, conducătorul convoiului, dădu ordinul de plecare: o scurtă rafală de armă trasă în aer.

Vehiculele se urniră încet, escortate câteva sute de metri de copiii gălăgioşi care dispărură în norul de praf. Puţin câte puţin, convoiul prinse viteză, rulând pe un drum destul de bun, îndreptându-se spre sud. Ultimele corturi dispărură, dinaintea lor desfăşurându-se deşertul. Range Roverul din frunte înainta cu o viteză infernală: avea aproape optzeci la oră, ceea ce era enorm pentru un drum care nu este neted. Malko abia vedea în praful roşiatic ce se ridica în urma maşinilor.

Alături de el, Zahra se acoperi cu *hidjabul* ca să se ferească de praf. Convoiul era lung de cinci sute de metri, sub un soare din ce în ce mai torid, lăsând în urmă un nor gros de praf. În depărtare, exact în faţa lor, linia violet a unui masiv muntos se apropia încet; ori, mai curând, erau coline stâncoase, roşiatice, care aminteau de Vestul Sălbatic. Rulară astfel mai bine de două ore, într-un peisaj şi monoton şi magnific. Vehiculul din frunte încetini: drumul deveni mai dificil şi trebuiau să ocolească neîncetat hârtoape şi bolovani. Un camion avu pană de cauciuc şi pierdură aproape o oră ca s-o repare. Soarele se ridicase deasupra lor.

– Am ajuns în Arabia Saudită, îl anunţă Zahra.

Deşertul rămânea acelaşi... Ajunseră într-un defileu ce şerpuia printre doi pereţi stâncoşi, înalţi de vreo treizeci de metri. Malko şiroia de transpiraţie, în ciuda aerului condiţionat din maşină.

În sfârșit, ajunseră într-o câmpie și măriră puțin viteza. Peisajul era grandios, arid, însă de un colorit țipător.

Vehiculul din frunte o luă spre est. Convoiul se întindea acum pe aproximativ un kilometru și se vedea din depărtare, datorită norului de praf pe care-l stârnea, însă beduinii contrabandiști nu se neliniișteau. Această zonă a Arabiei Saudite era nelocuită, în afară de câțiva nomazi. Riad, capitala, se găsea la o mie cinci sute de kilometri mai la sud. Din acest loc și până acolo, nu era absolut nimic decât deșert. Malko prefera să nu se gândească. În mijlocul pustietății, era în mâinile răpitorilor lui. Zahra nu scotea un cuvânt.

Mai merseră încă o oră, apoi se opriră de-a lungul unui ued secat. Era patru după-amiază. Soarele va apune peste două ore. În jurul lor, nu era absolut nimic. Malko parcă mașina puțin mai departe, iar Zahra sări imediat jos.

– Vreau să mă documentez, zise ea.

Malko văzu că discută cu Abdul, apoi se întoarse.

– Vom înnopta aici. Ne întâlnim cu șeicul mâine dimineață.

– Sau niciodată, conchise Malko pesimist.

Deodată, îl zări pe Abdul pe cale să facă o manevră ciudată. După ce scoase o valiză-diplomat din Range Rover, o așeză pe capotă. Apoi o deschise și scoase un fir lung pe care îl legă la bateria mașinii. Reveni la valiza-diplomat și începu să orienteze capacul, așa cum se face cu o oglindă pentru captarea razelor de soare. Zahra se întoarse spre Malko.

– Ce vrea să facă? îl întrebă ea neliniștită.

– Instalează un *Inmarsat*, model „M", cel mai nou satelit, îi explică el. Un telefon prin satelit care permite comunicarea cu oricine și din orice loc. Poate funcționa și cu baterii proprii. Capacul servește drept antenă pentru unul dintre cei patru sateliți geostaționari care servesc la transmiterea comunicațiilor.

– Probabil că îi contactează pe cumpărătorii saudiți, sugeră tânăra.

Malko o privi.

– Zahra, trebuie să punem mâna pe *Inmarsat*. Este singura noastră șansă de salvare.

Capitolul VII

Abdul se înarmase cu o busolă ca să poată orienta capacul-antenă. Odată activat, *Inmarsat*-ul model „M" putea să emită. Malko văzu cum a luat receptorul și a format numărul căutat. Era un lucru neobișnuit să găsești un material atât de sofisticat la niște beduini primitivi. În plus, un *Inmarsat* costa șaptezeci de mii de dolari. Ca să amortizeze convorbirile de o sută de dolari minutul, aveau nevoie de multe sticle cu *Defender.*

– Admițând că reușim să punem mâna pe el, pe cine anunțăm? întrebă Zahra.

– Pe Christopher Angleton.

– Nu va servi la nimic. El nu-și va asuma niciodată responsabilitatea de a interveni *direct.* Iar serviciile generalului Al Kaisi nu vor mișca un deget înainte de a afla exact de ce se interesează de el. Până atunci, suntem oale și ulcele.

Era pentru prima oară când tânăra făcea aluzie la soarta ce-i aștepta.

– Am vrut să mă încred în cuvântul șeicului și în criza lui de gelozie. M-am înșelat. Dacă ne-au adus până aici, au făcut-o numai ca să ne lichideze cu discreție în mijlocul deșertului saudit, unde nimeni nu va descoperi vreodată trupurile noastre. Poliția Deșertului din Iordania nu vine niciodată în aceste locuri. Cât despre saudiți, lor puțin le pasă de străinii care au murit pe teritoriul lor. Asta în cazul în care ne vor găsi.

– Dacă știai lucrurile astea, de ce ai insistat atât să vii?

– Tocmai pentru că știam. Eu te-am făcut să-ți asumi acest risc. Și pe urmă, eu cred întotdeauna în steaua mea norocoasă.

– Dumneata crezi că beduinii din acest trib l-au asasinat pe Tadeusz Zirkowski?

Ea dădu din cap.

– Așa cred. Nu știu de la cine au primit acest ordin. Prezența noastră a fost de-ajuns ca să-i alarmeze și s-au hotărât să ne lichideze ca să curme orice anchetă. În orice caz, nu poate fi decât șeicul Beni Khaled cel care a dat ordinele. Are multe relații de afaceri în toate țările arabe...

– Astea sunt doar supoziții, zise Malko. Pentru moment, trebuie să ne salvăm pielea. Dacă spui că e inutil să-l anunțăm pe Christopher Angleton, atunci cui să-i cerem ajutorul?

– Unui bun prieten de-al meu, făcu Zahra, Adnan Zabib, ministrul de interne. Poliția Deșertului este în subordinea lui. Dispune de elicoptere și este un om de acțiune.

– De ce ar interveni el și nu Christopher Angleton?

– Pentru că este amantul meu și ține foarte mult la mine, preciză cu simplitate Zahra. Dacă ai fi fost singur...

– Ar veni după noi *aici*?

– S-ar duce și-n iad după mine, zise Zahra zâmbind. Și el este beduin și nu se sinchisește de piedicile administrative.

– Perfect, zise Malko, nu ne mai rămâne decât ce-i mai important.

Abdul își terminase treaba și puse în mașină *Inmarsat*-ul „M". Apoi se duse lângă ceilalți beduini ocupați să aprindă focul. Într-o oră, se va lăsa noaptea. Abdul sporovăi puțin cu ei, pe urmă se întoarse spre Zahra și Malko și-i chemă lângă el.

– Să mergem, o sfătui Malko, dar să trecem pe lângă Range.

Se apropiară. Portiera rămăsese deschisă. Dintr-o singură privire, Malko văzu ceea ce căuta: cheia de contact era pe tabloul de bord. Mai avea și un avantaj: în spate, trona mitraliera Duška...

Toți beduinii stăteau pe vine în jurul focului, deasupra căruia era suspendată o cafetieră veche. Abdul i se adresă lui Zahra pe un ton amabil.

– Suntem invitați la masă, traduse ea.

Se așezară și mâncară curmale, pâine arabă cu *homous* și salată de vinete. Coca-Cola era călduță, iar cafeaua îngrozitoare. Beduinii mâncau repede, fără o vorbă. Îndată ce terminară, se îndepărtară și se înveliră cu păturile, ținând armele cât mai aproape de ei. În curând nu mai rămase decât Abdul, singur cu Malko și Zahra. Flăcările jucau pe obrazul osos al beduinului, împrumutându-i trăsături satanice. N-o

slăbea deloc pe Zahra din ochi, învăluind-o cu o privire plină de dorință. Îi șopti câteva cuvinte, iar ea plecă ochii cu modestie.

– Ce zice? o întrebă Malko.

– Că sunt foarte frumoasă. Și că n-ar trebui să fiu în compania unui necredincios...

Uneori, ochii de jar ai beduinului se opreau asupra lui Malko, dar cu o expresie net diferită. În mintea lui era ca și mort. La un moment dat, Zahra întinse ceașca, iar el se grăbi să o servească. Executând această manevră, mâneca se ridică și Malko descoperi un obiect strălucitor la încheietura mâinii.

Era un ceas de aur, cu un model foarte rar. Un ceas transparent, prin care se vedea mecanismul. Lui Malko i-au fost de-ajuns câteva fracțiuni de secundă pentru a-și da seama că bijuteria care dispăruse deja sub pânza murdară îi aparținuse lui Tadeusz Zirkowski și o avea la mână în momentul morții sale. Îl avea în față pe asasinul polonezului.

* * *

În timp ce Zahra își bea cafeaua, Abdul începu să vorbească din nou, dar cu o voce mai blândă. Ea se întoarse spre Malko:

– Ar dori să-mi petrec noaptea cu el, traduse ea.

– Ești sigură că nu vorbește engleza?

– Bineînțeles.

– Poți să verifici?

Ea surâse.

– Imediat.

Se întoarse spre curtezanul ei și îi spuse cu vocea cea mai suavă în engleză:

– Nu ești decât un câine născut din împreunarea maică-tii cu un porc. Blestemată să fie nația ta de țap...

Abdul îi zâmbi ca un prostănac. Într-adevăr, *nu* vorbea englezește.

Încetul cu încetul, jarul se stinse. Abdul și Zahra își reluară conversația în șoaptă. Profitând de faptul că beduinul se îndepărtă de foc să-și satisfacă o nevoie fiziologică, tânăra îi zise lui Malko:

– Insistă să merg cu el.

– Vrea să-ți salveze viața îmbinând plăcutul cu utilul.

Zahra îi adresă un surâs mai curând melancolic.

– Nu. Sunt sigură că a primit de la șeic ordinul să ne ucidă pe amândoi. De altfel n-ar putea niciodată să-i mărturisească faptul că s-a atins de mine. Eu îi aparțin șeicului Beni Khaled. Deci, ar trebui să mă omoare ca să tac... În toate cazurile...

Abdul se întorcea. Malko se grăbi să-i spună:

– Prefă-te că nu ești hotărâtă. Spune-i că s-ar putea să te duci, că trebuie să stea mai departe ca să nu fii văzută.

Se aplecă peste foc încercând să-l ațâțe, în timp ce conversația dintre Zahra și beduin se înfiripa din nou. Până la urmă, acesta se ridică, se înclină înaintea lui Malko și se îndepărtă. Noaptea fiind senină, ei îi urmăriră cu ușurință silueta. După ce se întreținuse câteva clipe cu oamenii săi, reveni la vehiculul în care era instalat *Inmarsat*-ul și se duse să se adăpostească într-un șănțuleț, la cincizeci de metri mai departe. Devenise invizibil, dar incapabil la rândul lui să vadă ce se petrecea de această parte a camionetei.

Zahra și Malko ajunseră la mașina lor și așezară pături pe solul bolovănos. Zahra părea nervoasă.

– Ce-o să facem? Așteaptă miezul nopții, pe urmă ne vor omorî. Știu că nu suntem înarmați.

– Peste puțin timp, te vei duce la Abdul, zise calm Malko. Chiar dacă nu se culcă, tovarășii lui nu se vor neliniști.

– Știi să conduci?

– Sigur că da.

– În timp ce te îndrepți spre Abdul, treci și pe lângă Range. Cheia se află pe tabloul de bord. În câteva secunde, poți să pornești la drum. Până să înțeleagă ei ce se petrece, noi vom fi destul de departe. Pe mine mă iei în drum. Cum Abdul i-a prevenit pe tovarășii lui că te vei duce la el, nu se vor mira văzându-te trecând pe acolo.

Chipul femeii se lumină.

– Sper să meargă!

– Rețeta a fost încercată și de o anume Dalila, răspunse Malko. Citind Biblia, avem numai de câștigat, este plină de sfaturi foarte bune.

– Când vor vedea Range-ul pornit, de-abia atunci vor reacționa.

Malko făcu un gest de lehamite.

– *Mektoub!* Ori scăpăm, ori îi lăsăm să ne omoare. Dar nu

putem scăpa cu viață dacă nu ne asumăm anumite riscuri.

Rămaseră tăcuți. Focul se stinsese, însă noaptea era senină și pe boltă străluceau miriarde de stele. Masa întunecată a Range Roverului se distingea perfect. O pasăre de noapte țipă. Vântul rece sufla foarte tare dinspre est. După o jumătate de oră, Malko murmură la urechea tinerei:

– E timpul să pleci.

– *Aiwa ayete*[1], răspunse ea în șoaptă.

* * *

Malko nu mai auzea decât bătăile inimii. Urmărea fără greutate cum Zahra se îndepărtează. Tocmai ajunsese în dreptul camionetei, după ce parcursese fără piedici prima parte a drumului. Mașinal, își reținu respirația. Zahra se confunda cu masa întunecată a vehiculului.

Scrâșnetul ascuțit al motorului avu efectul unui trăsnet. Ca prin vis, îl văzu făcând un salt înainte, și, pe urmă, venind cu viteză în direcția sa. Începu să alerge din toate puterile.

Primul foc de armă se auzi când mai avea zece metri până la mașină. Zahra nu aprinse farurile. În clipa în care se agăță de portieră, Malko auzi apeluri, apoi o rafală de mitralieră. Plonjă pe banchetă.

– Mergi înainte! strigă el.

Se strecură printre scaune până ajunse în spatele mașinii; Duşka se profila pe cerul senin. Prinse amândouă mânerele, coborî țeava la orizontală și acționă inutil pe levierul de armare, făcând să iasă cartușul. Pe urmă, apăsă pe trăgaci. Mai multe siluete se agitau în întuneric. Trase pe deasupra capetelor lor și avu satisfacția să vadă cum se aruncă la pământ.

Zgomotul mitralierei grele era asurzitor. El mai trase o rafală, apoi tabăra dispăru după o movilă, iar el reveni pe scaunul din față. Un șoc teribil îl proiectă în parbriz. Zahra scoase un țipăt de groază. Roțile din față loviseră o stâncă. Ea scăpă volanul.

– Condu dumneata! Mie îmi este prea frică.

Malko se strecură la volan și aprinse farurile. Era imposibil să înainteze pe întuneric fără să dea de bucluc. Fasciculul

---

[1] *Da, dragul meu*

luminos îi dezvălui un teren aproape neted, însă presărat cu stânci enorme și făgașuri adânci pe care trebuia să le ocolească, altfel s-ar fi împotmolit. În dreapta se ghicea masa întunecată a masivului muntos pe care îl traversaseră la venirea în Iordania. Timp de cinci minute nu se petrecu nimic. Apoi Zahra scoase un țipăt.

– Sunt în urma noastră!

Malko zări farurile în oglinda retrovizoare. Range-ul se găsea la aproximativ un kilometru în urma lor. După ce încercă să țină minte peisajul, Malko stinse farurile și viră la dreapta, luând-o în direcția munților. Pe teren neted, erau o țintă ușoară.

Fu nevoit totuși să aprindă iarăși farurile. Terenul începea să urce, și avea impresia că în fața lui se ridica un zid stâncos de netrecut. Apoi, fasciculul lumină o fantă, un micuț canion ce se înfunda între stânci. Se grăbi să ajungă acolo.

Farurile măturau cu lumina lor creste, văgăuni, o potecă ale cărei numeroase ramificații se pierdeau în masiv. La sfârșit intră într-un canion atât de îngust, încât se întreba dacă va putea trece. Reuși să se strecoare în ralanti hârjâindu-și portierele de pereți înalți; solul era presărat cu bolovani care se abăteau ca o ploaie asupra lor. Fără tracțiunea dublă a roților mașinii, n-ar fi reușit să treacă niciodată.

Brusc, peisajul fu luminat de faruri. Malko nu avu timp decât să apese pe frână. Poteca se termina tocmai în vârful înalt de zece metri. Stinse farurile și opri motorul, apoi sări afară ciulind urechile. I se părea că aude un zgomot de motor care se îndepărtează. Din cauza ecoului, era imposibil să-și dea seama de unde venea.

– Să încercăm să-l căutăm pe prietenul tău, ministrul, zise el. Vom aștepta până în zori.

Chiar dacă scăpaseră de urmăritori, îi era imposibil să se orienteze noaptea în acest labirint de stânci. Dacă Abdul și oamenii lui ar apărea pe neașteptate, i-ar auzi venind; poteca era atât de îngustă încât cu o armă Duşka ar putea să reziste unui asediu.

Găsi *Inmarsat*-ul pe scaunul din față și-l instală pe capotă. Scotocind prin torpedou, simți o formă lunguiață: era o brichetă Zippo. Perfect, căci nu voia să aprindă farurile.

După ce deschise capacul valizei *Inmarsat*, inspectă aparatul la flacăra brichetei, găsind astfel cablul de alimentare

pe care-l branșă la baterie. În valiza-diplomat se găsea o listă cu poziția sateliților de care se puteau folosi, după cea a emițătorului. Din locul în care se găsea, îl va folosi pe cel din Oceanul Indian.

Meșteri vreo cinci minute până reuși să orienteze cât mai bine capacul-antenă la aproximativ cincizeci de grade. Activă cutia de control care conținea patru pătrate de cristale verzui. Pe măsură ce deplasa antena, pătratele se aprindeau. La două grade și jumătate blocă antena: era suficient pentru a putea emite.

Formă 09, pe urmă apăsă tasta diez, obținând un „bip-bip" regulat. Câteva clipe mai târziu, acesta lăsă locul unui sunet continuu: linia era deschisă, trebuia doar să formeze numărul. Formă apoi 763, prefixul Iordaniei, în fine, 6 pentru Amman și îi întinse aparatul lui Zahra.

– Nu ți-a rămas decât să formezi numărul.

Cu ajutorul tehnicii avansate, putea comunica cu lumea întreagă din acest colț îndepărtat din deșertul saudit. Cu îndemânare, Zahra formă numărul și așteptară amândoi cu sufletul la gură. După vreo zece secunde, auziră soneria unui post telefonic britanic. Imediat se auzi o voce.

– *Aiwa*?

Zahra vorbi repede și sacadat. Malko nu auzi decât onomatopee din gura interlocutorului invizibil pe care ea îl trezise din somn. Conversația dură câteva minute. După ce puse receptorul la loc, Zahra era radioasă.

– O să anunțe Poliția Deșertului de la As Safawi. Vor trimite vehicule și un elicopter de îndată ce se va face ziuă.

– Dar nu știu unde suntem!

– I-am explicat, cunoaște foarte bine deșertul. Crede că ne aflăm în masivul Ash Mafur, chiar la frontiera saudită. Ca să putem trece, trebuie să ne îndreptăm spre vest, apoi spre nord. Vom ajunge între Al Ruwayshid și As Safawi. Cum există o mulțime de drumuri, oamenii lui vor trage la fiecare sfert de oră câte o rachetă de semnalizare. În fine, elicopterul ar trebui să ne repereze ușor.

– Cât timp le trebuie vehiculelor Poliției Deșertului ca să ajungă la locul în care ne găsim?

– Cam două, trei ore.

Malko puse *Inmarsat*-ul în maşină. Hotărât lucru, cerul era de partea lor. Se concentră câteva clipe în linişte. Adversarii lor aşteptau şi ei să se facă ziuă. El se întoarse spre Zahra.

– Nu s-a mirat?

– Ba da, surâse ea, bineînţeles, însă are mare încredere în mine. Îi voi explica mai târziu. Nu-i prea iubeşte pe cei din Cha'alam, îi consideră nişte bandiţi. Au omorât foarte mulţi poliţişti.

Malko aranjă *Inmarsat*-ul în camionetă, apoi porniră la drum imediat. Se instalară cum au putut mai bine în vehicul şi aşteptară zorile, îngheţaţi, căci nu erau decât cincisprezece grade.

* * *

Soarele dezvălui în faţa lor un spectacol feeric: stânci de toate culorile presărate într-un peisaj selenar şi un teren accidentat. Malko se întreba cum de-au putut să ajungă până aici. Era obligat să se întoarcă pe acelaşi traseu: în vale, era un ued secat, drum impracticabil chiar şi pentru o camionetă.

Pentru că nu închisese ochii toată noaptea, era epuizat, dar se aşeză la volan. Privirea se opri pe bricheta Zippo, pusă pe scaunul de alături, care servise pentru iluminat. Era ornată cu chipul lui Marilyn Monroe. Era bricheta lui Tadeusz Zirkowski.

O privi îndelung, apoi o puse în buzunar. Dacă ar mai fi avut dubii încă...

Mergând cu viteză redusă, făcu drumul înapoi prin canion. Acum, ziua, i se părea mai abrupt. Orientându-se după soare, se îndrepta cum putea spre nord. Range-ul se legăna ca o corabie în derivă. Nu descoperi nici un indiciu că urmăritorii trecuseră pe acolo şi rulară în continuare cam o oră, luând-o sistematic când spre nord, când spre vest. Vizibilitatea nu depăşea câteva sute de metri în acest labirint cu denivelări incredibile. În mai multe rânduri, Malko fu nevoit să escaladeze un fel de trepte naturale, formate prin eroziunea bazaltului. Din fericire, enormele rezervoare suplimentare ale Range-ului îi scăpau de teama unei pene de benzină. Avea impresia că nu vor mai ieşi niciodată de aici.

Cu şalele lovite, cu transpiraţia care i se prelingea în ochi, se temea că, în final, se învârteau în loc în arşiţa înăbuşitoare

până li se va termina carburantul, când, deodată, peisajul deveni cu totul altul. După ce ieşiră din grohotişul stâncos deosebit de impresionant, ajunseră dintr-o dată într-un spaţiu neted ce se întindea până la linia orizontului. Nici nu ştiau unde se aflau.

Malko se orientă: soarele era la dreapta lor. Deci, dacă mergeau drept înainte, spre nord, trebuiau să întâlnească şoseaua zece. Rulau de cinci minute în această direcţie, când un punct luminos apăru pentru o fracţiune de secundă înaintea lor, în stânga, reflecând soarele ca o oglindă. Înainte de a pricepe despre ce este vorba, o stâncă se pulveriză la câţiva metri de ei. Zgomotul surd al detonaţiei nu le parveni decât cu câteva secunde mai târziu.

Ceea ce semăna cu o oglindă era tirul unei mitraliere grele! Se gândi repede la ce avea de făcut. Beduinii cunoşteau regiunea ca pe propriul buzunar şi se aşezaseră pe poziţii la ieşirea din labirint... Se ivi un al dolilea fulger. De data asta, o rafală se stingea la câţiva metri de ei. Nu erau decât două ieşiri, dar nici una nu le oferea vreo garanţie. Aveau de ales: ori să se întoarcă în adăpostul masivului muntos şi să se rătăcească acolo, sau să se aventureze în deşert, în câmp deschis, sperând să se întâlnească cu Poliţia Deşertului înainte de a fi omorâţi.

Se întoarse spre Zahra:

– Treci la volan, eu mă ocup de Duşka.

Se strecură în spate şi se simţi mai în siguranţă când apucă mânerele masvie din lemn. Îşi concentră atenţia asupra peisajului din jur. Graţie vârtejurilor de praf stârnite, reperă atunci alte două vehicule ce veneau dinspre nord-est.

Strângând cu putere volanul, Zahra se năpustea înainte, evitând marile obstacole. Malko se fixă bine şi ochi Range-ul care-i urmărea. Trase o rafală scurtă în direcţia acestuia.

Vehiculul acela nu-l neliniştea prea mult: acum rulau cu aceeaşi viteză. În schimb celelalte două aveau să le taie drumul în curând, iar acest lucru ar putea să se termine cu un tir de mitraliere. Sfârşitul era uşor de prevăzut.

* * *

Range-ul rula în direcţia nord-est. Un proiectil de 12,7 mm făcu să ţâşnească un vârtej de nisip la câţiva metri în faţa lor,

tras din una din cele două camionete care se îndreptau spre ei.

Drumurile lor s-ar încrucișa în cinci sau șase minute. Hurducat îngrozitor, Malko trăgea la intervale regulate câte o scurtă rafală în direcția unuia dintre cei trei adversari. Fără multe speranțe însă, căci proiectilele se răspândeau în toate direcțiile, la voia întâmplării, ca și cele ale urmăritorilor, din fericire.

Dar, odată ajunși la o sută de metri unii de alții, totul va decurge în alt mod... Scrută văzduhul în căutarea faimoaselor rachete roșii. Evident, nu zări nimic. De departe era imposibil să deosebești binele de rău. Deodată, Zahra slobozi un strigăt:

– Un elicopter!

Malko urmări brațul întins în direcția nord-vest și descoperi un punct negru ce zbura la joasă altitudine deasupra deșertului. Părea că se dirijează spre vest, dar, în timp ce Malko nu-l slăbea din ochi, el își devie traiectoria, îndreptându-se spre ei.

– Cred că suntem salvați! strigă Zahra. Oprește!

În același moment, observă un nor de praf ce venea dinspre vest: niște vehicule ce se deplasau cu mare viteză. Erau trei. Câteva minute mai târziu, elicopterul Bell 212, vopsit în culorile deșertului, se așeză în zbor staționar deasupra lui. O mitralieră era instalată în dreptul ușilor laterale. În interior, distinse mai mulți soldați. În spatele lui, Range-ul care-l urmărea se întoarse, întinzând-o spre Arabia Saudită.

Aparatul Bell 212 coboî și se așeză la câțiva metri de ei fără a opri rotorul. Într-un nor de praf roșiatic, ieși din el un căpitan, iar ei îl întâmpinară.

După un scurt dialog, Zahra se întoarse spre Malko și țipă ca să acopere zgomotul rotorului.

– Adnan i-a trimis! Acolo sunt trei camionete cu soldați.

– Mi-ar plăcea să punem mâna pe Abdul, zise Malko, și să recuperăm Cherokee-ul.

Conversația dintre Zahra și căpitan reîncepu, apoi tânăra zise:

– Vom urmări Range-ul care se îndreaptă spre sud. Poliția Deșertului se va ocupa de ceilalți doi.

Ei alergară până la elicopter ale cărui pale se învârteau mereu și se instalară în fotoliile din spate. Aparatul decolă îndată. Cele două vehicule care veneau spre ei s-au oprit. Cel de-al treilea mergea mereu în direcția Arabiei Saudite.

Cu două sute treizeci de kilometri la oră, nu-i trebui mult timp ca să-i ajungă... Malko îl văzu pe beduinul cu Dușka îndreptând arma spre elicopter și simiți un ghem în stomac.

– Atenție! strigă el dintr-o dată.

Căpitanul se întoarse cu un surâs liniștitor.

– Noi reprezentăm guvernul, nu vor îndrăzni, spuse el în engleză. Ar constitui o faptă prea gravă pentru ei...

Zburând la firul ierbii, reușiră să depășească Range-ul. Aparatul se așeză la cinci sute de metri mai departe, de-a curmezișul. Zgomotul unei rafale îl făcu pe Malko să tresară. Unul dintre mitraliorii ce stăteau la ușile laterale trăsese mai multe proiectile în direcția camionetei. Fusese un tir de avertisment...

Șoferul nu mai insistă și se opri brusc. Elicopterul executa un zbor staționar, iar în difuzor se auzi un ordin în arabă. Toți ocupanții Range-ului coborâră lăsându-și armele în vehicul. Erau cinci în total. Șoferul era Abdul, posibilul asasin al lui Tadeusz Zirkowski.

* * *

Cu fețele acoperite, cei cinci beduini stăteau pe vine, în semicerc, înaintea militarilor din *Desert Police*. Celelalte vehicule de la postul As Sawafi abandonaseră urmărirea și înconjurară elicopterul.

În locul bucuriei pe care o simțise la început, se instală un sentiment de indispoziție. Cu cea mai înverșunată rea-credință, Abdul susținea că Zahra și Malko le furaseră un Range și că îi urmăriseră ca să îl recupereze. Când căpitanul îl întrebă de ce ar fi furat ei un Range, când aveau un Cherokee, nu știu ce să răspundă... Situația era încurcată.

Era clar că fercheșul căpitan nu ținea morțiș să ia la bord pe cei cinci beduini pentru motive atât de minore... În fond, nu i se tăiase gâtul nimănui, și dacă se convingea că beduinii mințeau, nu uita totuși că șeicul Beni Khaled era vecinul său în deșert. Ridică mâna și se întoarse spre Malko.

– Dacă vă recuperați mașina, lucrurile se pot aranja?

Malko evaluase și el situația: doar n-aveau să se coacă toată ziua în deșert.

– Da, zise el, cu o condiţie. Acest om – îl desemnă pe Abdul – poartă ceasul unui prieten de-al meu care a fost asasinat pe şoseaua numărul zece. Vreau să ştiu de unde îl are.

Cineva îi traduse. Abdul coborî capul în pământ, fără să scoată o vorbă. Doi soldaţi i-au suflecat mâneca pentru a lăsa să se vadă ceasul din aur. Impresionat, căpitanul se întoarse spre Malko:

– Acesta este?

– Da. Are inscripţia T.Z. Verificaţi.

După o discuţie pe un ton dulce-amar în arabă, Abdul, supărat, scoase ceasul şi-l întinse căpitanului care-l examină.

– Este adevărat, recunoscu el.

– *Acum* întrebaţi-l unde l-a găsit?

Încolţit, Abdul răspunse într-un mod care păru să-l satisfacă pe căpitan.

– Zice că l-a cumpărat din Al Ruwayshid, de la un şofer de camion cu douăzeci de dinari.

Malko pironi cu privirea figura închistată a beduinului. El era veriga cea slabă: nu-l asasinase din proprie iniţiativă pe Tadeusz Zirkowski. Ştia de unde veneau ordinele. Simţind că se apropie furtuna, căpitanul îi întinse dintr-o dată ceasul lui Malko.

– L-am confiscat, iar dumneavoastră îl veţi restitui familiei prietenului decedat.

– Nu puteţi să-l arestaţi şi să-l duceţi la Amman?

Încurcat, ofiţerul îi surâse.

– Nu este aşa uşor, nu avem să-i reproşăm lucruri grave...

Să urmăreşti oamenii cu mitraliera prin deşert nu era decât un divertisment fără consecinţe serioase. Hotărât lucru, căpitanul nu avea decât un singur gând: să se întoarcă la bază cât mai repede.

– Foarte bine, acceptă Malko, aş vrea doar să arunc o privire în camionetă.

Fără să aştepte acordul căpitanului, se îndreptă spre vehiculul cu care fugiseră ei şi deschise portiera din spate sub privirea neagră a lui Abdul. După ce notă ceva, reveni la Zahra şi la salvatorul lor.

– O să vă conducem la maşina dumneavoastră, le spuse acesta. Se găseşte la o oră de aici.

Malko recuperă cheia Cherokee-ului și luă loc împreună cu Zahra într-unul din Range-urile Poliției Deșertului, în timp ce elicopterul își lua zborul. Pe drum, Malko o întrebă pe Zahra:

– De ce părea stânjenit căpitanul?

– Tribul Cha'alam numără aproape douăzeci de mii de membri. Sunt foarte vindicativi și bine înarmați. *Desert Police* are ordin să nu împiedice activitățile lor contrabandiste. De fiecare dată când regele a avut nevoie de ei, au venit la Amman cu toții. Sunt mai bine echipați decât cei care-i urmăresc și, pe urmă, căpitanul nu vrea să creeze un contencios. Sunteți dezamăgit?

– Nu ești niciodată dezamăgit când constați că ești în viață, când de fapt puteai să fii mort, zise Malko zâmbind.

– Ce-ați vrut să aflați când v-ați uitat în camionetă?

– Voiam să notez numărul *Inmarsat*-ului. Ordinul de asasinare a lui Tadeusz Zirkowski ar fi putut fi transmis prin intermediul lui. Ar fi interesant să aflăm *cine* a făcut apelul.

* * *

Ceasul transparent și bricheta Zippo cu efigia lui Marilyn Monroe stăteau așezate pe biroul șefului Centralei CIA.

– Aceste două obiecte au aparținut fără îndoială lui Tadeusz Zirkowski, anunță Christopher Angleton. Ați îndeplinit o treabă formidabilă.

– Mulțumesc, făcu laconic Malko. Fără Zahra, nu ne-am mai fi întâlnit *niciodată*.

– Am bănuit, recunoscu americanul. Nu m-aș fi gândit nicicând că secătura de șeic o să se poarte în halul ăsta.

Povestirea lui Malko îl înspăimântase; plus influența lui Zahra asupra ministrului de interne.

– Când veți afla mai multe în legătură cu *Inmarsat*-ul? întrebă Malko.

– Mâine dimineață voi avea lista tuturor numerelor chemate sau recepționate în timpul celor două zile care ne interesează.

* * *

Când telefonul sună în camera de la *Intercontinental*, Malko dormea dus, epuizat de zilele precedente. Vocea plină de

emoţie a lui Christopher Angleton îl smulse cu brutalitate din somn.

– Cred că aţi dat lovitura, îl anunţă americanul. Veniţi repede la mine, la birou.

Malko se uită la ceas: era unsprezece. Nu se mai bărbieri, zbughind-o spre colina Abdun. Cu privirea mai albastră ca oricând, Christopher Angleton îl primi cu vădită bucurie. Pe hârtia pe care i-o întinse lui Malko, erau notate şase numere. Două erau apeluri prin *Inmarsat*, patru corespundeau celor primite. Fiecare avea în dreptul lui câteva adnotaţii pe care americanul le comentă.

– Acestea două nu ne interesează, explică el. Sunt numere saudite, probabil ale unor traficanţi. Cele două apeluri prin *Inmarsat* sunt mai interesante. În special, unul dintre ele, cel care a fost dat joi, între orele treisprezece şi şapte minute şi treisprezece şi nouă minute.

– A fost scurt, remarcă Malko.

– Bineînţeles, şi e vorba de un număr din Amman: 641273.

– Aţi aflat al cui este?

– Nu încă, dar am ceva mai bun. În aceeaşi zi, pe la şapte fără şapte minute, *Inmarsat* a primit un apel tot la acelaşi număr. Convorbirea a durat până la şapte şi douăzeci.

– Altfel spus, aceeaşi persoană ar fi cerut executarea lui Tadeusz Zirkowski, iar după aceea i s-a raportat rezultatul, conchise Malko...

– Cam aşa ceva.

– Dar de ce din Amman? Ar fi trebuit să sune din Irak.

– Christopher Angleton făcu un gest de neputinţă.

– Habar n-am. În orice caz, este mai uşor de cercetat o pistă la Amman decât la Bagdad... Serviciile irakiene au antene în Iordania, deci nimic nu este imposibil.

– Trebuie să-l identificăm pe proprietarul acestui număr.

Privirea albastră îl pironi pe Malko cu o umbră de ironie.

– L-am invitat pe Adnan Zabib astă-seară la *Castello*, în semn de recunoştinţă că ne-a ajutat. Dacă până atunci nu ne vine nici o idee, o să-l întrebăm pe el. Dar cred că Zahra are un mijloc mai discret de a avansa în ancheta ei. Vă aşteaptă în biroul ei.

* * *

– Sună!

Lui Zahra nu-i trebuise mult timp ca să propună maniera cea mai simplă de identificare a numărului care chemase *Inmarsat*-ul lui Abdul. Cineva a răspuns abia la al patrulea apel, iar Zahra spuse câteva cuvinte în arabă, luând-o pe englezește înainte de a închide.

– Mi-a răspuns o filipineză, zise ea. O slujnică. Înseamnă că sunt oameni înstăriți. N-am vrut s-o descos.

– Să-l întrebăm pe Adnan Zabib, sugeră Malko.

Tânăra scrise în grabă pe o hârtie unde își notase numărul.

– Este ciudat, remarcă ea gânditoare. Numărul ăsta mi-e cunoscut.

– Știi al cui este?

– Încă nu. Dar *îmi spune ceva*... Voi căuta cu atenție în agenda cu adrese până diseară. Acum trebuie să te las, am o conferință de presă la palat peste un sfert de oră.

– Pe diseară.

– Apropo, nu lăsa să transpire nimic din relațiile noastre, ministrul e *foarte* gelos. Soția lui e musulmană și nu iese niciodată. Atunci el profită de acest lucru. Nu te îngrijora dacă îmi propune să mă însoțească.

Adnan Zabib voia să fie plătit în natură.

– Contează pe mine, promise Malko, dar dacă cercetările făcute de tine au dat ceva la iveală, nu scoate o vorbuliță în fața lui. Este un bun prieten, a dovedit-o, dar e mai bine să păstrăm micile noastre secrete.

– *Wahiet Allah!* făcu Zahra surâzând. Voi fi mută ca o sclavă.

În pragul ușii, se lipi de Malko imediat, cu o lucire strengară în ochii verzi ca apa mării.

– Dacă Adnan îmi dă pace, astă-seară voi interpreta în fața ta un dans beduin.

* * *

Il Castello, ultimul restaurant în vogă din Amman, semăna cu un decor de film istoric. Proprietarul construise pur și simplu o fortăreață cu două turnuri înalte de vreo douăzeci de metri ce înconjurau o arenă unde erau așezate mesele. Nimic nu lipsea, de la armura de tinichea argintie, la barul cu pian. Semăna

puțin a butaforie, însă era vesel. Toți oamenii bogați din Amman țineau să fie văzuți acolo. Malko își plimba privirile prin salon: femeile erau tot așa de elegante ca și la Paris, se puteau vedea mai multe picioare încălțate cu ciorapi negri din nailon decât *hidjaburi*... Alături de el, o brunetă apetisantă, cu forme puse în valoare de un taior, prezida hieratic o masă la care se aflau cinci bărbați.

Malko și Christopher Angleton sosiseră primii. Nici unul nu atinsese încă sticla de Taittinger Comtes de Champagne din 1988, care îi aștepta în frapieră. Ca să-i treacă de urât, șeful Centralei CIA comandase un *long drink*, Gaston de Lagrange VSOP cu Perrier.

Zahra apăru îmbrăcată în taiorul alb pe care Malko îl cunoștea deja. Machiată ca regina din Saba, cu părul lunecând în cascade pe umeri, trecu printre mesele aglomerate până ajunse la ei. Christopher Angleton se ridică cu o fracțiune de secundă mai repede decât Malko și îi sărută mâna. Zahra radia. Ea îi aruncă o privire lui Malko și se așeză alături de el.

– Am noutăți! le mărturisi ea.

Cei doi bărbați își ținură respirația. Malițioasă, Zahra își rezervă timpul de a aprinde o țigară cu bricheta gravată cu un „Z" din diamante și trase adânc fumul în piept. Ea le spuse fericită:

– Am găsit numele abonatului care deține numărul respectiv...

Capitolul VIII

Zahra Sirb era gata să izbucnească într-un râs nebun... Intrigat, Malko o întrebă:

– Ce este atât de amuzant?

– Pe oamenii ăștia îi cunosc.

Christopher Angleton tresări.

– Nu mai spuneți! Cine sunt?

– Randa și Fadel Asfur, un cuplu de palestinieni care tocmai și-au construit o vilă pe djebelul Abdun, în Al Cairo Street. El a făcut avere cu afaceri imobiliare. Este unul dintre noii îmbogățiți de prin partea locului. A cumpărat o mică avere, un număr mic pentru Mercedesul său: trei. Ea este foarte frumoasă, înaltă, roșcată fiindcă se vopsește cu hena[1], foarte modernă. Conduce un BMW gri cu geamuri fumurii și se duce să se îmbrace la Beirut. În fiecare lună, dă un grandios *mensam* cu orchestră, flori aruncate în piscină, alcool din belșug. O ocazie de a-și etala ultimele achiziții în materie de bijuterii. Este tot atât de snoabă ca și soțul ei și se laudă cu marele decorator parizian Claude Dalle, care i-a decorat casa.

– Nu prea o aveți la inimă, remarcă șeful Centralei CIA.

– Să zicem că am fost uneori rivale în povești de amor. Duce o viață foarte liberă și se pricepe de minune să fure amanții prietenelor ei... Când nu reușește, se supără pe ele. Atunci când mă invită la dineurile ei, mă duc singură...

– În cazul ăsta, de ce o frecventați?

– Oh, Ammanul este un oraș foarte mic! E fermecătoare și o gazdă foarte bună. Și-apoi, mă invită sistematic să vorbesc despre recepțiile ei.

---

[1] *Vopsea de păr obținută din planta hena*

Christopher Angleton și Malko schimbară priviri semnificative. În mod sigur acesta nu era portretul unui agent irakian.

– Ea nu face politică? Nici soțul ei? o întrebă Malko.

– Nu, după câte știu. Ea îi detestă pe israelieni, desigur, căci e originară din Jaffa și sunt puține șanse să se întoarcă acolo. Cât despre soțul ei...

Lăsă fraza neterminată.

– Ce-i cu el? insistă Malko.

Zahra se strâmbă.

– Este un tip murdar... Antipatic. Se zice că a făcut avere „importând" filipineze și sri-lankeze. Este consul onorific al statului Sri Lanka și are relații la Al Aman Al Aum[2]... Obține vize pentru patru sute de dinari bucata și „plasează" fetele în schimbul salariului pe mai multe luni. Se spune că și el se folosește de ele, în timp ce sunt în tranzit. Vinde, de asemenea, și bebeluși. Filipinezele care nasc în Iordania nu au dreptul să-și păstreze copilul, și atunci el îl cumpără pentru o mie de dolari și îl vinde de douăzeci de ori mai scump cuplurilor sterile iordaniene care declară bebelușul pe numele lor. Cu acești bani a putut să se lanseze în afaceri imobiliare în epoca de glorie...

– Atenție, uite-l pe Adnan, zise cu voce joasă Christopher Angleton.

Se ridicară toți, inclusiv Zahra, ca să-l întâmpine pe ministrul de interne, un beduin masiv și surâzător, cu pielea foarte mată, cu nasul de vultur și privirea tăioasă.

Strânse îndelung mâinile celor doi bărbați, se instală și comandă imediat un *Defender Classic Pale*. Pentru el, *charia*[2] nu era un impediment. Privirea înflăcărată se opri la Zahra și întrebă într-o engleză perfectă:

– Plimbarea în deșert s-a terminat cu bine?

– Mulțumită dumneavoastră, preciză Malko.

Iordanianul înălță din umeri cu indulgență.

– Beduinii nu sunt răutăcioși, doar puțin cam grosolani... Principalul e că ați recuperat ceasul prietenului dumneavoastră. Era o amintire, nu-i așa?

Ori făcea pe idiotul, ori își bătea joc de ei.

---

1 Securitatea generală
2 Lege din Coran

– Oarecum, confirmă Christopher Angleton.

– Poliția Deșertului este foarte eficientă, afirmă iordanianul. Însă, din păcate, au mijloace limitate. Știți că ajutorul acordat de țara dumneavoastră pentru tot anul se ridică numai la *zece* milioane de dolari?...

Christopher Angleton se făcu galben ca ceara, ca și cum el ar fi răspunzător de această supărătoare stare de lucruri. Statele Unite continuau să „pedepsească" Iordania pentru susținerea Irakului în timpul războiului din Golf, în vreme ce îi copleșeau cu sume enorme în dolari pe toți vecinii ei, uneori mai puțin recomandabili...

Malko se grăbi să schimbe subiectul.

– Cine este șeicul Beni Khaled?

Ministrul îi surâse în colțul gurii lui Zahra.

– Trebuie să-i cereți amănunte prietenei noastre. Eu n-am mai pus piciorul în casa din Amman. Știu că trăiește foarte bine acolo, înconjurat de femei; iordaniene, filipineze. Are mulți bani și, cum este un fidel susținător al majestății sale, îi sunt ertate micile capricii.

„Ca de pildă asasinarea unui agent al CIA de către oamenii lui", gândi Malko.

Atmosfera se mai destinse atunci când comandară. O droaie de ospătari atrași de ministru i-au întrebat cu interes ce doresc să comande. Malko rumega cu satisfacție dezvăluirea lui Zahra. Acești palestinieni îmbogățiți și Abdul beduinul se găseau la ani-lumină unii de alții. Totuși, lista comunicațiilor *Inmarsat* nu putea minți. Au avut o convorbire în ziua în care Tadeusz Zirkowski a fost asasinat.

Chelnerul destupă sticla de Taittinger Comtes de Champagne din 1988, care îi fu oferită spre degustare lui Christopher Angleton.

– Perfect, aprobă americanul.

Oameni ca ministrul de interne meritau toate sacrificiile financiare... Mai întâi, rostiră un toast în cinstea regelui, apoi în cinstea Iordaniei și Statelor Unite. Erau deja la a doua sticlă de șampanie. Relaxat din cauza bulelor pișcătoare din „blanc de blancs 1988", Adnan Zabib o contempla pe Zahra cu afecțiunea unui motan flămând în fața unui șoricel grăsuț. Cu capul aplecat într-o parte, cu un surâs plin de diplomație pe buze, americanul întrebă pe un ton degajat:

– Ce se va întâmpla cu protejatul majestății sale? Excelența sa, prințul Hassan, mi-a spus că nu se arată deloc.

Ministrul de interne îi adresă o privire complice.

– Excelența sa are dreptate. Generalul Hussein Kemal nu se mișcă din palatul Achemieh pe care majestatea sa i l-a pus la dispoziție. Poate rămâne acolo cât dorește, pentru că este dorința regelui.

– Credeam că trebuia să se retragă în Austria?

Ministrul îi aruncă o privire sincer surprins.

– N-am auzit vorbindu-se despre asta. Cred că prezența lui e benefică pentru majestatea sa. Arată clar că ne-am schimbat atitudinea față de Saddam Hussein, Prietenii noștri din Golf vor aprecia cu siguranță acest lucru. De altfel, regele Fahd i-a trimis majestății sale o reproducere din fildeș a cetății Mecca. Este un mesaj cât se poate de limpede. Dorește să-l primească acolo în curând.

Ochii albaștri ai lui Christopher Angleton străluceau ca niște mici faruri. Din cauza meciurilor de polo cu prințul moștenitor, avea acces la informații pe care nici ministrul de interne nu le poseda. Acesta din urmă își șterse farfuria cu viteza unui vultur flămând și spuse pe un ton degajat:

– Mă întreb dacă Hussein Kemal are intenția să rămână mai mult timp în regat. El a primit un virament de două milioane de dolari de la Arab Land Bank din Amman.

Christopher Angleton era gata să se înece. Cu o voce curtenitoare, întrebă:

– De unde vine suma asta?

Ministrul de interne încruntă sprâncenele.

– Dintr-un loc ciudat, cred că din Bermude.

Parcă ar fi fost primul lucru pe care el îl ceruse... Christopher Angleton comandă a treia sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Trebuia să-i mențină buna dispoziție lui Adnan Zabib. O asemenea informație valora *mai multe* lăzi de șampanie...

– Cum interpretați dumneavoastră acest lucru? reluă americanul.

Adnan Zabib zise râzând:

– Asta dovedește deja că Hussein Kemal a furat mult, însă toată lumea o știe... și că nu intenționează să se întoarcă în Irak... Nu credeam că subiectul vă mai interesează...

– Nu prea! afirmă Christopher Angleton cu admirabilă ipocrizie. Ne interesează mai mult pacea dintre Israel și țările arabe. Regele Hussein al Iordaniei a dat o extraordinară mână de ajutor Casei Albe semnând acordul de pace cu Israel, spre marea furie a sirienilor.

În momentul în care li s-a adus peștele, se făcu liniște.

* * *

Aproape toți clienții plecaseră, căci lumea se culca devreme la Amman. Ministrul de interne termina de savurat ultimele picături din paharul cu Gaston de Lagrange XO. Un sejur în Franța îi deschisese gustul pentru civilizație. Se uită la ceas și oftă.

– Mâine mă scol devreme ca să mă duc la Aqaba.

Zahra puse paharul pe masă.

– Domnule ministru, puteți să mă conduceți și pe mine, nu sunt cu mașina.

Cu privirile plecate în pământ, juca rolul perfect. Adnan Zabib se abținu cu greu să nu se năpustească imediat asupra ei.

– Cu plăcere, zise el în timp ce se ridica.

Malko simți degetele femeii presându-i în treacăt copasa pe sub masă. Ea își termină paharul cu Cointreau-caïpirinha, lăsând doar rondelele de lămâie verde și se ridică. Christopher Angleton îi privi plecând, cu o licărire de amuzament în ochii albaștri.

– Iată un om fericit! suspină el. Mai doriți puțină cafea?

Și el era în culmea fericirii, nu numai din cauza șampaniei.

– Am avut impresia că acest curajos ministru se preocupă cel puțin la fel ca noi de soarta lui Hussein Kemal, remarcă Malko. De ce ?

– Știe că și noi ne punem întrebări, îi explică americanul cu un zâmbet abia schițat. Dacă s-ar descoperi că defecțiunea lui Hussein Kemal nu este decât o lovitură regizată de Saddam Hussein, ar fi un șoc teribil pentru rege. Monarhiile din Golf, precum Arabia Saudită, îl mai privesc cu suspiciune. Faptul că primește în mod deschis un inamic al lui Saddam Hussein și că îi oferă protecție este un punct câștigat... Dacă generalul Hussein Kemal s-ar dovedi vreodată un fals *fugar*, toată

maşinaţia s-ar întoarce împotriva regelui şi ar avea consecinţe politice dezastruoase. Chiar dacă sufletul iordanienilor e mereu sensibilizat de Saddam Hussein şi de fanfaronadele lui.

– Ştie că şi dumneavoastră vă puneţi unele întrebări.

Christopher Angleton îşi termină paharul cu Gaston de Lagrange XO cu satisfacţia unui motan.

– Da, dar nu ştie mai mult. Cel puţin aceasta era situaţia până la incidentul cu beduinii. Măcar ştie că sunteţi în Iordania într-o misiune legată de moartea lui Tadeusz Zirkowski. Cum nu e deloc idiot, vă va supraveghea...

– Fără nimic altceva?

Americanul înălţa privirile spre cerul înstelat.

– Sper. Altminteri, situaţia ar deveni şi mai delicată... Totuşi, vă reamintesc că, pentru moment, noi nu avem nimic.

– Credeţi că Saddam Hussein e destul de puternic încât să pună la cale o maşinaţie atât de dură?

– Da, replică fără să ezite americanul. E grosolan, brutal, dar *foarte* şmecher.

– Şi povestea cu viramentul?

Şeful Centralei CIA surâse.

– Asta este o informaţie *adevărată*. Am fi aflat-o în orice caz prin reţelele noastre, dar trebuie să câştigăm timp. Trebuie să fie sigur că informaţia este „neutră" pentru ţara sa, altfel nu ne-ar fi dat-o. Voi verifica, însă circuitele financiare internaţionale ale irakienilor sunt impenetrabile. Ne vom ciocni de numeroase obstacole.

Se ridică şi încheie:

– Fiţi atent de acum înainte. Oamenii generalului Al Kaisi nu vă vor slăbi din ochi. Voi vedea dacă găsesc ceva în legătură cu acest cuplu palestinian. Vom căuta în memoria calculatoarelor...

După cinci minute, îl lăsă pe Malko la *Intercontinental*... Era pe punctul să adoarmă, când sună telefonul.

– Te-am trezit? îl întrebă Zahra cu voce vioaie.

Era prima dată când îl tutuia. Poate ca s-o ierte fiindcă fusese distantă în ajun.

– Aproape, mărturisi Malko.

– N-am putut face altfel. Voia partea lui...

– Şi a avut-o.

– Da, bineînțeles, râse ea complice, dar m-am gândit la tine tot timpul. Nu vrei să vii?

– Altă dată. Crezi că ai putea să mă ajuți s-o întâlnesc pe această Randa Asfur? Tu o cunoști. Fără să trezim bănuieli, desigur.

– Bineînțeles, aprobă Zahra, te voi anunța. Cine să-i spun că ești?

– Un ziarist austriac. M-ai cunoscut la Beirut. Fac o anchetă în legătură cu palestinienii din diaspora...

– Ar putea merge.

– Apropo, unde locuiește familia Asfur?

– Pe Al Cairo Street, o casă mare cum cobori pe stânga. Are coloane peste tot. E cea mai luxoasă de pe stradă.

Malko închise: nu avea chef să-i urmeze beduinului, chiar dacă era simpatic.

* * *

Al Cairo Street era principala arteră de pe colina Abdun; vile, unele mai luxoase ca altele se succedau, fiind separate de terenuri virane. La volanul Cherokee-ului său, Malko examina casele în timp ce cobora drumul în pantă. Încetini. Vila familiei Asfur nu putea fi confundată... O îmbinare de arhitectură greacă, egipteană și maya... Marmură, granit roz, un zid mare înălțat deasupra prăpastiei, stil modern. Un monstru arhitectural de talia unui castel nou-nouț. În spatele grilajului, care separa parcarea de stradă, observă mai multe mașini, printre care și un Mercedes 600 cu numărul de înmatriculare trei. Se întoarse la rondul unde se termina Al Cairo Street și urcă spre Ambasada americană, situată puțin mai sus, pe colina Abdun, în mijlocul unui teren viran impresionant.

După ce trecu de poarta magnetică și parcă mașina în curticica din stânga, fu escortat până la ascensor de un civil ras în cap. Ocoliră o uriașă antenă de satelit plantată în sol. Ambasada era o lume capabilă să trăiască în autarhie cu rezervele sale de alimente, de apă, de muniții, și cu multiple posibilități de comunicații importante...

Christopher Angleton îl aștepta în pragul biroului, îmbrăcat impecabil într-un costum din flanelă gri, înveselit de o cravată

care părea decupată dintr-un gazon englezesc. Pe masa joasă, trona tradiționalul ceai cu lapte.

Americanul își aranjă dunga de la pantaloni și, în ciuda aerului său flegmatic, Malko simți că îi va spune ceva important. Între ei stăruia o tensiune abia perceptibilă. După ce își turnă ceaiul și își aprinse o țigară, cu bricheta Zippo oferită de prințul moștenitor, Christopher Angleton îi întinse lui Malko telegrama proaspăt descifrată.

– Ministrul de interne și-a bătut joc de noi, comentă el.

Documentul conținea un transfer de două milioane de dolari în profitul lui Hussein Kemal, la Amman. Banii veneau de la o bancă britanică din Bermude. Un comentariu scurt anunța că pista se oprea acolo și că era vorba de un cont încă nereperat de serviciile contabile ale CIA.

– Nu e foarte încurajator, remarcă Malko.

Americanul nu se tulbură.

– Într-adevăr, dar am obținut și altceva mult mai interesant, legat de soții Asfur. Uitați-vă.

Îi întinse două foi de hârtie lui Malko. Prima avea ca titlu: FADEL ASFUR AL WAYAT. Malko citi: „Palestinian, născut la Jaffa, în 1943 (data exactă necunoscută). Emigrat mai întâi la Gaza, apoi în Iordania. Grație unui împrumut familial, se lansează în afaceri imobiliare, în 1978. Adună o avere considerabilă... Bănuit de trafic cu permise de sejur, datorită titlului său de consul onorific al statului Sri Lanka. Are mulți prieteni fideli în Securitatea generală".

Urmau mai multe nume de ofițeri iordanieni ai acestui organism. Malko parcurse repede textul până la un paragraf ce-l făcu să tresară:

„Una dintre fiicele lui Fadel Asfur, Amina, studentă la stomatologie în Beirut, a făcut cunoștință cu CARLOS în 1992, la Amman. Acesta locuia într-un apartament al tatălui ei. După o curte asiduă, sfârși prin a se căsători cu ea sub acoperirea pașaportului său diplomatic *irakian*, document a cărui origine n-a fost cunoscută niciodată. După arestarea lui Carlos în Sudan, în august 1994, Amina a revenit în Iordania".

Malko ridică privirile din document.

– Este interesant, fără îndoială, dar fără legătură cu

povestea noastră. Afacerea Carlos[1] e încheiată. Se pare că tatăl tinerei nu a fost la curent cu adevărata identitate a teroristului...

Christopher Angleton surâse cu scepticism.

– Carlos vorbea foarte bine araba... Dar irakienii au un accent aparte. După câte știu, avea mai curând accent libanez. Sunt uimit că nimeni nu și-a dat seama... Dar continuați, aveți lucruri mai interesante de spus.

Malko luă a doua pagină. Chiar din primul rând, îi sări în ochi un nume: „Randa Nabulsi, născută la 2 iulie 1956, la Bagdad".

– E irakiană?

– Nu. Acum are naționalitate iordaniană. Citiți mai departe.

„Randa Nabulsi, fiica unui diplomat irakian. Și-a petrecut anii tinereții la Moscova unde a învățat rusa pe care o vorbește la perfecție. Foștii ofițeri din KGB spun că lucra pentru Directoratul Informațiilor Generale irakiene, secția afacerilor politice. Această secție e însărcinată, între altele, cu lichidarea fizică a opozanților regimului.

Tatăl ei trăiește acum în Marea Britanie, iar mama a murit de cancer, în 1988. În Iordania, nu i se cunoaște nici o activitate politică deschisă sau clandestină. Serviciile iordaniene nici măcar nu au inclus-o în fișele lor. N-a pus piciorul în Irak de un an și jumătate".

Malko așeză raportul pe măsuța joasă.

– Este într-adevăr o coincidență tulburătoare, mărturisi el. Ce credeți?

Christopher Angleton zâmbi.

– În meseria noastră nu există coincidențe. Randa Asfur este portretul clasic al unui agent „adormit".

– Cum l-a cunoscut pe soțul ei?

– L-a întâlnit aici. Era reprezentanta firmei de import-export. El a divorțat de prima soție și s-a căsătorit cu ea, acum șapte ani. Prin căsătorie, a dobândit cetățenie iordaniană.

– Serviciile iordaniene nu și-au dat seama de nimic?

Americanul făcu un gest de neputință.

– În Iordania, sunt trei sute de mii de irakieni. N-a avut niciodată o activitate suspectă.

---

[1] *Aluzie la SAS nr. 116: Pe urmele lui Carlos (La traque Carlos)*

– Putea foarte bine să facă legătura între Bagdad și Abdul, beduinul, sugeră Malko. Irakienii aveau posibilitatea s-o prevină prin intermediul unei țări terțe, apoi retransmitea „comanda" lor.

– Desigur, aprobă americanul. Ar trebui să știm dacă a avut vreo legătură cu șeicul Beni Khaled.

– Poate că Zahra mă va lămuri.

– În orice caz, fiți cu ochii în paisprezece, îl preveni Christopher Angleton. Iordanienilor nu le-ar plăcea să vadă demolată frumoasa poveste a „defectorului" lor... Dacă poate fi demolată.

– Vom vedea, conchise Malko. I-am cerut lui Zahra să mă ajute ca s-o întâlnesc pe prietena ei Randa Asfur...

* * *

Cu țigara în gură, Zahra era deja la a șasea *Gauloise blonde* din ziua aceea. De fapt, era singurul mod eficace de a atenua stresul muncii sale. Îmbrăcată cu un pulover și o fustă neagră scurtă, care-i descoperea picioarele magnifice, îl instală pe Malko în fața ei. Mobilele din birou erau acoperite cu fotografii de-ale ei în compania mai multor bărbați, de la rege, până la necunoscuți.

– Toți sunt amanții tăi? întrebă Malko.

Zahra izbucni într-un hohot sănătos.

– Nu, din fericire! Mai sunt încă mulți alții. Cei de aici sunt cunoștințele recente.

Se ridică și se duse la un mic bar ca să-și pregătească un cocteil Margarita, amestecând Cointreau și teqila cu lămâie verde. Reveni la locul ei.

– Despre ce noutăți este vorba?

Malko o puse la curent cu descoperirile lui Christopher Angleton, iar ea îl asculta fumând...

– Este ciudat, sfârși ea, Randa nu mi s-a părut niciodată preocupată de politică. Nici măcar nu știam că este irakiană. Își petrece cea mai mare parte a timpului alergând pe la croitori, organizând serate și... cucerind noi amanți.

– Are mulți?

Zahra clătină din cap râzând.

– Destui.

– Șeicul Beni Khaled?

– Nu știu, dar pot să mă interesez. Am o prietenă musulmană care îmi povestește toate aventurile ei amoroase.

Soneria stridentă a unui telex se auzi. Zahra se ridică și-i făcu semn să tacă.

– Sunt nevoită să te părăsesc, oftă ea.

Se apropie de el. Deși ușa era întredeschisă, ea își strecură limba fierbinte în gura lui Malko, cu pubisul lipit de al lui.

– Ești supărat pe mine pentru ieri seară? *Știam* că Adnan dorea să facă dragoste cu mine. N-am vrut să-l pun în situația unui cerșetor.

– Nu sunt supărat pe tine, o asigură Malko.

– Sigur?

– Absolut.

Ca s-o convingă pe Zahra, îi strecură mâna pe sub fusta scurtă și găsi rapid locul umed și plin de promisiuni. Tânăra închise ochii și zise cu voce pierită:

– Încetează. O să mă faci să țip...

– Adevărat? o întrebă Malko prefăcându-se că nu o crede.

Degetele ocoliră bariera fragilă de nailon, apucând cu abilitate talia tinerei femei. Zahra se cabră, începu să gâfâie și, în mai puțin de un minut, scoase un mic strigăt ascuțit, ca un pisoi flămând. Se agăță de gâtul lui Malko, având privirile încețoșate de plăcere.

– Pleacă! suflă ea, sau te violez.

– N-ar trebui s-o suni pe prietena ta, Randa Asfur? o întrebă el cu o voce voit detașată.

Zahra tresări din tot corpul.

– Ticălosule, dacă te atingi de ea, îți smulg...

– De ce nu i-ai telefonat azi-dimineață?

– Era prea devreme, doarme până la unsprezece. O s-o sun imediat.

Se întoarse în birou și formă numărul. Malko o auzi schimbând câteva cuvinte în arabă, apoi puse receptorul jos.

– Randa nu e în Amman, îl anunță ea. Servitorul ei mi-a spus că se întoarce astăzi. I-am lăsat un mesaj ca să te sune. Ești mulțumit?

– Da, dar nu pentru motivele pe care le bănuiești tu. Prietena ta, Randa, poate mă va ajuta să avansez cu ancheta mea.

– Cred că vom putea aranja asta pentru mâine, îi promise ea.

Capitolul IX

Flor Balagan îşi îndreptă şalele. Curăţarea enormei piscine îi luase toată după-amiaza. Stând în patru labe, ea frecase marmura dală cu dală. Stăpâna ei nu suporta nici cel mai mic grăunte de nisip sub tălpile goale. Cum vântul deşertului sufla întruna, asta era o muncă fără sfârşit, adăugată şi altor treburi casnice. Epuizată, filipineza se duse să se întindă în odăiţa vecină cu bucătăria care-i servea drept dormitor. Ghemuită, ea începu să viseze.

Niciodată nu se gândise că, o dată cu venirea în Iordania, viaţa ei va deveni aşa de tristă. Nefiind musulmană, era tratată mai rău ca un câine. Munca începea o dată cu răsăritul soarelui şi se termina uneori după miezul nopţii, când stăpâna dădea vreo recepţie. Se hrănea cu resturi, dormea în hruba asta şi nu avea liber decât duminica până la ora două după-masă. Şi toate astea pentru un salariu de o sută cincizeci de dolari pe lună, plus teama permanentă de a nu-şi mai vedea viza reînnoită... Plus bacşişurile obligatorii date funcţionarilor de la serviciul imigrări şi capriciile stăpânului ei. Din când în când, se ivea în odăiţa ei şi îşi desfăcea fermoarul pantalonilor. Prima dată, se prefăcuse că nu pricepe. El a pălmuit-o de mai multe ori şi a trebuit să-i ceară scuze. Flor Balagan nu-şi explica motivul acestor porniri: soţia lui Fadel Asfur era superbă. Dar el nu se putea servi de ea ca de o sclavă. Stăpânul o ameninţase că, dacă se plângea vreodată, o va da pe mâna prietenilor lui de la Securitatea generală, o vor închide şi după aceea, o vor expulza.

Îngrozită, Flor Balagan tăcea şi număra lunile rămase până la înapoierea în Filipine. Deodată, îşi dădu seama că stăpâna nu era acasă şi că avea tot timpul să facă un duş.

Își improvizase un duș în uscătoria de lângă spălătorie, cu un furtun de cauciuc atașat la jetul de apă călduță. Era singura ei bucurie. Flor se ridică. Într-o clipă, își scoase îmbrăcămintea și se așeză sub duș cu un oftat de mulțumire. Stăpâna era plecată, iar ea știa că nu avea de ce să se teamă. Soțul nu se întorcea niciodată înainte de nouă seara, decât în rarele ocazii când nu cina în oraș. El nu-l cerea decât pe Jamal, majordomul, care trebuia întotdeauna să-i pregătească o sticlă de *Defender Classic Pale* și gheață. Cât despre bucătarul iordanian, el profitase de absența stăpânei și își luă liber.

Apa curăța nisipul, dându-i o senzație delicioasă. Flor închise ochii și îndreptă jetul apei spre firavul tufiș negru ce orna partea de sus a coapselor... Lipi încet furtunul de pântece, inundându-l de-a dreptul. Tânăra simți cum i se înmoaie picioarele. La douăzeci și doi de ani, ea își satisfăcea nevoile sexuale mângâindu-se ades în singurătatea odăiței sale.

Închise ochii, lăsându-se purtată de senzația amețitoare. Puțin câte puțin, sub mângâierea apei călduțe, simțea cum crește plăcerea.

Câteva clipe mai târziu, Flor gemu, scuturată de un orgasm violent care-i tăie respirația. Ușor rușinată, se șterse și se îmbrăcă. Nu era decât șase și jumătate și, în absența stăpânei, nu mai avea nimic de făcut.

Se îmbrăcă cu o bluză, lăsându-și liber pieptul atât de bine dezvoltat în raport cu torsul subțire, și cu o fustă. Își netezi părul umed și își zise că o adiere de vânt l-ar usca imediat. Ca să-și ridice puțin moralul, deschise o sticlă de *Defender* ce aparținea stăpânului și bău o înghițitură zdravănă. Apoi, plecând din bucătărie, traversă grădina și deschise portița dinspre stradă. Vila imensă dădea atât spre Al Cairo Street, cât și într-un drumeag înfundat. Exact peste drum, se afla o casă în construcție. Terenurile ce împrejmuiau Al Cairo Street erau împânzite de vile în construcție sau virane, fără nici o clădire. Nu era nici un magazin prin apropiere. Centrul se afla la mai mulți kilometri și nu exista transport în comun.

Ca de obicei, vântul bătea, iar Flor se gândi că părul se va usca repede. Făcu vreo câțiva pași pe strada fără nume care se înfunda spre deșert. La vila aflată în construcție, lucrările încetaseră și muncitorii care locuiau pe șantier într-o baracă

mâncau. Niște egipteni săraci care încercau să scape de mizerie. Și ei erau imigranți, prost plătiți și tratați ca animalele. Antreprenorii iordanieni îi storceau ca pe niște lămâi.

Flor trecu pe lângă construcție și aruncă o privire prin preajmă. Ascultau radioul, discutau, citeau ziare. Unul dintre ei o observă, se grăbi să iasă pe stradă și o strigă. Cu excepția târfelor cu *hidjab* care făceau trotuarul în fața Teatrului roman, în Orașul de Jos, nu vedeai niciodată o femeie singură. În acest cartier, bogătașii circulau în mașină, iar servitorii nu ieșeau deloc. Orașul de Jos era foarte departe, iar muncitorii nu mergeau niciodată acolo, chiar dacă taxiurile îi duceau pentru câțiva fils[1]. Toți bănuții erau trimiși acasă pentru a hrăni familiile care se reproduceau ca iepurii.

Speriată de apelurile muncitorului egiptean, Flor grăbi pasul, cu inima bătând, îndreptându-se spre capătul străduței. Ea se opri în fața terenului viran. De acolo vedea canionul ce separa colina Abdun de colina Amman, cu șoseaua aglomerată: erau niște pante sterpe pichetate cu lumini. Uluită, contempla spectacolul, când un zgomot se auzi în spatele ei. Se întoarse cu sufletul la gură. Bărbatul care o strigase o ajunse din urmă și o contempla cu ochi de jăratic. Privirea îi coborî până la pieptul ei generos și deveni încă mai strălucitoare.

Era un băiat frumos, cu părul ondulat, neras, în cămașă și blugi. Se priviră câteva clipe fără nici un cuvânt. Ceea ce citea în ochii egipteanului era uimitor. El își dezgoli pieptul și îi spuse:

– Mahmud!

Îngrozită, făcu un pas înainte cu intenția să fugă în casă. Egipteanul îi bară trecerea zâmbindu-i, iar ea practic se aruncă în brațele lui. Când își simți mijlocul cuprins de mâinile puternice, Flor Balagan fu cât pe ce să leșine: un amestec de panică, de stupefacție și o senzație tot mai tulburătoare. De multă vreme n-o mai ținuse un bărbat în brațe.

Egipteanul nu pierdea timpul. Cu mâna stângă, îi frământa sânii grei, liberi sub bluză, în timp ce se freca de ea cu repeziciune, ținând-o strâns de mijloc cu brațele. Filipineza se zbătea, dar el era mult mai puternic decât ea. Când îi simți

---

[1] *100 fils = 1 dinar*

sexul umflat lipit de pântece, forța o părăsi și se mulțumi să geamă:

– *Please! Let me go.*

Se părea că nu înțelegea engleza căci, în loc s-o lase, se excită și mai tare! Abandonându-i pieptul, încercă să-i smulgă chiloții. Degetele butucănoase ce îi atingeau sexul erau cât pe ce să-i declanșeze orgasmul lui Flor. Simți cum i se înmoaie picioarele. Era sublim și atroce în același timp. Simțind că rezistența ei slăbea, muncitorul începu iarăși să-i frământe sânii, mărindu-i și mai mult tulburarea. Din fericire, noaptea s-a lăsat, învăluindu-i pe amândoi în întuneric.

Brusc, egipteanul se retrase. Flor Balagan auzi scârțâitul fermoarului și inima începu să-i bată cu putere. Își plecă privirile și zări membrul lung ieșind din blugii vechi... Partenerul ei nu mergea pe ocolite. Peste o fracțiune de secundă, se lipi din nou de ea. De data asta, contactul membrului arzător sub fusta ei avu efectul unui fier înroșit. Nu mai putea gândi, simțind deopotrivă și panică, și o plăcere violentă, viscerală. Egipteanul o forță să-i prindă sexul viguros cu mâna. Flor nu o retrase, ca și cum ar fi fost lipită cu un clei invizibil... El îi luă încheietura mâinii și o mișcă în sus și în jos, dându-i astfel de înțeles ce dorea...

Ea l-ar fi masturbat bucuroasă, dar corpul ei era paralizat. Se gândea doar la un singur lucru: dacă-i surprindea cineva. Cu un strigăt înăbușit, reuși să-l împingă și fugi spre vilă, fără să se mai uite în urmă. Introduse cheia în broasca portiței de la grădină, când egipteanul o ajunse. Nebun de dorință, se lipi de ea pe la spate, ca un câine în călduri. Flor nu se gândea decât să fugă. Împinse portița și dădu buzna în grădină. Din păcate, nu reuși să închidă poarta la timp. Mahmud se fofilă în urma ei.

Grăbindu-se, Flor Balagan încuie poarta și puse cheia în buzunar, fără să-și dea seama că îl încuiase și pe el înăuntru. Ea îi rezistă cu inima să-i spargă pieptul. Gândindu-se că stăpânii săi ar surprinde-o cu egipteanul, o cuprinse amețeala.

– *Go! Go!* îl imploră ea.

Chiar dacă ar fi avut intenția, muncitorul egiptean nu mai putea. Drept răspuns, o presă de zid și de data asta nu mai ezită să-i ridice fusta. Cum opunea rezistență, el se dădu înapoi și începu să se masturbeze cu toată viteza, sub privirea fascinată a lui Flor Balagan. Ea avea impresia că un scurt-

circuit îi paralizează creierul. Mai întâi, nu-și imaginase niciodată un sex atât de impresionant. Apoi, plăcerea trecătoare simțită cu o oră în urmă îi trezise de-a binelea simțurile adormite de osteneală și de tristețe.

Ca un iepure paralizat de o corbă, îl privea pe Mahmud apropiindu-se de ea. Își dădu seama că atitudinea ei se schimbase. Se găseau amândoi sub o boltă unde erau înghesuite de-a valma diferite obiecte. Încetând să se masturbeze, o împinse pe Flor spre o masă de ping-pong și o răsturnă. Într-o clipă, îi smulse chiloții și o așeză pe spate, pe masă. Înspăimântată, filipineza nu îndrăznea să țipe. Simți extremitatea fierbinte a sexului apăsându-l pe al ei. Egipteanul își mișca șoldurile și, cu toată forța, o pătrunse pe fată. Flor slobozi un țipăt gâtuit. Avea senzația că era străpunsă până în stomac de o țepușă arzătoare. Muncitorul nu-și pierdea timpul. Prinzându-i șoldurile, le ridică și se dezlănțui. Masa de ping-pong scârțâia, se hâțâna și amenința să se prăbușească. În mai puțin de un minut el explodă în pântecele fetei și se retrase de îndată ușurat.

Vlăguită, Flor Balagan își lăsă picioarele în jos și se ridică împleticindu-se. Avea senzația că peste ea trecuse un compresor... Ca un automat, își ridică de jos chiloții. Sămânța agresorului se prelingea pe coapse. Un strigăt ce venea din casă o făcu să tresară.

– Flor! *Where are you?*

Era vocea stăpânei. Filipineza se înmuie toată. Uitând de efemerul ei amant, alergă ca o nebună până la bucătărie și decroșă telefonul interior care suna. Vocea furioasă a Randei Asfur o asurzi.

– Unde erai?

– Dormeam, se bâlbâi filipineza.

– E momentul potrivit! i-o tăie palestiniana. Fă-mi un ceai cu lapte și adu-mi-l în cameră!

După ce închise telefonul, Flor se întoarse gata să leșine. Egipteanul stătea în pragul ușii! Abia atunci realiză că încuiase portița grădinii cu cheia și că el rămăsese înăuntru... Ca o somnambulă, puse apa la fiert. Cum să se debaraseze de egiptean și să prepare ceaiul înainte ca stăpâna să coboare la bucătărie?

Deodată, întrevăzu o soluție: ușa principală. Luându-l pe Mahmud de mână, îl târî la intrarea imensului living excesiv decorat și-i arătă intrarea din spate, pe dreapta.

– *Go! Go!* îl imploră ea.

Nici el nu avea intenția să rămână pe veci acolo... Porni în vârful picioarelor și traversă livingul.

După cinci minute, Flor îi duse stăpânei ceaiul în cameră. Aceasta era la telefon și-i făcu semn să-l pună pe pat. După tonul vocii, filipineza înțelese că vorbea cu un bărbat Era pentru prima dată când nu simțea gelozie. Randa Asfur nu fusese cu siguranță niciodată priponită de un mădular atât de viguros ca al lui Mahmud, egipteanul... În clipa în care se retrăgea, Randa își întrerupse convorbirea și se răsti la ea:

– Du-te și adu-mi poșeta, cred că am lăsat-o la intrare...

Flor coborî cu toată viteza, căută prin salon și la intrare fără să găsească nimic. Urcă din nou.

– Nu este acolo, doamnă!

– Ba da! insistă Randa, uită-te mai bine! O știi, poșeta mea Hermes din piele de crocodil.

Filipineza habar n-avea cine era Hermes, dar înțelegea ce voia să spună stăpâna ei. Coborî din nou, căută prin ungherele cele mai neașteptate fără s-o găsească. Neliniștită, urcă la etaj și intră cu sfială în încăpere. Văzând-o cu mâinile goale, Randa Asfur explodă:

– Idioato! Nu ești în stare de nimic!

Se ridică furioasă, îi trase în trecere o palmă lui Flor care, obișnuită cu izbucnirile stăpânei, se retrase și o zbughi pe scară. Aplecată peste balustradă, fata o văzu cum răscolește peste tot, apoi revenind ca un taur învins. Câteva clipe mai târziu, un urlet plin de furie îi acceleră pulsul la cote necunoscute.

– Flor!

Filipineza sosi speriată, furișându-se pe lângă perete.

– Du-te și caută în mașină! țipă stăpâna aruncându-i cheile.

Flor Balagan se duse repede în garaj și inspectă BMW-ul, uitându-se chiar și pe dedesubt. Trase concluzia că stăpâna, distrată, a uitat-o la aeroport. Reveni, dar nu avu timp să anunțe vestea proastă.

– Hoațo! Mi-ai furat poșeta!

Insulta o plesni ca o palmă! Ea care punea la loc fiecare bănuț.

– Dar, doamnă, începu ea.

Randa Asfur se și năpustise asupra ei. Apucând-o de umeri, o zgâlțâi și îi mai cârpi și câteva palme. Cum era mai înaltă cu treizeci de centimetri decât micuța filipineză, era foarte ușor. În fine, nebună de furie, ea o prinse de gât și răcni:

– Aveam poșeta când am intrat! Nu erai decât tu aici, pe Jamal îl trimisesem la cumpărături, iar Nabil lipsește. Îți dau cinci minute ca să-mi înapoiezi poșeta. De nu, vei regreta toată viața...

Flor Balagan căzu în genunchi, implorând-o.

– Dar, doamnă, n-am făcut nimic, vă jur. Eram în bucătărie.

Cu ochii cât cepele, Randa îi expedie un picior, lovind-o în burtă cu vârful pantofului. Apoi se dezlănțui, o trase de păr până la parter. Acolo se găsea o odăiță unde îl închideau pe Rambo, câinele casei, un pitbull fioros, când stăpânii aveau invitați. Randa o aruncă acolo pe Flor și, înainte de a încuia, țipă:

– Dacă nu-mi dai poșeta înapoi, te omor!

Flor Balagan se trezi în întuneric, înspăimântată, sufocată de mirosul câinelui, deznădăjduită. După un timp, înțelese că o singură persoană a putut să fure poșeta: fugarul său amant, muncitorul egiptean. Începu să clănțăne din dinți. Dacă mărturisea că lăsase să intre un astfel de individ în casă, și în plus că o regulase, stăpâna i-ar fi tras o mamă de bătaie până ar fi omorât-o. Trebuia să reziste, să nu spună nimic, să suporte loviturile și insultele. De îndată ce va putea, o va șterge.

* * *

Randa Asfur fuma nervoasă, așezată pe pat, cu receptorul lipit de ureche. Trecuse în revistă toate serviciile de la aeroportul *Queen Alia*, de la imigrări, până la hamali. Își aduceau bine aminte de poșeta ei. Era o poșetă foarte frumoasă, care nu putea să treacă neobservată.

Închise, pradă unei furii și unei temeri vagi ce îi dădeau dureri de stomac. *Trebuia* să găsească poșeta cu orice preț.

Când Fadel, soțul ei, sosi după o oră, o găsi în salon, cu un

pahar de Cointreau-caïpirinha în mână, jucându-se nervoasă cu bricheta Zippo pe care ea o îmbrăcase, la Hermes, în piele de crocodil verde, la fel ca poșeta dispărută.

– Ai vreo problemă? o întrebă el mângâindu-i coapsa învelită în nailon negru.

Îi plăcea la nebunie să facă dragoste cu ea când se întorcea din călătorie, închipuindu-și că l-a înșelat, lucru ce făcea ca imaginația lui s-o ia razna. Agasată, Randa îi îndepărtă mâna.

– Am o problemă gravă, îl anunță ea.

Îl puse la curent cu dispariția poșetei și a conținutului ei. Fadel Asfur se albi la față, cântărind imediat consecințele posibile ale acestei pierderi dacă poșeta cădea în mâinile cui nu trebuia. Mai pragmatic decât soția sa, remarcă:

– M-ar mira totuși ca ea să ți-o fi furat...

– Atunci, cine? lătră Randa, gata să sară la bătaie.

– Aduce adesea prietene la noi... Dar liniștește-te, o fac eu să scuipe adevărul și vom găsi poșeta! Eu...

Telefonul îl întrerupse. Randa ridică receptorul și, pe loc, timbrul vocii sale se schimbă.

– Zahra! *Kifak*[1]? De-abia m-am întors.

* * *

Fadel Asfur descuie odăița unde Flor stătea ghemuită.

– Unde-i poșeta? răcni el.

– *Mister*, nu știu! gemu filipineza. *I swear...*

– Să-i spui asta lui Rambo! făcu el cu un rânjet răutăcios.

Rambo era câinele de pază; un animal extrem de feroce, obișnuit să atace la ordinele stăpânului său. Flor se temea cumplit. O dată, abia o atinsese în treacăt cu colții; și astăzi mai poartă semnul pe pulpă. Se așeză în genunchi, cu mâinile împreunate și îl imploră:

– *No, mister, we go to the police !*

El o privi rânjind.

– *No police! Rambo is better!*

Închise ușa, șuierând printre dinți. Câinele este mai bun. O va sfâșia, fără s-o omoare, iar Flor va sfârși prin a mărturisi unde era poșeta. Au mai fost furturi de genul ăsta în Amman, dar s-au găsit hoții întotdeauna, și au fost aspru pedepsiți. Unul

---

[1] *Ce mai faci?*

dintre prietenii săi își dusese servitorul în deșert și-l târâse în spatele Jeepului până când n-a mai rămas din el decât o zdreanță sângerândă.

Charia, care recomanda să se taie mâinile hoților, era bună, dar cu cei din afara credinței musulmane, trebuia să fii ceva mai sever.

Rambo sosi cu gura căscată, curgându-i balele și dând din coadă.

– *Yallah*! făcu el, deschizând ușa cuștii.

Capitolul X

– Gata! Mâine seară suntem invitați la cină la familia Asfur. Dau un mare *mensam* beduin.

Vocea lui Zahra vibra de triumf.

– Cine le-ai spus că sunt? se neliniști Malko.

– Așa cum am stabilit. Un prieten, ziarist din Beirut, în trecere prin Amman. M-a întrebat imediat cum arăți... Nu știu dacă o să reușești să rezolvi ceva...

– Nici eu! mărturisi Malko. Dar trebuie să începem de undeva. Afară de cazul în care vom pleca din nou în deșert în căutarea lui Abdul.

După ce închise, se decise să vadă dacă era supravegheat. Își luă mașina și plecă la întâmplare. După vreo douăzeci de viraje, avu certitudinea că era urmărit. În întuneric, era cu neputință să vadă cine îl urmărea. Pe cât se pare, iordanienii au luat în serios afacerea Tadeusz Zirkowski.

Când se întoarse la hotel, portarul îi întinse un plic o dată cu cheia camerei. Îl deschise și citi: „Veniți la hotelul *Forte Grande*. La *Jiggler*. După ora unsprezece. Întrebați de masa numărul patru. Este important".

Nici o semnătură, textul era întocmit în engleză, fără greșeli. Decât să telefoneze, preferă să se ducă pe colina Abdun. Christopher Angleton ar avea poate vreo idee în legătură cu această misterioasă întâlnire.

* * *

– Rambo, atacă! *Yallah!*

Fadel Asfur dădu drumul câinelui din lesă care se năpusti spre fată. Flor scoase un țipăt ascuțit. Lipită de zid, ea își

protejă instinctiv pântecele. Simţi cu dezgust botul umed de salivă al namilei atingându-i coapsele goale, apoi o durere groaznică o străbătu în tot corpul: colţii animalului se înfipseră în carne.

Avu senzaţia că leşină. Picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi, fără ca animalul să-i dea drumul. Dimpotrivă, acesta îşi înfipse şi mai adânc colţii în coapsă. Flor începu să urle din toate puterile. Cu braţele încrucişate, Fadel Asfur se uita la câinele care era şi mai îndârjit. Deodată, Randa ţâşni în spatele lui furioasă.

– Du-te în altă parte! îi porunci ea, vorbesc la telefon! Se aude totul. Este loc în bucătărie.

Docil, Fadel Asfur prinse câinele de inelul lesei şi-l bătu peste bot, ordonându-i să-i dea drumul fetei. Animalul îl ascultă şi îşi desprinse colţii din coapsa ei. Flor rămase chircită pe jos ca o grămadă de zdrenţe. Nu mai putea să reziste şi era obligată să mărturisească. Cu voce slabă, spuse:

– *Mister*, vă spun adevărul...

– Mai încape vorbă! Vino! îi zise palestinianul.

O apucă de păr şi o târî afară din încăpere, obligând-o să coboare scara sub lovituri de picior. Flor Balagan se rostogolea pe scări, îngrozită. Coapsa îi sângera, picioarele îi tremurau. La parter, Jamal, şeful personalului, îi aruncă o privire dispreţuitoare. Niciodată n-a vrut să se culce cu el.

– Nu sta aici! îi strigă Fadel Asfur ursuz.

Jamal se grăbi s-o şteargă în celălalt capăt al casei. Poveştile despre furt nu-i miroseau a bine şi prefera să nu ştie nimic. Ajunşi în bucătărie, Fadel o ridică pe Flor trăgând-o de păr. Cu mâna stângă îi strânse coapsa, s-o facă să simtă şi mai tare durerea.

– Îi voi spune lui Rambo să înceapă *de aici*! Aşa îţi va trece pofta să mai furi!

Flor scoase un strigăt sălbatic. Într-o fracţiune de secundă, groaza o înnebuni. Acum nu mai raţiona. Un singur gând o preocupa: să fugă, să scape de câine şi de stăpân. Sub ameninţarea acestuia, ar fi mărturisit. Se aplecă şi îl muşcă de încheietura mâinii până îi dădu sângele. Fadel îşi retrase mâna cu un ţipăt de durere... Dintr-un salt, Flor ajunse la sertarul cu cuţite şi smulse unul lung şi ascuţit ca un brici.

– Rambo, atacă! țipă Fadel nebun de furie.

Câinele sări mârâind, cu botul larg deschis. Cuțitul străpunse pieptul animalului dintr-o parte în alta, ieșind prin șira spinării.

Flor Balagan se dădu înapoi fără să lase cuțitul. Câinele se prăbuși pe pardoseală într-o baltă de sânge. Culcat pe o parte, era în agonie, cu ochii ieșiți din orbite. Fadel Asfur o văzu atunci pe Flor năpustindu-se asupra lui cu cuțitul în mână. Surescitată, îi strigă în limba ei natală:

– *Patyion ta ka!*[1]

Nevenindu-i să creadă și împietrit de groază, el zări lama lungă înfigându-i-se între coaste și, în același timp, simți o arsură groaznică. Scoase un strigăt înăbușit, încercând să-i smulgă cuțitul filipinezei. Cu ochii scoși din cap, ea se dădu înapoi și răsuci mâna înarmată. Lama însângerată pătrunse adânc în brațul stăpânului său.

Palestinianul se prăvăli pe o parte, peste câinele lui care nu mai mișca. Îi zdrobise coastele care șiroiau de sânge. De îndată, Flor o zbughi în salon. Atrasă de strigăte, Randa veni, dar se opri brusc. Fata trecu pe lângă ea fără s-o vadă. Uitând de durerea din coapsă, filipineza se grăbi să iasă pe ușă și dispăru în noapte.

În bucătărie, Fadel urla ca un porc înjunghiat. Văzându-l plin de sânge alături de cadavrul câinelui, Randa începu să urle și ea. Jamal apăru imediat și o ajută să-l întindă pe o canapea superbă ce făcea parte dintre mobilele furnizate de arhitectul Claude Dalle la un preț exorbitant. Pielea albă fu repede pătată de sânge.

Speriată de moarte, Randa chemă un prieten medic, în timp ce soțul continua să sângereze, gemând în agonie.

Când sosi medicul, după o jumătate de oră, hemoragia aproape că încetase. Lama cuțitului nu străpunse decât stratul adipos. Fadel Asfur scăpă numai cu câteva copci, plus un vaccin antitetanos. Înghițise deja un pahar mare cu *Defender* fără apă și fără gheață, iar durerea se atenuă. Medicul nu puse nici o întrebare, convins că loviturile de cuțit îi fuseseră administrate de Randa într-o criză de gelozie... Cusut, pansat și culcat, Fadel Asfur își aprinse o țigară și o privi pe Randa.

---

[1] *O să te omor!*

– Une e târfulița ? zbieră el. A întins-o?

Randa confirmă. Nu se gândea decât la poșetă.

– Trebuie să fie pe undeva pe aici, îl liniști ea. Voi răsturna casa cu susu-n jos, de la un capăt la celălalt și tot o s-o găsim. Iar Flor poate să mai aștepte...

Randa se întoarse după o oră, buimacă, plină de praf, cu trăsăturile adâncite de tristețe.

– Nu e pe nicăieri, îi spuse ea. M-am uitat și pe fundul piscinei. Revenindu-și puțin din șoc, Fadel începu să reflecteze.

– Nu ea ți-a furat poșeta, trase el concluzia. Nu-i proastă. Jamal plecase, cele două menajere nu mai erau aici de la ora cinci, iar Nabil și-a luat zi liberă.

– Atunci, cine a făcut-o?

– Poate că a chemat vreo prietenă, încheie el. Sunt cel puțin cincizeci de filipineze care lucrează în cartier. Aceste fete obișnuiesc să fure unele de la altele. S-o fi gândit că Flor va fi acuzată.

O liniște apăsătoare se așternu după ce Fadel Asfur tăcu. Până la urmă, nu puteau să interogheze toate filipinezele care lucrează în vilele de pe colina Abdun. Cu atât mai mult cu cât nu voiau *cu nici un preț* să se facă tam-tam în legătură cu furtul poșetei.

– Ce-o să facem? îl întrebă Randa și mai abătută.

Ca să-și alunge îngrijorarea, își turnă o porție zdravănă de Gaston de Lagrange XO într-un pahar-balon și începu să bea cu înghițituri mici.

– Ia-ți mașina și fă un tur al cartierului, îi sugeră Fadel. Nu poate să ajungă departe. Era ca o nebună, dar probabil că s-a calmat. Cred că hoinărește pe străzi, neîndrăznind să vină acasă.

Taxiurile mișunau în Amman chiar și în acest cartier rezidențial. Dacă Flor ajunsese în Orașul de Jos, însemna că nu o vor revedea curând. Chiar dacă n-o furase ea, îl cunoștea pe vinovat.

Randa urcă în camerea ei și coborî din nou cu o armă. Walther PPK ce stătea mereu încărcată în noptieră și o strecură în poșetă.

– Dacă o găsesc, îi trag un glonț în burtă.

– Nu fi proastă, mormăi soțul ei. Dacă o găsești, adu-o aici. O să-i tragem un glonț în burtă *după* aceea.

* * *

Christopher Angleton răsucea între degete cartonașul alb și lucios ce conținea mesajul adresat lui Malko. Perplex, zise:

– La drept vorbind, nu văd ce înseamnă acest lucru. Trebuie să mergeți acolo, pentru că nu riscați nimic; locul este împânzit de membrii *Moukhabaratului* iordanian. Statul Israel și-a instalat ambasada la *Forte Grande*. Ceea ce nu-i împiedică pe saudiți și pe irakieni să-l frecventeze... Treceți după aceea pe aici, sunt curios să văd cine v-a dat întâlnire...

– Vreun prieten de-al lui Abdul?

Americanul râse politicos.

– Beduinii nu frecventează localurile de noapte. *Take care...*

Malko ajunse la *Forte Grande*, pe bulevardul Reginei Noor cam după vreo douăzeci de minute. Construcția enormă avea două corpuri despărțite de cinematograful Royal. În dreapta, se găsea hotelul, în stânga, birourile. Malko opri mașina într-o parcare complet pustie, în spate.

Holul hotelului era și el pustiu și urmă săgețile cu indicația *Jiggler*. Localul se găsea la subsol. De la mijlocul scării auzi muzica sincopată și zgomotoasă a unei orchestre arabe. Pătrunse într-o sală cufundată în semiîntuneric, cu excepția unei estrade pe care o opulentă dansatoare orientală se ondula ca o cobră în căutarea perechii.

Un chelner apăru din penumbră.

– *You want a table, sir?*

Erau ocupate doar vreo șase mese de lângă scenă. Printre spectatori erau și femei „îmbrobodite", aparent încântate de acest spectacol sulfuros. În Arabia Saudită, dansatoarele din buric erau decapitate în numele lui Allah.

– Masa numărul patru, îi arătă Malko.

Chelnerul îl conduse până la o masă destul de îndepărtată de scenă, cu toate că sala era pe trei sferturi goală. Un singur bărbat era acolo, cu figura în umbră. Avea trăsături regulate, piele închisă la culoare, îmbrăcat în stil european, în cămașă albă fără cravată. Se ridică și îl primi pe Malko întinzându-i mână lungă și fină.

– Vă mulțumesc că ați venit.

La un semn discret, chelnerul scoase din frapieră o sticlă de șampanie Taittinger Comtes, sec din 1988, și umplu un pahar pentru Malko. Acesta se aplecă spre vecinul său:

– Nu cred că am avut plăcerea să ne fi întâlnit...

– Așa este, recunoscu necunoscutul, însă eu știu cine sunteți și vă cunosc strălucitoarea reputație. Sunt prințul Al Faysal Al Rahman Saud, unul dintre adjuncții prințului Turki.

– Deci sunteți din Arabia Saudită?

– Într-adevăr, zise el zâmbind.

Vorbea engleza cu accentul de la Oxford și, dacă nu ar fi avut tenul măsliniu, ar fi putut trece drept un american sau un englez. Prințul Turki era șeful Serviciilor speciale saudite, în legătură directă cu americanii. Se refugiase la Amman de când fusese anunțată fuga lui Hussein Kemal. Iar Malko știa acest lucru. Savură șampania, apoi întrebă:

– Presupun că această întâlnire are cu totul alt țel decât contemplarea acestui minunat spectacol, nu?

Pe scenă, dansatoarea continua să se agite în fața unui partener nepăsător.

– Este adevărat, confirmă prințul saudit. Nu doream o întâlnire, să-i zicem „oficială". Am să vă transmit un mesaj de la prințul Turki, aflat în acest moment la Riad.

– Ah, da? făcu Malko mirat.

Sauditul zâmbi din nou, ascuns în semiîntuneric.

– Nu fiți așa surprins. Amman e un oraș foarte mic, iar eu am aflat motivul prezenței dumneavoastră aici.

– După părerea dumneavoastră, care ar fi acesta?

– Ca să vă asigurați că defecțiunea generalului Hussein Kemal nu este o mașinație a președintelui Saddam Hussein.

Era bine informat.

– Pentru că păreți a fi la curent, se mulțumi el să spună, și nu ignorați faptul că ancheta mea n-a dat nimic la iveală până acum...

– Exact, recunoscu sauditul. Însă lucrurile pot lua și altă întorsătură. Mesajul pe care sunt însărcinat să vi-l transmit este următorul: dacă, *Inch'Allah*, descoperiți o probă de manipulare în această afacere, guvernul meu ar aprecia enorm dacă ați fi alături de el...

Malko îl fixă stupefiat.

– Având în vedere raporturile dumneavoastră cu CIA, nu cred că vi se ascund multe lucruri, remarcă el. Pe de altă parte, eu nu lucrez pentru serviciile dumneavoastră.

Saudițul aprobă cu un surâs plin de politețe.

– Așa este, dar eu am avut întotdeauna încredere în aliații noștri americani. Ei își fac propriul lor joc. Cât despre iordanieni, dacă ar descoperi ceva de acest gen, noi am fi ultimii care ar afla. În același timp, sunt autorizat să vă fac o propunere... Dacă cercetările pe care le întreprindeți sunt încununate de succes, iar noi obținem prin intermediul dumneavoastră elemente ce permit asimilarea lui Saddam Hussein, vom fi foarte fericiți să contribuim la restaurarea castelului cu suma de douăzeci de milioane de dolari.

Douăzeci de milioane de dolari! Avea cu ce să termine refacerea castelului din Liezen și să trăiască pașnic fără să-și riște viața în cele patru colțuri ale lumii... Hotărât lucru, diavolul îl punea la încercare și mai mult ca altădată. Refuzase deja să împartă optsprezece milioane de dolari cu o aventurieră apetisantă, în urmă cu câteva luni[1], și iată că i se făcea acum o ofertă neașteptată... Prințul saudit se aplecă spre el.

– Nu e vorba despre o misiune dezonorantă. Noi vă stimăm prea mult, iar dumneavoastră vă place să mergeți la vânătoare cu șoimi. Am plăcerea să vă invit la cea mai frumoasă vânătoare din lume. Ne plac oamenii care apreciază anumite valori și tradiții.

Cum Malko rămase tăcut, el adăugă:

– Această sumă vi se poate părea importantă, dar am calculat că, dacă Saddam Hussein ar reuși să ridice embargoul, grație manevrelor sale, aceasta ar costa țara mea aproape *zece miliarde* de dolari pe an din cauza scăderii prețului la petrol.

Prințul Al Faysal Al Rahman Saud puse pe masă o carte de vizită și se ridică.

– Vă las să priviți sfârșitul spectacolului, trebuie să mă culc devreme, căci plec mâine dimineață spre Riad. *Inch'Allah*! Puteți să mă găsiți oricând și din orice colțișor, la aceste numere. Bună seara, prințe Malko.

---

[1] *Vezi SAS nr. 120: Vreau capul lui El Coyote (Ramenez-moi la tête d'El Coyote)*

* * *

Christopher Angleton își stăpânea cu greutate furia. Trăgea fumuri scurte din țigară, jucându-se cu bricheta.

– Saudiții ăștia au un tupeu fantastic! zise el cu un ton plin de infatuare. Sunt morți de frică... Douăzeci de milioane de dolari!

Malko îi surâse împăciuitor.

– Știți bine că etica mea profesională îmi interzice acest gen de târg.

Depășind șocul, Christopher Angleton începu din nou să reflecteze.

– Asta dovedește un lucru, încheie el: cineva i-a informat pe saudiți. Poate un membru al serviciilor iordaniene... De exemplu, iubitul nostru ministru de interne...

– S-a mai întâmplat?

– La douăzeci și patru de ore după defecțiunea lui Hussein Kemal, prințul Turki în persoană a aterizat la Amman cu un avion particular. A fost primit de rege și de generalul Al Kaisi în mod oficial. Însă, a trebuit să ia legătura și cu alte persoane care își apără viitorul...

Malko se ridică.

– Fiți liniștit: deocamdată nu am nimic de dat în schimbul celor douăzeci de milioane de dolari. După cina de mâine, cine știe...

* * *

Randa Asfur examina mesajele telefonice primite în absența sa. Unul dintre ele o intriga, neliniștind-o chiar. Din nefericire, nu avea nici o posibilitate să-și contacteze corespondentul. O veste proastă nu vine niciodată singură...

Își impunea să nu se mai gândească la poșetă, dar era o adevărată bombă cu întârziere. Trebuia cu orice preț s-o găsească. Își puse un *hidjab* și coborî. După douăzeci de minute, parcă automobilul în fața hotelului Palestina, sediul Securității generale, numit astfel din cauza numărului mare de palestinieni reținuți acolo. Chiar la intersecția bulevardelor Istiqal și Khaled Al Waled, micile construcții galbene cu două etaje adăposteau anexele Securității generale. Radna Asfur se

îndreptă spre una dintre ele, acoperindu-și fața, astfel încât să i se vadă doar ochii.

– Căpitanul Hakim Al Tahrir? întrebă ea santinela.

– Vă așteaptă?

– Da. Spuneți-i că Leila vrea să-l vadă...

Soldatul execută ordinul și o anunță aproape imediat cu un surâs vag:

– Puteți să urcați.

Căpitanul Hakim Al Tahrir, șeful departamentului care se ocupă de străini, era cunoscut ca un mare fustangiu. Bea întruna cafea, de la șase dimineața până la șase seara, pe urmă, o dădea pe *Defender* stocat în biroul lui, apoi, principala grijă erau femeile. Fiind obsedat sexual în adevăratul sens al cuvântului, profita de tot ce întâlnea în cale. Din cauza funcției, viciul acesta nu-l ruina. În țara lui, o ștampilă costa adesea enorm.

El o întâmpină pe Randa Asfur în pragul ușii: era îmbrăcat în întregime în verde. Avea cămașă în dungi și pantaloni. Părul era tuns scurt și strălucitor, privirea pofticioasă, arborând cu ostentație un ghiul enorm cu diamante care îi scânteia pe deget. Obținerea vizelor costa *foarte* mult...

Se înclină adânc în fața ei și o pofti în birou. Abia intrară, că palestiniana se debarasă de *hidjab,* descoperind un machiaj care îi provocă palpitații căpitanului Al Tahrir.

Când se așeză picior peste picior, el începu să saliveze din abundență. Întotdeauna visase s-o răstoarne pe Randa pe birou, însă, în ciuda reputației sulfuroase a tinerei femei, nu îndrăznise să-și ducă visul până la capăt... Întreținea cu Fadel Asfur relații de afaceri profitabile pentru amândoi și nu voia să riște pierderea găinușei cu ouăle de aur. Cunoscându-i gusturile europenizate, se duse să aducă o sticlă de Cointreau, confiscată la vamă, umplu două pahare și adăugă cuburi de gheață și lămâie verde.

– Randa, cu ce pot să te ajut? o întrebă el imediat.

Ea rămase stană de piatră.

– Vreau să-mi faci un mare serviciu, Hakim, răspunse ea fără emfază.

Povestea pe care femeia i-o spuse era credibilă, însă cu câteva excepții. Nu dorea o anchetă oficială, ci doar să găsească poșeta și conținutul acesteia. Hakim Al Tahrir își notă

numele filipinezei, care de altfel trebuia să se găsească într-un dosar.

– Voi face tot posibilul, îi promise el.

– Dacă îmi găseşti poşeta, insistă Randa Asfur, îţi dau cinci sute de dinari.

Stăteau faţă în faţă, în picioare, la câţiva centimetri unul de altul. El îi putea respira parfumul. Acest lucru îi provocă imediat erecţia. Văzând expresia din priviri, palestiniana se aplecă puţin, până îl atinse uşor şi murmură cu o voce plină de promisiuni:

– Poate chiar mai mult.

În timp ce o conducea, Hakim Al Tahrir îi atinse şoldul rotund. Acesta era un mic acont.

Randa parcurse coridorul cu capul sus, sub privirile curioase ale secretarelor „îmbrobodite" care se întrebau cine era noua cucerire a şefului lor.

După ce s-a urcat în maşină, s-a îndreptat spre cartierul Shmeisani şi se opri în faţa unei vile înconjurate de ziduri înalte, păzită de doi beduini. Era locuinţa şeicului Beni Khaled. Nu o făcură să aştepte, iar ea se grăbi spre poartă, verificând cu coada ochiului dacă n-o urmărise cineva.

* * *

– N-ai aflat bomba cea mai tare! Randa Asfur era cât pe ce să-şi omoare soţul într-o criză de gelozie! El nu va participa la cina de astă seară.

Zahra saliva de fericire la volanul Hondei sale, în drum spre djebelul Abdun.

– De unde ştii? o întrebă Malko.

– De la un prieten medic ce l-a cusut pe Fadel! L-a găurit cu lovituri de cuţit.

– Îi stă în obicei?

– Nu tocmai! Nu ştiu ce s-a petrecut. Probabil că l-a prins când se pregătea să sară pe vreo servitoare. Secăturile astea de filipineze fac pe târfele ca să-şi rotunjească salariul.

Coborau pe Al Cairo Street. Reflectoare puternice luminau vila familiei Asfur, făcând-o să semene şi mai mult cu un templu grec îmbinat arhitectural cu un amfiteatru roman.

– E rândul tău să joci, zise Zahra după ce parcă maşina într-o fundătură perpendiculară pe Al Cairo Street.

Capitolul XI

Malko se trezi parcă în mijlocul deșertului. „Sufrageria în stil beduin" a lui Randa Asfur reproducea fidel un cort. O pânză mare, maro, întinsă sub plafon completa decorul. Invitații erau așezați pe banchete foarte joase, pline cu perne, în fața platourilor din aramă ce serveau drept mese. Alcoolul curgea în valuri: vinuri libaneze și șampanie franțuzească –.Taittinger Comtes de Champagne, sec, din 1988– servite de chelneri cu mănuși albe.

Cei aproape douăzeci de invitați se îndopau cu obișnuitele *meze* și cu miel cu garnitură de orez. Ocupată cu confecționarea unei găluște din orez, Randa Asfur, stăpâna casei, instalată în stânga lui Malko, se întoarse spre el:

– Este prima oară când veniți la Amman?

– Da, minți el cu răceală în glas. Sper că nu va fi și ultima. Ați fost foarte amabilă că m-ați invitat împreună cu Zahra la acest somptuos festin...

Randa Asfur râse înfundat.

– Zahra este o femeie minunată. Cunoaște tot ținutul și o mulțime de persoane interesante, ca dumneavoastră, de exemplu... Nu este decât o restrânsă cină beduină, ca în deșert.

Avea dreptate: o cină restrânsă la care serveau șase chelneri cu experiență, cu două orchestre arabe, cu jocuri de lumini demne de un spectacol și buchete de flori aruncate în piscină...

Randa Asfur purta o rochie lungă albastră, transparentă, al cărei decolteu pătrat, brodat cu fir de aur, lăsa să apară jumătatea sânilor bronzați. Avea bijuterii peste tot unde se puteau pune și arăta ca un pom de Crăciun. Doar diamantul roz de pe inelar valora cât un secol de trudă a unei servitoare filipineze.

– Ştiţi cum să vă primiţi musafirii, o complimentă Malko.

Randa îşi flutură lungile gene false.

– Credeţi? Mi-e teamă că sunt ridicolă în această ţinută...

– Sunteţi absolut superbă! afirmă Malko.

Privirile lor se încrucişară. Pupilele negre ale Randei Asfur rămaseră fixate în ochii lui mult timp. Ea se deplasă puţin, iar sub platoul de aramă, genunchii lor se atinseră fără să şi-i retragă. Malko luă un pumn de orez, întrebându-se dacă acest dineu va contribui *cu adevărat* la avansarea anchetei sale.

De la celălalt capăt al mesei, Zahra o întrebă:

– Fadel se simte mai bine?

– Randa Asfur luă o mină posomorâtă.

– Săracul! A suferit ca un martir. Criza de rinichi este groaznică. Se tăvălea pe jos şi mă implora să-l omor...

– Şi ai putut să te abţii? zise Zahra cu venin.

Stăpâna casei izbucni într-un râs puţin forţat.

– Zahra, dragă, eşti un monstru! Acum se simte mai bine şi va veni acasă în câteva zile. Trebuie să mai stea în spital.

Tăcură, asuraţi de un nou trio – cântăreţul, tamburinele şi flautul. Malko îşi zise în sinea lui că Randa era un „teren neted", o frumuşică roşcată, mondenă, nu prea sălbatică, neştiind cum să-şi cheltuiască banii. Cu toate astea, învăţase că agenţii „adormiţi" au întotdeauna acoperiri extrem de solide. Comunicaţiile primite şi transmise prin *Inmarsat* erau o probă. Însă, chiar dacă era sigur că Randa Asfur continua să colaboreze cu serviciile irakiene, tot nu ştia ce descoperise Tadeusz Zirkowski la Bagdad.

Randa Asfur îl lăsă să converseze cu un general iordanian de aviaţie, un bărbat frumos, cu profil de şoim şi tras la faţă. Cina se apropia de sfârşit. Zahra îşi puse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

– Dansează, Randa! Dansează!

Gazda refuză energic, până ce Zahra veni s-o ia de mână şi o forţă să se ridice.

– Nu pot să dansez în ţinuta asta, protestă ea.

– Spune-i lui Flor să-ţi aducă alte haine.

– Flor nu mai este aici.

– Ei bine, du-te şi schimbă-te!

Randa dispăru fandosindu-se.

Când reveni, mulţimea o aplaudă. Purta un sutien roşu brodat ce-i susţinea sânii grei şi o fustă despicată până la

jumătatea coapselor. Brățări mari din argint îi zornăiau la glezne. Începu să danseze în picioarele goale, în fața lui Malko. Se ondula cu senzualitate în strigătele de bucurie ale invitaților care băteau din palme în ritmul muzicii interpretate de orchestră. Zahra se ridică și ea și, înnodând o eșarfă împrejurul mijlocului, veni lângă Randa. Imediat se porni delirul.

Cele două femei dădeau tot ce puteau în dansul lor senzual. În sfârșit, Randa se prăbuși râzând alături de Malko.

– V-ați găsit vocația! remarcă el.

– Adevărat? făcu ea cu cochetărie. Știți, tehnica este foarte simplă. Este suficient să te gândești că dansezi pentru un bărbat pe care vrei să-l seduci.

– Și pentru cine dansați adineauri?

Drept răspuns, ea îi zâmbi și bău pe nerăsuflate tot paharul de Taittinger Comtes roze, din 1986.

Orchestra continua să cânte în surdină, în timp ce le era servită cafeaua. Apoi invitații se ridicară. În zece minute, toți erau plecați. Malko și Zahra rămaseră printre ultimii.

– Sper că nu v-ați plictisit prea tare, îi spuse Randa lui Malko. Locuiți la *Intercontinental*, nu-i așa?

– Da, dar mai rămân doar câteva zile.

Ea îi conduse. Malko îi sărută mâna, apoi se îndreptă spre mașină împreună cu Zahra.

Malko se strâmbă.

– N-am reușit să avansez nici un pic. Dacă Randa Asfur mai lucrează pentru irakieni, nu avea totuși să-mi confirme acest lucru într-o simplă discuție. Ai putut să verifici dacă îl cunoaște pe șeicul Beni Khaled?

– Încă nu.

Sosiră în Zahran Street. Zahra îi surâse lui Malko.

– O iau la stânga, sau la dreapta?

La stânga, se afla apartamentul ei, iar la dreapta. *Intercontinentalul*.

– Cum dorești...

Ea vină la stânga.

* * *

Randa Asfur urcă în camera ei și își aprinse o țigară. Aparenta veselie de pe chipul ei se risipi, făcând loc unei noi

îngrijorări. Furtul comis de filipineză făcea să planeze deasupra capului ei o amenințare nemaipomenită.

Întoarse pe față și pe dos toate ipotezele. Neputând fi încuiată decât pe dinăuntru, în vilă nu pătrundea nimeni din exterior, deci poșeta a fost furată de Flor sau de o prietenă venită în vizită, lucru ce se întâmpla destul de des. În orice caz, filipineza deținea cheia misterului. Or, prezența lui Zahra la ea în compania așa-zisului ziarist austriac îi aprinse toate beculețele de alarmă. De la vizita ei la șeicul Beni Khaled, știa la ce trebuia să se aștepte...

Strivindu-și țigara în scrumieră, se schimbă și se duse să-și ia mașina din garaj. Pe tot traseul până la Shmeisani, răsucea în minte și pe-o parte și pe alta toate datele problemei. Era foarte simplu. Câtă vreme nu-și va găsi poșeta, trebuia să facă astfel încât să îndepărteze de ea orice amenințare.

* * *

Zahra Sirb tocmai intra în birou, când secretara îi spuse la interfon că domnul căpitan Hakim Al Tahrir îi aducea pașapoartele colaboratorilor săi care plecau în Israel și că dorea să o salute.

– Spune-i să intre, se auzi vocea lui Zahra.

Ofițerul de la Securitatea generală îi servea uneori drept informator și îi înlesnea unele demersuri de ordin administrativ. Desigur, îi făcea o curte asiduă, ca de altfel tuturor femeilor pe care le întâlnea... Intră, foarte elegant, în cămașă verde, cu mustață lucitoare, cu privirea deja pofticioasă. Îi înmână pașapoartele vizate cum trebuie și se așeză surâzător.

Nu aveau mare lucru să-și spună și totul fu rezolvat rapid. Zahra Sirb trăgea cu ochiul la computer, întrebându-se de ce ofițerul înțepeni locului. Văzând că intenționa să-l expedieze, căpitanul Al Tahrir prinse curaj.

– Am o mică problemă, spuse el. Știu că dumneavoastră cunoașteți multă lume. Ați putea să mă ajutați?

– Cu plăcere. Despre ce este vorba?

– Vreau să dau de urma unei filipineze care a fugit din casa unde lucra...

Zahra izbucni în râs.

– Dar dumneavoastră sunteți mai bine echipat decât mine, aveți polițiști, fișe...

Căpitanul Hakim Al Tahrir coborî vocea:

– Nu este o anchetă oficială, preciză el. Vreau să-i fac un serviciu cuiva. Această femeie și-a părăsit stăpânul furându-i un obiect de valoare. Va încerca desigur să iasă din țară. Mi-ați spus cândva că știți o femeie care vinde vize false.

Brusc, Zahra nu mai avu chef să-l dea pe ușă afară.

– Aș putea să încerc, zise ea fără să-i promită. Cum se numește filipineza?

Îi întinse o bucată de hârtie și citi: „Flor Balagan, născută pe trei septembrie 1974, la Mindanao". Era însoțită chiar și de o fotografie: o fată destul de drăguță, cu privirea stinsă.

– Este fotografia din dosarul ei, zise ofițerul. Bineînțeles, nu am adresa ei actuală.

– La ce familie lucra? întrebă Zahra Sirb cu indiferență.

Căpitanul Al Tahrir se întristă.

– N-am dreptul să vă spun. Stăpânul ei nu dorește decât să-și recupereze în mod discret bunul furat...

– Bine, am să văd, încheie Zahra. Vă voi telefona.

– *Chukran! Chukran!*[1]

Căpitanul se retrase, plin de adâncă recunoștință.

Rămasă singură, Zahra se uită gânditoare la foaia de hârtie. Numele, fotografia... Cea pe care o căuta Al Tahrir era exact filipineza care lucrase la Randa Asfur.

O chemă pe secretară și îi spuse:

– Sună la numărul acesta, dar vorbește cu accent străin. Ceri să vorbești cu Flor.

Secretara execută ordinul și închise aproape imediat.

– Flor nu mai lucrează acolo.

Zahra își aprinse o altă țigară și se întinse. Era ciudat ca servitoarea Randei Asfur s-o șteargă după o ceartă banală, iar ca să fure era și mai puțin posibil. Toate aceste fete erau terorizate de ideea expulzării și a înapoierii într-o țară unde salariul mediu era doar de cincizeci de dolari pe lună. În plus, pretinsa boală a lui Fadel Asfur părea mai mult decât bizară. De ce refuza Randa să depună o plângere *oficială?* Este ceva putred la mijloc. Subiectul îl interesa în mod sigur și pe Malko.

---

[1] *Mulțumesc! Mulțumesc!*

* * *

– V-ați înapoiat târziu aseară, cu toate că nu era mare lucru de făcut în Amman.

Vocea Randei Asfur lăsa să transpară un grăunte de gelozie. Ea îl sunase în momentul în care Malko trebuia să se întâlnească cu Zahra ca să ia masa împreună. Astfel, ea încercase să-l prindă pe când se găsea la Zahra. Randa bănuia ceva, dar, ca un gentleman, Malko învălmăși lucrurile în așa hal, încât, până la urmă ea se resemnă.

– Este adevărat, n-am urcat imediat, o liniști el. M-am dus să beau un pahar la *Forte Grande,* la barul *Jiggler.* Mi-ați deschis apetitul să revăd un dans oriental. Zahra nu a vrut să vină cu mine, fiindcă se ducea devreme la lucru.

Randa Asfur râse tulburată.

– Nu mă gândeam că voi provoca un asemenea efect... Aseară, nu reușeam să adorm. Am băut prea multă șampanie... Aveam chef să stăm puțin de vorbă. Mă plictisesc fără soțul meu.

Era o minciună gogonată, dar Malko s-a prins.

– Pot să vă invit diseară la cină, la *Il Castello?* îi propuse el.

După o scurtă pauză, Randa îi răspunse:

– Nu-mi prea face plăcere să ies fără soțul meu. Amman este un oraș mic... De ce n-am cina acasă?

Malko nu se așteptase, dar ar fi fost neinspirat dacă ar fi refuzat-o. A fost de acord să vină la ora nouă. Pe urmă se duse s-o caute pe Zahra la *Romero,* cel mai vechi restaurant din Amman, situat pe o străduță vizavi de *Intercontinental.* Tânăra zâmbi ironic atunci când află intenția Randei Asfur.

– Târâtura asta a sunat și la mine! Am găsit două mesaje pe bandă. Dar nu spunea nimic.

– Ce crezi că înseamnă asta?

Zahra îi aruncă o privire strengară.

– Că procedează ca întotdeauna. Adoră să fure amanții prietenelor ei. Stai liniștit că nu sunt geloasă... Apropo, am aflat o chestie bizară.

Între două *meze,* ea îi relată vizita căpitanului Al Tahrir.

– E într-adevăr ciudat, recunoscu Malko, dar ce are în comun filipineza cu povestea noastră? Cu-atât mai mult cu cât nici nu a fost martora unei scene compromițătoare legată de omorul lui Tadeusz Zirkowski. De ce a venit Al Tahrir *la tine?*

– Știe foarte bine că am o prietenă, Mona, care s-a specializat în falsificarea vizelor. Când cineva dorește să iasă clandestin din țară, ei i se adresează. O să-i facem o vizită.

* * *

Salonul de coafură *World of Beauty,* situat în Bayoniyai Street, o străduță comercială de pe colina Hussein, nu făcea impresie când îl vedeai pe din afară. Zahra împinse ușa și se adresă unei tinere angajate:

– *Mona is here?*

Coafeza dispăru în spate și reveni împreună cu o femeie arabă, însoțită de o tânără cu trăsături aspre și părul roșu vopsit cu hena. Fața i se lumină când o recunoscu pe Zahra. Nu vorbea decât araba, iar Malko trebui să se mulțumească doar să le asculte.

– Mona nu a auzit vorbindu-se de această fată, spuse Zahra. Dacă voia să iasă din Iordania, ar fi venit la ea. Poate să furnizeze vize pentru Slovacia sau vize de tranzit pentru Spania. Însă Mona crede că Flor Balagan este căutată, deci nu va încerca să părăsească țara. Ar fi prea periculos.

Zahra îi mulțumi Monei, apoi plecară. Ancheta se înfunda aici.

– Mă mai gândesc, spuse Zahra.

Îl lăsă pe Malko la hotel și se duse la birou. Devenea din ce în ce mai pesimist. Dacă moartea lui Tadeusz Zirkowski era clarificată, în ce privește mașinația lui Saddam Hussein nu avansase nici măcar un milimetru. Chiar identificarea unui agent „adormit" ca Randa Asfur nu ducea nicăieri. Misiunea lui consta în găsirea unei *probe* a jocului dublu al lui Saddam Hussein, nu în curățarea terenului pentru serviciile iordaniene.

* * *

Malko coborî fără grabă pe Al Cairo Street, aruncând în trecere o privire spre vila familiei Asfur de unde nu răzbătea nici o lumină. Apoi înconjură rondul și urcă înapoi până la fundătura ce începea la dreapta, chiar în fața vilei. Se angajă pe străduță și se opri în fața imobilului în construcție, întorcându-se pe jos pe același traseu ce ajungea la intrarea principală a vilei din Al Cairo Street.

Era ora nouă punct și spera ca Randa să fi primit trandafirii roz pe care îi trimisese el. Auzind zgomot în spatele lui, se întoarse.

Un bărbat acoperit cu un *keffi* și îmbrăcat cu o lungă robă beduină de culoare închisă țâșni din umbră. Probabil că stătuse ascuns pe șantierul de peste drum.

Precaut, Malko rămase pironit locului. Bărbatul se apropia. Deodată, când se afla la doi metri de Malko, scoase mâna dreaptă din buzunar. Ținea un ciocan enorm, o sculă de dulgher, pe care îl înălță deasupra capului cu un mormăit sălbatic, apoi încercă să-l lovească pe Malko cu toată puterea în cap.

Capitolul XII

Ciocanul se abătu spre el, dar lovi în gol; Malko avu reflexul să sară în lături. Mintea i se învârtea ca o morișcă. Nu te bați cu un nebun înarmat cu un ciocan. Trebuia să fugă. Dar bărbatul cu ciocanul se găsea între el și Al Cairo Street. Era o nebunie să se refugieze în mașină, fiindcă geamurile Cherokee-ului nu l-ar feri de arma grea.

Ținând ciocanul cu amândouă mâinile, bărbatul se năpusti din nou, încercând de astă dată să lovească pe orizontală. Malko se feri dintr-un salt, iar ciocanul lovi grilajul vilei cu un zgomot surd. Ucigașul îl ataca iarăși. De astă dată, Malko nu avu altă soluție decât să înainteze și să încerce să-l dezarmeze. Adversarul fu mai rapid, iar ciocanul fu îndreptat spre capul lui Malko. Ca prin minune, omul purtat de elan, merse prea departe și doar mânerul îl atinse pe Malko la umăr.

Cu o lovitură violentă, el își împinse adversarul și, profitând de spațiul eliberat, se repezi în stradă. Nu ajunse prea departe. Un șoc violent la genunchiul stâng îl făcu să-și piardă echilibrul. Căzu cu fața în jos. Nebunul aruncase ciocanul la picioare. Cu coada ochiului, îl văzu aplecându-se și luând arma de jos. În această clipă, Malko își pierdu stăpânirea de sine și urlă cu toată puterea:

– *Help! Help!*

Era încă în patru labe când celălalt se năpusti asupra lui cu ciocanul ridicat, gata să-i spargă țeasta ca unei vite la abator. Tot ce reuși să facă, fu să se rostogolească într-o parte. Deodată, observă două siluete care apărură pe Al Cairo Street. Se auzi un pocnet de pistol. Ciocanul zbură prin aer la câțiva centimetri de obrazul său, iar agresorul se prăbuși alături de el, fără să lase arma din mână.

Cei doi se apropiară în pas alergător, vorbindu-i lui Malko în arabă. El se ridică și se trezi în fața unui mustăcios în cămașă,

cu pistolul pregătit. Celălalt rostogoli cu vârful pantofului sport corpul agresorului. Malko zări la lumina unei lanterne un obraz subt, neras, cu ochii înfundați în orbite și dinți de aur. Un val de sânge țâșnea din gâtlejul perforat.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă mustăciosul cu un puternic accent.

– Bărbatul ăsta m-a atacat, îi explică Malko. Și nu înțeleg de ce.

Celălalt avu o discuție cu cineva la telefonul lui portabil. Malko remarcă atunci un Volvo oprit puțin mai încolo. Nu mai avu timp să reflecteze: imediat apăru o mașină de poliție, cu girofarul învârtindu-se. Mai mulți polițiști coborâră, înconjurându-l pe Malko și cadavrul. Un gradat i se adresă politicos lui Malko:

– Sunteți rănit?

– Nu, în afară de câteva vânătăi. Cine este bărbatul ăsta?

Polițistul înălță capul.

– Un nebun periculos. Noi îi spunem Abu Chakuch[1]. A atacat deja mai multe persoane ca să le jefuiască. Până acum, nu am reușit niciodată să-l prindem asupra faptului. Ați avut noroc.

Tulburat, Malko nu răspunse. Polițiștii care îl salvaseră nu păreau grăbiți să-i pună întrebări. Îi controlară doar pașaportul. Sosi o salvare în care urcară cadavrul ucigașului doborât de glonțul ce îi secționase aorta.

– Puteți să vă întoarceți la hotel, conchise polițistul. Treceți mâine pe la comisariatul din Islamic Scientific College Street. Este lângă *Intercontinental*.

După trei minute, se pomeni singur în fundătură. Se uită la ceas. Se scursese abia o jumătate de oră de când își parcase mașina. Privea cu ezitare fațada întunecată a vilei familiei Asfur. Polițiștii păreau să-l cunoască pe agresor, iar ciocanul nu era tocmai o armă de ucigaș profesionist. De ce voia Randa Asfur să-l vadă mort? Chiar și în viața oamenilor normali existau coincidențe.

Umărul îl durea, de șchiopătat, șchiopăta, însă pofta de viață se manifesta mereu în același fel: avea nevoie de o femeie. Împinse poarta, ajunse în fața ușii de sticlă a vilei și

---

[1] *Nebunul cu ciocanul*

bătu încetișor. Încercă de mai multe ori, mirat că Randa nu îi deschidea. Ar fi putut foarte bine să întârzie o jumătate de oră dintr-un motiv oarecare. Focul de armă nu tulburase în nici un fel calmul acestui cartier pașnic.

Își pipăi umărul care îl durea. Era un miracol că nu îi zdrobise clavicula și al doilea că reușise să se ferească într-o parte, înainte ca bărbatul cu ciocanul să-l lovească în cap pe la spate.

După ce dibui prin întuneric soneria, apăsă. Câteva clipe mai târziu, zări, în fine, prin sticla mată a ușii aprinzându-se o lumină. O voce strigă ceva în arabă.

– Eu sunt, Malko, răspunse el în engleză.

Mai întâi se făcu tăcere, apoi auzi zgomote de zăvor și ușa se întredeschise, iar Randa Asfur apăru într-o rochie de casă din mătase albă, demachiată, cu papuci în picioare. Orbitor, adevărul se dezvălui în fața lui Malko. Dacă era dezbrăcată, însemna că *știa* că nu va mai veni. Deci Abu Chakuch nu se găsea pe acolo din întâmplare.

Privirile lor se încrucișară, iar ce citi el în ochii iordanienei îl edifică pe deplin: un amestec de panică și de stupefacție. Ea se uita la Malko exact ca la o stafie. Reuși cu greu să surâdă, apoi bâigui cu voce stinsă:

– Am crezut că nu mai veniți. Am așteptat, pe urmă m-am dus la culcare. Ce s-a...

Vocea suna fals, privirea era rătăcită. Scârbit, Malko fu cât pe ce să-i trântească ușa în nas. Dar, un violent impuls sexual îl împiedică. După cele întâmplate, nu avea decât un singur mijloc de a se răzbuna. După fiecare flirt cu moartea, simțea întotdeauna aceeași dorință sexuală oarbă, viscerală, primitivă. O dorință animalică. Randa observă că privirea lui îi învăluia trupul și, ca o femeie adevărată ce era, ghici imediat ce-i trecea prin cap.

Ea înghiți cu greutate, și îi spuse cu un surâs forțat:

– Am luat un somnifer, am putea să ne vedem mâine...

Expresia lui Malko o îngheță.

– De ce mâine? Un incident neprevăzut m-a împiedicat să vin la timp, însă asta nu are nici o importanță.

Intră trântind ușa după el și veni lângă ea. Fără s-o sărute, îndepărtă mătasea albă, descoperind o cămășuță de noapte din dantelă verde, transparentă, care se termina la înaltul

coapselor. Mâinile lui se crispară în jurul sânilor și o împinse înapoi, până la o banchetă largă îmbrăcată în catifea peste care o răsturnă. Se năpusti asupra ei, ridicând cămășuța până la pântece, depărtându-i cu brutalitate coapsele. Randa se apăra destul de anemic, iar contactul cu pielea ei călduță îi provocă instantaneu lui Malko o erecție puternică. Într-o clipită, se dezbrăcă și se afundă fără milă în ea. Randa scoase un țipăt, de data asta cât se poate de sincer.

– Încetați, mă doare!

Malko pătrunsese cu violență într-un lăcaș strâmt și uscat, fără blândețe, dar mai încet, după ce simți lăcașul umed destinzându-se în mod progresiv. Totuși, Randa continua să se vaite:

– Nu, vă rog! Mă doare! Mă arde!

Fiecare vorbă a ei mărea plăcerea lui Malko. Sub violența cu care o poseda, Randa alunecă înapoi, iar părul roșu se răsfiră pe sol. Malko explodă în ea cu o intensitate rară.

Ea se ridică fără prea multă atenție. Dezechilibrată, Randa se prăbuși. Malko se îmbrăcă. Nu mai era nevoie să joace teatru. Fără un cuvânt, în timp ce tânăra se ridica, el și ajunse la ușă, o deschise și o trânti în urma lui.

* * *

Cu brațul înfășurat în eșarfă, aplecat peste balustradă, în pijama și cu părul răvășit, Fadel Asfur își privea soția urcând primele trepte. El o apostrofă tremurând de mânie:

– Târâtură! Am văzut tot. Te-a regulat.

Era în culmea isteriei. Randa îi ținu piept strâmbându-se de furie.

– Ei și! Ai văzut clar, m-a violat!

– Te-a violat?!

Simțea că se sufocă. Randa ridică din umeri și-i aruncă o privire turbată.

– Nu e prima oară când mă las regulată de un alt bărbat și nici ultima! Doar că, de obicei, nu te uiți... Nu era prevăzut, o știi prea bine. Imbecilul de Abu Chakuch a ratat lovitura.

Acest lucru avea mai multă importanță pentru Randa decât „violul" propriu-zis. Însemna că neplăcerile aveau să se țină lanț. Se așeză pe marginea patului și își aprinse o țigară.

Din cauza hoaţei de filipineze, comisese o imprudenţă gravă. Nu îşi făcea nici o iluzie: dacă agentul de la CIA bănuia ceva, nu cu mult înainte, acum avea o certitudine. Nu putea să fugă în Irak înainte să pună mâna pe poşetă, sau să se gândească la un plan. Era priponită la Amman ca o capră de ţăruşul ei, dar în interesul major al ţării sale. Ridică privirile. Soţul ei o contempla cu un aer bizar. Privirea îi coborî şi observă movila din pantalonul de pijama.

– Dacă vrei să mă regulezi, făcu ea pe un ton plin de indiferenţă, nu te jena.

Fadel se apropie cu un aer răutăcios.

– Nu să te regulez vreau eu! Pentru că eşti o târfă, poartă-te ca o târfă!

El îşi desfăcuse deja şliţul de la pantaloni. Cu mâna sănătoasă, o prinse pe Randa de păr şi o forţă să îngenuncheze în faţa lui.

* * *

– Generalul Al Kaisi v-a salvat viaţa, îl anunţă Christopher Angleton.

Era deja la curent cu incidentul lui Abu Chakuch, când Malko sosi în biroul său. Din păţania sa, se alesese cu un hematom enorm pe umăr şi cu o durere care îi zvâcnea în genunchiul stâng.

– Cum de aţi aflat?

– M-a sunat azi-dimineaţă, la şapte. Oamenii lui vă urmăreau de mai multe zile. Nu aţi băgat de seamă? Sunteţi *foarte* norocos. În momentul în care v-aţi dus în vizită la Randa Asfur, nu v-au mai filat. Unul dintre ei a vrut să verifice dacă nu cumva aţi plecat în altă parte... L-au văzut pe tip cum vă ataca şi au intervenit.

– Mulţumiţi-i generalului Al Kaisi din partea mea, zise Malko. Oare cu ce se potriveşte această agresiune? Fără îndoială că Randa a pus-o la cale. Dar în ce scop? Pentru ea eu nu reprezint nici un pericol *direct*. Nu putem s-o implicăm în omorul lui Tadeusz Zirkowski. Şi, cu atât mai puţin, să găsim o legătură cu fuga generalului Hussein Kemal. Deci, ne mai rămâne această istorie cu servitoarea dispărută şi poşeta furată...

Christopher Angleton arboră un surâs dezinvolt al cărui secret îl deținea numai el.

– Nu mai spuneți! După părerea mea, este ceva *foarte* compromițător pentru Randa Asfur în această poșetă. Din fericire, nu suntem imbecili. Randa, sau altcineva, s-a speriat când a văzut că-i dați târcoale. Au vrut să vă elimine. O eroare tactică.

– Credeți cu adevărat că există vreo legătură cu fuga lui Hussein Kemal?

Ochii albaștri ai șefului centralei sclipiră.

– Da, confirmă el. Nu v-am spus încă totul. Acest Abu Chakuch este foarte cunoscut de poliție. A comis deja mai multe agresiuni și a ucis patru persoane. Este un fel de nebun al regelui. Un beduin protejat de șeicul Beni Khaled. Este unul dintre grădinarii lui și locuiește la el. A fost arestat o dată, dar șeicul a obținut eliberarea.

– Asta înseamnă că șeicul Beni Khaled lucrează cu irakienii, conchise Malko.

Americanul făcu un gest dezinvolt.

– De ce nu? Irakienii și iordanienii au fost mereu în termeni excelenți. Nu uitați că regele Hussein a luat partea lui Saddam în timpul războiului din Golf.

– Credeți că Al Kaisi ar putea să știe cine este în realitate Randa Asfur?

– Nu e imposibil, zise Christopher Angleton, dar nu va recunoaște *niciodată*. Vă rămâne un singur lucru de făcut: s-o găsiți pe filipineză. Cred că Zahra poate să vă ajute. Fiți atent: oamenii lui Al Kaisi se țin scai de dumneavoastră.

– Nu sunt singurii, remarcă Malko. Mă simt vulnerabil...

Angleton ezită câteva clipe, apoi deschise un sertar și scoase un pistol lung și negru, cu aspect neobișnuit, care îi amintea lui Malko de pistolul său extraplat pe care nu-l putea lua cu el din cauza controalelor de pe aeroporturi.

– Luați-l, îl îndemnă americanul; este un cadou de la omologul meu din Mossad: un Magnum LR 22. Poate străpunge și un elefant dintr-o parte în alta și nu face mult zgomot. Dar vă implor, nu-l folosiți decât în cazuri de extremă urgență.

– Jur, spuse Malko în timp ce strecura arma la curea. Mai întâi aștept să mă omoare.

* * *

– O singură persoană poate să te ajute, afirmă Zahra, părintele Moussa. Este un preot catolic ce ține liturghia în engleză la biserica parohială Șiragul de Mătănii. Toate filipinezele o frecventează. Părintele Moussa este foarte apropiat de ele, ținând loc și de asistentă socială. Se ocupă și de irakienii în exil. Este un tip foarte simpatic.

– Bine, dar eu ce-o să-i spun? se neliniști Malko.

– Că ești ziarist. Vei pretinde că dorești să scrii un articol despre situația filipinezelor din Iordania. Îi voi telefona.

– Perfect. Poți să mai adaugi că mi-ai vorbit despre o filipineză care a fost nevoită să fugă de la stăpânii ei, fiind acuzată de furt pe nedrept.

– Dar nu este urmărită *pe nedrept,* obiectă Zahra.

Malko surâse.

– Nu. Însă, dacă acest preot o găsește pe Flor Balagan, îi va transmite informația și asta îi va da încredere...

– Îl sun imediat, zise Zahra zâmbind. Acum înțeleg de ce CIA îți oferă un castel nou-nouț.

* * *

Cu toate că se ocupa de nevoiași, părintele Moussa era un bărbat pântecos, cu tenul neted și lucios, al omului care știe să trăiască bine. Malko l-a găsit în biroul său, în spatele bisericii Șiragul de Mătănii, peste drum de colegiul cu același nume, pe o străduță foarte apropiată de Primul Cerc, în centrul colinei Amman.

Malko își făcu numărul. În permanență întrerupt de telefon, părintele asculta distrat expunerea lui Malko. Acesta încheie:

– Zahra Sirb mi-a vorbit de o filipineză, Flor Balagan, care a fugit de la stăpânii săi, fiind acuzată pe nedrept de furt.

– N-am auzit vorbindu-se despre asta, remarcă preotul Moussa, dar pot să mă interesez.

– Aș dori tare mult să vorbesc cu această fată, insistă Malko. Este curios că nu s-a prezentat la poliție.

Atinsese coarda sensibilă.

– La poliție! exclamă părintele Moussa. Dar le consideră pe toate fetele de teapa ei niște târfe, niște nulități; chiar cele care

sunt musulmane. Cu musulmanele, este și mai rău... Nu, această nefericită trebuie să se ascundă undeva de teamă să nu fie aruncată în închisoare.

– Dar stăpânii ei n-ar apăra-o? întrebă cu perfidie Malko.

Părintele Moussa îi aruncă o privire plină de dezamăgire.

– Cu siguranță că au exploatat-o, ca și alții. Aceste fete sunt tratate îngrozitor, ca niște animale, mormăi el. Tot timpul primesc plângeri. Le bat, le plătesc prost și uneori chiar le violează. Veniți duminică pe la unsprezece, vor fi toate aici. Între timp, încerc să aflu ceva.

Când Malko părăsi biroul, vreo doisprezece refugiați irakieni amărâți stăteau la coadă pentru a obține gratis medicamente. El se întoarse la Zahra și-i rezumă întâlnirea sa.

– Este singurul om care te poate ajuta, fu concluzia jurnalistei. Filipinezele au încredere în el. Le cunoaște pe toate.

– Aș vrea tare mult să știu ce s-a petrecut cu Flor Balagan, zise Malko.

Zahra se opri din scris.

– Tocmai am sunat-o pe Randa ca să-i mulțumesc pentru cină, îl anunță ea. Nu era acasă și am dat peste Jamal, majordomul. L-am tras de limbă și mi-a spus că, după ce a furat poșeta, filipineza a înnebunit, l-a rănit cu cuțitul pe soțul Randei și a omorât câinele. Jamal a îngropat animalul.

– Ciudat, foarte ciudat, făcu Malko. De ce a pretins Randa că soțul ei a suferit o criză de rinichi, dacă în realitate l-a rănit servitoarea? Totul se învârtește în jurul ei. Nu putem face nimic până mâine?

Zahra închise capacul brichetei sale ornate cu „Z" din diamante și făcu un gest de neputință.

– Nimic.

Nu mai rămânea decât să se roage ca Flor Balagan să nu cadă în mâinile Randei Asfur înainte ca ei s-o găsească.

Hotărât lucru, căile CIA erau, ca și cele ale Domnului, nebănuite. Malko nu s-ar fi gândit niciodată că, venind la Amman, misiunea lui ar putea consta în căutarea unei servitoare de origine filipineză, și hoață pe deasupra.

Capitolul XIII

Căpitanul Hakim Al Tahrir își parcă Volvo-ul într-un loc interzis de pe Al Hashimi Street, chiar peste drum de poștă, și se amestecă în mulțimea ce mișuna pe artera comercială a Orașului de Jos. Era aproape ora șase seara și începeau să se formeze cozi interminabile pe esplanada ocupată de stația de taxiuri și de autobuze. El o luă la dreapta, ajungând într-un fel de forum învecinat cu Teatrul roman, un spațiu descoperit, împresurat de zeci de cafenele sub cerul liber, ale căror clienți – toți bărbați – se uitau la televizor trăgând din narghilea. Alții stăteau direct pe zidul din piatră ce mărginea esplanada ornată cu un ceas mare pătrat și căscau pe rupte. Hakim Al Tahrir reperă o femeie brunetă, înaltă, neînsoțită, cu un *hidjab* alb pe cap, însă cu fața descoperită. El se apropie de ea cu un surâs promițător.

– Saja! *Kifak?*

Adoptase un ton blând, iar femeia ridică spre el o privire stinsă.

– *Chuaia, chuaia*[1], făcu ea fără să zâmbească.

El se așeză pe marginea din piatră alături de ea și-i oferi o țigară.

Saja Rashid a venit din Irak cu paisprezece luni în urmă. Soțul ei fusese ucis în timpul războiului din Kuweit, iar ea nu mai avea cu ce să trăiască. Plătise viza de ieșire din Irak cu ultimii bănuți și supraviețuia prostituându-se în Orașul de Jos, cu toți muncitorii imigranți celibatari. De două luni, viza de sejur îi expirase și nu dispunea de cei patru sute de dinari pentru a o reînnoi. În concluzie, era pasibilă cu expulzarea, ceea ce

[1] *Aproape*

însemna înapoierea în Irak. Prezența căpitanului Al Tahrir nu era de bun augur.

Se aplecă la urechea ei:

– Am o ofertă, Saja, zise el. Dacă îmi faci un serviciu, pot să-ți acord viza pe un an și un permis de muncă.

Privirea femeii se lumină. Cu un permis de muncă, putea să fie femeie de serviciu, chiar vânzătoare, nu contează ce meserie, însă rezonabilă. Era cu siguranță o cursă.

– Ce vrei? îl întrebă ea neîncrezătoare.

Căpitanul Al Tahrir scoase o fotografie din buzunar și i-o întinse.

– Găsește-o pe fata asta! E o filipineză și se numește Flor Balagan. A fugit de stăpânii ei. Cunoști multe fete. Am nevoie doar de adresă. Nimeni nu va ști de la cine am aflat.

Saja alungă sentimentul care ar fi determinat-o să-l refuze. Era trist să trădezi o tovarășă de suferință. Dacă acest căpitan Al Tahrir o căuta pe filipineză, nu o făcea cu bune intenții. Știa că toate cele care se chinuiau prin Amman se cunoșteau sau, cel puțin, se întâlneau din când în când. Și ele se prostituau în zona Teatrului roman pentru cinci sau zece dinari.

– Este tot ce știi despre ea? îl întrebă irakiana resemnată.

Căpitanul adăugă:

– Probabil că încearcă să vândă o frumoasă poșetă verde din piele de crocodil.

Saja se ridică. De o bucată de vreme, un tânăr, un client de-al ei se tot învârtea în jurul lor. Nu era de pierdut așa o ocazie.

– O să văd, promise ea.

Se îndepărtară fiecare în direcția lui. Fericit, Karim Al Tahrir își zise că pentru o viză va câștiga poate o sută de dinari și, ca primă, pe apetisanta Randa Asfur... Ca un bun polițist ce era, nu se mulțumise doar cu vizita la Zahra Sirb, ci exploată și toate celelalte piste posibile. Pentru a doua zi, mai avea o momeală de aruncat.

În culmea fericirii, se hotărî să se cinstească cu un *Defender* la barul din *City Hotel,* acolo unde își făceau veacul cele mai frumoase *call-girls* din Amman.

* * *

– *Gloria in Exelsis Deo!*

– *Gloria in Exelsis Deo!* repetară sute de voci firave în naosul bisericii Şiragul de Mătănii.

Spectacolul era uimitor. Biserica era ticsită numai cu filipineze. Numai vreo şase bărbaţi, filipinezi şi ei, puteau fi zăriţi acolo.

Malko, prezent la slujbă, le văzuse sosind, unele în taxiuri, altele pe jos, iar câteva dintre ele aduse cu maşina de stăpânii lor. Venind din cele patru colţuri ale Ammanului, se cunoşteau, se îmbrăţişau, apoi pătrundeau în naos. Singurul moment de destindere din viaţa lor de sclave era liturghia de duminică.

Zahra rămăsese în maşina oprită puţin mai departe. Malko privea marea de chipuri asiatice. Oare faţa pe care o căuta el era acolo? După părerea lui, semănau toate între ele, şi fotografia încredinţată lui Zahra de căpitanul Al Tahrir nu era prea clară.

Liturghia se apropia de sfârşit. Ieşind în piaţa din faţa bisericii, Malko reperă doi bărbaţi cu figuri stânjenite care, văzându-l, se îndepărtară şi se urcară într-un automobil, dar nu plecară.

Moukhabarat Al-Amat se afla mereu pe urmele lui. Urmăritorii se întrebau probabil ce căuta acolo. Deodată, valul de filipineze îl înghiţi. Flecărind, râzând, adunându-se în grupuri, îi aruncară priviri mirate. Cu părul blond, cu alura lui, nu semăna nici cu un arab şi nici cu un caucazian... Croindu-şi drum prin mulţime, el ajunse la părintele Moussa în prezbiteriul său. El tocmai îşi dezbrăca patrafirul. I se adresă cu o figură crispată.

– Am primit o vizită neplăcută adineauri, îi spuse el.

– De la cine?

– Veniţi să vedeţi.

Îl conduse pe Malko în pragul prezbiteriului şi îi arătă un bărbat în cămaşă verde, fumând lângă grilajul ce separa intrarea bisericii de stradă.

– Cine este?

– Un căpitan de la *Moukhabarat,* Securitatea generală. Mi-a arătat legitimaţia. Caută o fată, Flor Balagan, care se pare că s-a făcut vinovată de furt.

Era bărbatul care venise în vizită la Zahra şi care îi pusese, involuntar, pe urmele filipinezei. Malko intră din nou în prezbiteriu.

– Ce i-ați spus?

Preotul îl fulgeră cu privirea.

– Că m-am născut la Jarash și că, în calitate de bun cetățean iordanian, chiar dacă nu sunt musulman, îi voi da de știre imediat ce voi afla ceva.

El zâmbi.

– Nu este adevărat, firește! Chiar dacă nefericita a furat, are scuze. Nu au nevoie de mine ca s-o găsească.

– Știți unde se află?

Preotul scutură din cap.

– Sincer să fiu, nu. Dar vă voi ajuta. Multe dintre aceste tinere mă așteaptă. Mi-au cerut o întrevedere. Le fac nenumărate mici servicii, le dau sfaturi. Printre ele, este una pe care am convocat-o după vizita dumneavoastră de ieri. Este la Amman de opt ani, cunoaște pe *toată lumea* și are norocul să lucreze într-o ambasadă unde este tratată bine. Îi spuneți povestea dumneavoastră. Poate că va reuși să vă ajute. Cât timp așteptați, vă rog să treceți în camera alăturată, ca să nu atrageți atenția *Moukhabaratului*. Mai vin cu alte fete, iar el nu trebuie să afle cine este.

Dădu la o parte perdeaua și îi arătă un scaun lui Malko.

– Așteptați aici.

* * *

Draperia se dădu în lături, iar părintele Moussa apăru surâzând:

– Veniți!

Malko pătrunse în micul birou. În fața preotului stătea o filipineză „uriașă", de aproape un metru șaizeci, mai curând drăguțică, cu fața rotundă și buzele cărnoase, îmbrăcată cu un tricou înflorat, în blugi și cu o poșetă Chanel de duzină. Era foarte machiată. Îl fixă pe Malko, fără să-și ascundă neîncrederea.

– Ea e Rebecca, i-o prezentă părintele Moussa. I-am spus povestea dumneavoastră.

– O cunosc pe Flor, fata de care vă interesați, zise filipineza cu voce subțire. Este foarte amabilă și foarte blândă. De regulă, vine în toate duminicile la slujbă. Azi n-a venit pentru că îi este teamă.

– Ce i s-a întâmplat?

Rebecca ezită, apoi, încurajată de o privire a părintelui Moussa, reluă:

– O poveste îngrozitoare. A fost acuzată de un furt pe care ea nu l-a comis. Stăpânii ei au bătut-o, au dat-o câinelui lor. Atunci, ea a fugit.

– De ce nu s-a dus la poliție?

Filipineza lăsă ochii în jos.

– Aici, poliția este întotdeauna de partea arabilor. Ar fi băgat-o la închisoare.

Malko zise în sinea lui că a avansat puțin.

– Cum a reușit să fugă?

– A înnebunit de groază, îi explică fata. Atunci, a luat un cuțit de bucătărie și a omorât câinele, pe urmă a fugit...

– Asta e tot? insistă Malko.

– Cred că l-a amenințat și pe stăpân cu cuțitul...

Totul se confirma, în afară de dispariția poșetei. Dacă Flor nu o avea, la ce bun s-o mai caute? El continuă totuși:

– Au acuzat-o că a furat bani?

– Nu, doar o poșetă, îi explică Rebecca. Poșeta stăpânei sale, foarte frumoasă, din piele de crocodil. Se întorcea de undeva și a lăsat-o prin casă. Poșeta a dispărut și au spus că Flor a furat-o.

– Și n-a fost ea?

– Nu, bineînțeles! făcu indignată filipineza care începea să dea semne de nervozitate.

Mulțumită lui Zahra, Malko știa că Randa Asfur era convinsă că Flor îi furase poșeta. Or, această versiune era total diferită. Unde se ascundea adevărul?

– Ce conținea poșeta?

– Nu știu, răspunse Rebecca. Stăpâna ei se înapoia dintr-o călătorie. Poate că avea mulți bani.

Se ridică, gata să plece.

– Trebuie s-o întâlnesc pe Flor Balagan.

Figura interlocutoarei se crispă.

– Este imposibil, se ascunde. Îi e prea teamă.

– Pot s-o ajut.

– Cum?

Căută un răspuns plauzibil... Cum să-i explici acestei menajere că îl ancheta pe un general irakian, fie că era adevărat sau fals fugar! Era peste puterea ei de înțelegere.

– Ziarul la care lucrez poate să-i ofere protecție. Uitați-vă ce s-a petrecut în Emirate! Presa mondială a salvat de la pedeapsa capitală o tânără filipineză.

Argumentul păru s-o tulbure pe Rebecca.

– Lăsați-mi numărul de telefon, îi sugeră ea. Voi vorbi cu ea și poate că vă va suna. Acum trebuie să plec. Am treabă la ambasadă.

De-abia plecase, că părintele Moussa îl întrebă repede pe Malko:

– Sunteți mulțumit? Este tot ce am putut să fac. Sunt foarte prudente, iar eu le înțeleg. Știți, în caz că refuză să se întâlnească cu dumneavoastră, mai am și alte cazuri interesante.

Malko nu putea să-i explice că celelalte cazuri de filipineze maltratate nu-l prea interesau. Părintele Moussa îl conduse până la ușă și se despărțiră cu o călduroasă strângere de mână. Piața din fața bisericii era practic pustie. Nu mai rămăsese decât un grup de vreo zece filipineze care flecăreau râzând în gura mare.

Căpitanul Al Tahrir, sprijinit de poartă, le observa cu interes. Nu părea să-i dea atenție lui Malko atunci când trecu prin fața ofițerului de la *Moukhabarat* și ajunse la mașină.

– A fost bine?

– Viitorul ne-o va spune, făcu Malko.

* * *

Noaptea se lăsase de mult, aprinzând deasupra fiecărui minaret un ochi de neon verde. Malko studia un orar al companiei Air France pentru o eventuală întoarcere prin Cairo, când telefonul sună. Ridică receptorul. O voce firavă șoptea câteva cuvinte de neînțeles. Îi trebuiră mai multe secunde să priceapă că era vorba de numele lui, rostit pocit și cu un accent îngrozitor.

– *Yes, it's Malko Linge,* confirmă el.

– *This is Flor, Mister,* zise o voce firavă.

Pulsul îi crescu vertiginos. Se scurseseră numai opt ore de la terminarea slujbei.

– *Where are you?*

– Într-o cabină de pe King Talal Street. De ce ați vrut să vă întâlniți cu mine?

– Ca să vă ajut, afirmă de îndată Malko. Sunt ziarist.

Tăcerea se prelungi atât de mult, încât el crezu că Flor închisese telefonul. În fine, ea răspunse:

– Puteți veni aici? La colțul străzii Al Hashimi. Este o cabină. Port *hidjab.*

– Vin imediat, zise Malko, am o mașină mare, albă. Rămâneți în apropierea cabinei.

Închise și coborî în fugă scările, grăbindu-se spre parcare. Însă, când înconjură rondul de la al Treilea Cerc, bucuria îi pieri pe dată. O mașină ieșise în același timp cu el din parcarea de la *Intercontinental* și acum îl urmărea.

Capitolul XIV

Malko înconjură de două ori rondul ca să aibă timp de gândire. O Honda de culoare închisă, cu doi bărbați la bord, efectua aceeași manevră. Dacă erau oamenii generalului Al Kaisi, nu știau nimic despre această Flor Balagan și nu i-ar acorda prea mare atenție. Dacă erau amicii căpitanului Al Tahrir, atunci era și mai rău. Malko nu dispunea de prea mult timp; Flor nu-l va aștepta la infinit lângă cabina telefonică, iar el n-ar mai avea nici un mijloc s-o găsească.

Deodată, își aduse aminte de o particularitate topografică aflată la câțiva metri mai încolo. Intră pe Zahran Street, marea arteră prezidențială ce urca spre vest, mărginită de ambasade, de palatul reginei mamă și de vile luxoase.

Zahran Street urca în linie dreaptă, pe mai bine de un kilometru. Asigurat că nu-l va pierde din vedere, șoferul mașinii care-l urmărea ridică piciorul de pe pedala acceleratorului, lăsându-l pe Malko să ia puțină distanță. De pe partea stângă a străzii, acesta supraveghea Ambasada Franței. La două sute de metri mai departe, o trecere interzisă printr-o barieră din lemn comunica cu o străduță paralelă cu Zahran Street. Malko își aduse aminte că bariera nu închidea complet trecerea. Dacă se urca pe trotuar, putea să se strecoare cu ușurință.

Bariera se vedea, iar mașina urmăritorilor era la o sută de metri. Malko încetini și escaladă trotuarul. Norocul îl însoțea: în fața lui, o mașină cobora pe Zahran Street și avu timpul necesar ca să treacă.

Schimbă viteza și vîră în același timp. Mașina urcă pe trotuar, șterse puțin bariera și se înfundă în pasaj. În oglinda retrovizoare, Malko observă că mașina urmăritorilor se opri în mijlocul șoselei, obligată să aștepte să treacă altă mașină care cobora. Apăsă pe accelerator. Când ieși din pasaj, urmăritorii

lui tocmai intrau. Strada din fața lui era în sens unic, ducând spre vest. O luă pe contrasens cam o sută de metri, apoi viră la dreapta pe o străduță, tot cu sens unic. Ajunse într-o altă stradă, paralelă cu Zahran Street.

Nu era nimeni în spatele lui. În câteva clipe, ajunse pe Abd Al Mumim Street, o mare arteră ce cobora în valea unui *wadi*[1], separând colinele Amman și Al Akhdar. Ajuns acolo, putu să accelereze, amestecându-se în traficul intens. În timp ce conducea, consulta harta Ammanului. Trebuia să ajungă în Ibn Talib Street, care înconjura djebelul Amman, ca să revină în Orașul de Jos, prin Al Hashimi Street, unde îl aștepta Flor Balagan.

Semaforul arăta culoarea roșie. Inspectă rapid intersecția și trecu. Când se uită în urmă, după cincizeci de metri, constată că nu mai era urmărit.

Un kilometru mai departe, la intrarea în Al Hashimi Street, unde numeroase magazine mai erau deschise, zări la colțul străzii King Tahal cabina telefonică. Era goală, dar peste drum se vedea o siluetă sprijinită de zid. Malko opri Cherokee-ul și sări jos. Se îndreptă spre filipineză și o salută surâzând:

– *Mabuhay!*[2]

Un fulger de bucurie străbătu ochii sumbri ce se iveau din *hidjab*.

– *You speak tagalog?*[3]

– Nu, răspunse Malko, dar vă cunosc țara. Veniți.

Nu neglija nici un amănunt ca să-i câștige încrederea. El o ajută să urce în Jeep. Flor era așa de mică, încât abia se zărea de afară. Capul abia depășea parbrizul. Malko demară imediat și traversă Orașul de Jos.

Unde să se ducă? *Intercontinentalul* nu intra în discuție, era un loc public. Nu rămânea decât să găsească un loc liniștit unde să oprească; parcarea unui hotel. Viră la stânga, apoi ajunse aproape de palatele regale și urcă spre djebelul Hussein.

– Unde mergem? întrebă cu sfială Flor Balagan.

– Într-un loc sigur, o liniști Malko, nu vă fie teamă.

---

1. *Canion*
2. *Bună ziua !*
3. *Limba vorbită în Filipine*

Flor nu mai deschise gura până când ajunseră în parchingul hotelului *Jerusalem*, pe Al Jamira Street, departe, spre nord-vest. Se găseau acolo vreo douăzeci de vehicule, cele mai multe cu numere albe saudite. La intrare, nu era nici un portar, doar un bec chior. Malko parcă în spate. În caz de nevoie, pistolul israelian oferit de Christopher Angleton ar evita surprizele neplăcute. Opri motorul, stinse farurile și se întoarse spre Flor Balagan.

– Acum spuneți-mi povestea dumneavoastră.

* * *

Trebuia să aplece urechea spre ea ca să înțeleagă cuvintele rostite cu întrerupere de Flor Balagan. Engleza filipinezei lăsa de dorit, iar frica și timiditatea o făceau să se bâlbâie; ceea ce spunea era aproape de neînțeles. Ajunsese la episodul cu câinele.

– Priviți, spuse ea.

Ridicându-și rochia, îi arătă lui Malko urmele vineții lăsate de colții ascuțiți pe coapsă. Plaga oribilă era acum vindecată.

– Și pe urmă?

– Îmi era teamă că o să lase câinele să mă sfâșie de tot, mărturisi ea. Am luat un cuțit și l-am omorât. Pe urmă am fugit. Cred l-am rănit și pe domnul Asfur. A țipat, dar nu m-a urmărit.

– Ce-ați făcut după aceea?

– Am ajuns la celălalt capăt al colinei Amman, pe jos, nu voiam să iau un taxi. Mă durea tare piciorul. M-am refugiat la o prietenă care are o cămăruță închiriată aproape de King Talal Street. N-am mai ieșit de atunci. Sunt sigură că mă caută. Ei cred într-adevăr că eu am furat poșeta.

– Și nu este adevărat?

– Nu, bineînțeles.

– Dar ce s-a întâmplat cu ea? insistă Malko.

– Poate că doamna a pierdut-o sau a uitat-o la aeroport, își dădu cu părerea Flor Balagan. Se întorcea dintr-o călătorie. N-am furat-o eu.

Tăcu, smiorcăindu-se. Mintea lui Malko se puse în mișcare. Randa Asfur era convinsă că Flor îi furase poșeta. Deci, n-o pierduse. Acest obiect avea legătură cu afacerea Hussein Kemal. Era singura explicație. Malko se împotmolise.

– Flor, întrebă el cu o voce dulce, eu am impresia că nu-mi spuneți totul. Poșeta nu a dispărut ca prin farmec. Asfur n-a pierdut-o. Trebuie să știți *cine* a furat-o, dacă nu ați făcut-o dumneavoastră...

Din tăcerea absolută a filipinezei, el simți că lovise în plin. Dar ea rămase mută ca un pește. Apoi întoarse capul spre el.

– V-am relatat absolut totul. Acum mă duceți înapoi...

Mai avea de încercat un singur lucru, destul de urât. Malko îi surâse cu tristețe.

– Pentru că nu aveți nimic să vă reproșați, vă veți duce la poliție... Eu vă apăr.

În timp ce-i spunea acest lucru, el porni motorul. Auzind cuvântul „poliție", trăsăturile lui Flor se crispară.

– *Na polisi! Na polisi!* îl imploră ea.

– Dar de ce? Nu ați făcut nimic rău...

Ea ridică spre el ochii înlăcrimați, deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Spuneți-mi adevărul și nu mergem la poliție, o sfătui el. Știu că îmi ascundeți ceva.

Liniștea se prelungi mai multe clipe. Cu o voce imperceptibilă, Flor rupse tăcerea:

– Juraţi-mi că nu veţi spune nimănui.

Atunci, cu cuvinte întrerupte, pline de pudoare, ea îi povesti cum a fost violată de muncitorul egiptean. Malko a înțeles perfect ce s-a petrecut.

– El a furat poșeta?

Ea plecă privirile.

– Numai el a pătruns în casă, apoi a fugit pe ușa principală. Poșeta era la intrare, așa că a luat-o în trecere...

– De ce nu ați încercat să-l căutați?

Filipineza se cutremură de oroare.

– Nu-i știu numele, ci numai prenumele: Mahmud. Va nega totul... Probabil că de atunci s-a debarasat de poșetă. Sunt sigură că el a luat-o.

Ea plângea în hohote fără reținere. Malko o lăsă să se potolească. Mai exista poate o șansă ca să fie găsită faimoasa poșetă, însă fără ajutorul lui Flor Balagan, era imposibil.

– Flor, zise el, nu puteți să vă ascundeți la infinit. Poliția vă va prinde în final. Vă fac o propunere: ajutați-mă să găsesc poșeta și vă ofer protecție. Mai întâi, vă voi adăposti într-un loc

unde *nimeni* nu va veni să vă caute. Pe urmă, o să vă ajut să ieșiți din țară. Legal, fiindcă nu aveți nimic să vă reproșați.

– Chiar dacă înapoiez poșeta, tot voi intra la închisoare. L-am rănit pe domnul Asfur și i-am omorât câinele.

Să omori un câine într-o țară musulmană nu era un păcat capital, iar rănirea unui palestinian proaspăt îmbogățit se putea aranja într-un fel sau altul. Flor se pregătea să deschidă portiera, gata să sară din mașină. Dar Malko o reținu.

– Acceptați propunerea mea? Vă conduc la un prieten diplomat. Este echivalent cu adăpostirea într-o ambasadă.

Cuvântul „ambasadă" o făcu să tresară.

– De ce faceți toate astea pentru mine? îl întrebă filipineza.

Malko ezită câteva secunde. Avea nevoie de colaborarea totală a lui Flor Balagan.

– Flor, poșeta conține ceva foarte important, iată de ce doamna Asfur era așa de mânioasă. Și eu îmi doresc s-o găsesc. Este la mijloc o afacere politică ce vă depășește.

Ea se uită la el perplexă, dar nu spuse nimic. Malko aprinse farurile și demară. Era inutil să-i dezvăluie mai multe.

– Acum trebuie să mă ajutați să-l găsesc pe egiptean.

– Nu mai știu nimic de el, suflă Flor Balagan. Poate că nici nu mai lucrează acolo.

Malko ieși din parching. Christopher Angleton se va trezi cu personal suplimentar... Un sfert de oră mai târziu, când ajunseră la colina Abdun, el o sfătui pe Flor:

– Ghemuiți-vă pe podea, *nimeni* nu trebuie să vă vadă.

În fața vilei americanului era întotdeauna un post de pază. Sosit lângă poartă, el coborî și apăsă butonul interfonului. Îi răspunse Christopher Angleton.

– Am noutăți, îl preveni Malko.

* * *

Foarte elegant, într-o haină de casă vișinie, șeful Centralei CIA o contempla pe Flor Balagan cu neîncredere și neliniște, trăgând dintr-o *Gauloise blonde*...

– Christopher, aveți o nouă menajeră, îi spuse Malko.

Filipineza părea și mai pirpirie. Înnebunită, se ghemui într-un colț cu pleoapele plecate.

Apoi, Christopher Angleton o conduse' într-o odăiță de serviciu liberă, alături de bucătărie, și reveni la Malko.

– E fata care a fugit de la familia Asfur?

– Exact!

Când își termină istorisirea, Angleton isprăvise deja două țigări.

– Ce poate să conțină poșeta? se întrebă el gânditor.

– Habar n-am, mărturisi Malko. Ceva foarte important, pentru că Randa Asfur aproape că a înnebunit de când a dispărut. La banii ei, nu stă într-o poșetă Hermes, chiar dacă e din piele de crocodil. Dacă ar fi totuși vorba de obiecte de valoare, tot n-ar fi alertat *Moukhabarat*-ul. Or, nu vrea ca poliția să găsească poșeta... Mâine îl voi căuta pe muncitorul egiptean. Zahra mă va ajuta. Voi veni s-o iau pe Flor mâine dimineață.

– Oamenii lui Al Kaisi sunt pe urmele dumneavoastră.

– Știu. Dar avem un mic avans.

* * *

Căpitanul Hakim Al Tahrir aștepta în picioare, în holul somptuoasei vile a familiei Asfur. Randa coborî rapid scara, machiată și elegantă. Polițistul o prevenise cu o jumătate de oră mai devreme că va sosi, iar ea îl întrebă îndată:

– Ai găsit-o?

– În graba ei, uitase să-i dea bună ziua.

– *Marhaba,* zise politicos căpitanul de la *Moukhabarat.* Nu încă.

Jamal așeză cu mișcări lente o sticlă de *Defender* pe masa joasă cu doi îngerași și o placă din sticlă, apoi se îndepărtă.

– De ce ai venit așa devreme? îl întrebă ea cu brutalitate.

Ofițerul îi surâse umil.

– Voiam să te pun la curent cu unele lucruri...

Imediat, ea îl duse la canapeaua rotundă. Hakim Al Tahrir se instală, fixându-și privirile pe picioarele ei încrucișate. Cu trăsăturile obosite, Randa nu avea chef de glumă.

– Povestește-mi! spuse ea cu autoritate.

Căpitanul Al Tahrir îi relată vizita sa la părintele Moussa și prezența neașteptată a unui străin blond care părea interesat de filipineze. De altfel, și fusese primit de preot. Ofițerul i-a luat

numărul mașinii, un Cherokee alb. Fiecare cuvânt pronunțat de căpitan avea asupra Randei efectul unei lovituri de pumnal. Astfel, omul pe care ea îl considera cel mai periculos se interesa de Flor Balagan! Abia mai auzi ultimele vorbe ale interlocutorului său.

– Pot să descopăr identitatea acestui bărbat, zise el. Este ușor.

Randa îl opri cu un gest enervat.

– Inutil, vreau doar s-o găsesc pe filipineză!

Ea se ridică trăgându-și fusta, dar cu gândul în altă parte. Simțea un nod în gât. După ce-l conduse pe căpitanul Al Tahrir, se așeză să supravegheze desfacerea mai multor lăzi enorme sosite chiar în acea dimineață de la Paris, via Akaba. Erau mobile pe care le comandase arhitectului ei de decorațiuni interioare, Claude Dalle. O magnifică bibliotecă în stil neoclasic, din lemn de smirnă, stil Carol al X-lea; o masă cu furnir de mahon și marchetărie, și o alta, Florentină, pentru sufragerie, în marchetărie de marmură.

În timpuri normale, ar fi fost nebună de bucurie. Acum însă, îi era greu să se concentreze asupra acestui lucru.

Ca să se liniștească, își prepară un Cointreau-caïpirinha cu lămâie verde, strivind-o cu grijă, așa cum o învățase pe vremuri barmanul de la *Saint-Georges*, la Beirut, și-l bău dintr-o înghițitură. Alcoolul îi alungă puțin tristețea. Trebuia să acționeze imediat. Dacă acest bărbat găsea poșeta, era pierdută. Deci, nu mai era decât o soluție. Nervoasă, își aprinse o țigară. Atingerea brichetei îmbrăcate în piele de crocodil îi reaminti de poșeta dispărută. Bineînțeles că toate necazurile i se trăgeau de la obiectul dispărut. Fusese imprudentă când i-a contactat pe Abdul de la propriul ei telefon. Din păcate, circumstanțele i-au impus-o. Cu poșeta, chiar că a avut ghinion.

Ultima pacoste era eșecul lui Abu Chakuch. La fiecare inițiativă de-a ei, evenimentele păreau să-i scape de sub control. Analiza o aducea mereu în același punct: trebuia împiedicat cu orice preț agentul american. Nu trebuia să dea peste poșetă. Or, între el și obiect, nu se găsea decât ea... Urcă din nou în camera ei, deschise un sertar de la măsuța de toaletă și luă un Walther PPK de calibrul 32, cadou de la un amant, membru al grupului Abu Nidal. Verifică încărcătorul; era plin. Puse un glonț pe țeavă, ridică piedica.

* * *

Ghemuită pe podeaua Cherokee-ului, Flor Balagan era total invizibilă din exterior, grație înălțimii parbrizului. Se vedeau doar Malko la volan, și Zahra pe scaunul de alături. Malko se dusese s-o ia întâi pe Zahra, apoi pe Flor. Cum nimeni nu putuse să-i urmărească până la vila șefului Centralei CIA, cel puțin acest secret era bine păstrat. Malko coborî pe Al Cairo Street, cu ochii numai în oglinda retrovizoare, înconjură rondul și reveni la vila familiei Asfur, apoi vină imediat pe strada perpendiculară, de unde scăpase cu viață. Pe șantierul de pe cealaltă latură a fundăturii era mare forfotă. Vreo douăzeci de lucrători munceau de zor. Malko se opri peste drum și se întoarse către filipineză:

– Trebuie să verificăm dacă acest Mahmud mai este acolo... Uitați-vă cu atenție.

– Nu, nu, mi-e frică! O să mă vadă!

Ea se chirci pe podea ca un animal îngrozit. După cinci minute de insistențe, Malko reuși s-o determine să arunce o privire, cu obrazul ascuns în *hidjab*. Muncitorii nu le dădeau nici o atenție. Tupilată în spatele geamului mașinii, Flor îi observa. Construiau un zid. Zahra și Malko așteptau cu sufletul la gură. Toți lucrătorii de pe șantier se găseau în câmpul lor vizual. După zece minute, Flor se întoarse spre Malko, sincer dezamăgită.

– Nu-l zăresc, nu este aici.

Malko simți că-l cuprinde deznădejdea. Să progresezi atât, și să eșuezi în ultimul moment. Se întoarse spre Zahra:

– Du-te să vorbești cu ei, întreabă-i unde este Mahmud.

– Nu vor spune nimic, pentru că vor crede că le aducem neplăceri, obiectă iordaniana. Numai Flor trebuie să se ducă. Să le spună că vrea să-l vadă.

Practic, trebui s-o împingă pe Flor afară din mașină. Malko crezu că va fugi ca din pușcă. Poate că așa ar fi procedat dacă unul dintre muncitori n-ar fi observat-o pe trotuar și n-ar fi strigat-o. Zahra trase cu urechea.

– O întreabă dacă îl caută pe Mahmud.

Nu mai auziră răspunsul lui Flor. Muncitorul așeză placa de marmură și veni mai aproape să discute cu ea. Abia se

despărțiră, că Flor se grăbi să se urce în mașină, ca și cum ar fi fost diavolul pe urmele sale. Tremura ca varga.

– Să plecăm! Să plecăm! îi imploră ea.

Malko întoarse și urcă apoi pe Al Cairo Street.

– Unde este Mahmud?

– A avut un accident, i-a căzut un bloc de piatră pe picior, le explică ea. Se odihnește la prietenii lui.

– Aveți adresa?

– Da, în cartierul Al Hashimi Al Jumi, pe Al Aatmamiah Street, la numărul 25, lângă poștă. Acolo sunt mai multe apartamente ocupate de imigranți.

Malko acceleră. Doar dacă egipteanul nu s-a debarasat cumva de poșeta din piele de crocodil!

Capitolul XV

Strada Al Aatmamiah domina Al Istiqual, mărele bulevard ce ducea spre nord-vest, nu departe de centru. Cartierul Al Jumi adăpostea mai ales irakieni și muncitori imigranți. Un Montmartre păduchios cu o vedere superbă spre nordul orașului, cu străduțe în pante abrupte, cu magazinașe și nelipsita moschee.

Malko claxonă energic pentru ca un grup de tinere în uniformă verde și *hidjab* să se dea la o parte, uitându-se la ei cu priviri ostile. În acest cartier sărac și integrist, orice străin era suspect. Zahra exclamă:

– Uite poșta !

Era un mic imobil cu trei etaje care părea gata să se prăbușească. Copiii băteau mingea în fața lui.

– Du-te și interesează-te, îi ceru el lui Zahra.

Tânăra coborî, își înfășură *hidjabul* și pătrunse în clădire. Ieși după câteva minute și-i făcu semn lui Malko să vină.

– Este aici, la etajul al doilea, îi explică ea. Este un apartament ocupat de egipteni.

– Haide, făcu Malko nerăbdător.

Simțea la centură pistolul israelian, dar erau puține șanse ca el să-i fie de folos cu Mahmud, efemerul amant al filipinezei. Malko regreta totuși pistolul lui extraplat care-l aștepta la Liezen, întreținut cu dragoste de Elko Krisantem. În acest mediu musulman, turcul ar fi făcut minuni...

Urcară scara mâncată de carii. La mijloc, Flor Balagan era moartă de frică. La al doilea etaj nu era decât o ușă. Malko bătu de două ori. Se auzi o harababură în interior, iar o voce de bărbat întrebă ceva în arabă. Zahra răspunse cu o voce veselă și ușa se deschise. Malko observă un obraz neras și subt, doi ochi negri cu o expresie înfricoșată sub părul ca o perie.

Văzând un străin, bărbatul vru să închidă repede. Însă Malko îl împiedică, strecurându-și piciorul prin deschizătură.

Un singur brânci fu suficient ca să deschidă ușa. Nu era decât o singură cameră mare, un spălător într-un colț, fără robinete, saltelele erau așezate direct pe sol, hainele agățate în cuie bătute în perete sau spânzurate pe sfori, ferestrele erau acoperite cu cartoane. Pe masă, un reșou aprins pe care se încălzea o cratiță. Peste tot domnea mizeria. Bărbatul care stătea în fața lor avea un pansament enorm la picior, părând complet impacientat și evitând să se uite la Flor.

– Mahmud? îl întrebă Zahra.

– *Aiwa*... mormăi egipteanul.

Ea se întoarse spre Flor Balagan.

– El este?

Filipineza confirmă din cap, albă ca varul. Egipteanul păru deodată că se trezește și începu să vorbească repede, repede. Zahra traduse.

– Jură pe Coran că nu a siluit-o el... Ea i-a făcut avansuri și l-a dus în casa unde locuia.

– Spune-i că nu-l acuzăm, explică Malko. Vrem numai să știm ce a făcut cu poșeta pe care a furat-o din casă. O poșetă verde, din piele de crocodil.

Privirea egipteanului se tulbură. La început, negă, dar Malko nu mai avu răbdare să-i asculte bâlbâielile... Nu se așteptase să mărturisească imediat. Îl lăsă să se obosească, apoi îi transmise prin Zahra că nu erau de la poliție și nu doreau să-i facă neplăceri, dar ţineau cu tot dinadinsul să recupereze poșeta cu tot ce se găsea în ea.

Egipteanul continua să nege. Flor Balagan urmărea scena tăcută. De un sfert de oră amantul ei nu vorbea decât în arabă, iar ea era redusă la rolul de spectator. Mahmud începu să ridice tonul, asigurat de faptul că vizitatorii lui nu erau de la poliție. Malko înțelese că trebuia să oprească această comedie.

Când văzu pistolul lung îndreptat spre el, egipteanul amuți brusc. Privirea se muta când la Malko, când la Zahra, fără măcar s-o bage în seamă pe filipineză, apoi bâigui câteva cuvinte dintre care Malko nu prinse decât *Moukhabarat*... Zahra traduse:

– Crede că eu sunt de la *Moukhabarat,* iar dumneata ești proprietarul poșetei.

– Spune-i că-i acord cinci minute ca să-mi spună unde e poșeta. Dacă nu, îi trag un glonț în picior.

Ea traduse. Mahmud se descompuse, dar nu ceda, reluându-și litania în care alternau bâlbâielile cu *Wahiet Allah*. Secundele se scurgeau... Zahra întoarse capul spre Malko și zise cu calm:

– Trebuie să faci ceva, altminteri nu te crede...

Malko înclină țeava pistolului spre podea. Egipteanul scoase un urlet, căzu în genunchi, pe urmă se târî până la una din rogojine și scoase un pachet pe care i-l întinse lui Malko. El îi deschise. Conținea un inel cu un safir foarte frumos, un etui pentru țigări, un stilou și un teanc de bancnote: dolari, franci elvețieni, lire libaneze și bancnote de douăzeci de dinari iordanieni.

Toate obiectele din poșeta Randei Asfur erau de valoare, însă nici unul dintre ele nu putea avea vreo legătură cu fuga lui Hussein Kemal.

În timp ce Malko examina prada, Mahmud continua să se jeluiască, făcând mereu apel la blestemul lui Allah asupra călăilor lui. Malko se întoarse spre Zahra:

– Întreabă-l unde e poșeta?

Urmară alte explicații confuze.

– A vândut-o, traduse tânăra. I-a fost frică s-o păstreze. A primit pe ea o sută de dinari.

O poșetă care valora zece mii de dolari!

– Mai era și altceva în ea?

– Da, niște hârtii și un pașaport. Le-a vândut o dată cu poșeta.

Țeava pistolului se îndreptă spre fruntea lui.

– Cui? strigă Zahra la el.

Numai când auzi zgomotul piedicii ridicate, Mahmud dădu un răspuns clar.

– A vândut-o unui proprietar de restaurant, îi traduse Zahra.

– Unui proprietar de restaurant?

În fața expresiei lui Malko, Mahmud se lansă într-o nouă tiradă, tradusă treptat de Zahra.

– Un iordanian asociat cu un israelian. Amândoi țin restaurantul *Al Qods*, pe strada cu același nume. Însă iordanianul este și pește. Face rost de târfe pentru cinci dinari

muncitorilor imigranţi. În felul acesta l-a cunoscut Mahmud. Asociatul lui le exportă în Israel.

– Unde îl putem găsi?

– La restaurant, dar la ora asta, s-ar putea să fie închis.

Malko o întrebă pe Zahra:

– Crezi în povestea asta?

– Am auzit de un restaurant care serveşte bucătărie „caşer" turiştilor israelieni, spuse tânăra. Acesta trebuie să fie.

– Bine, încheie Malko. Spune-i lui Mahmud să ne conducă acolo. O să încercăm să recuperăm poşeta, dacă o mai au.

Au fost nevoiţi să-l târască afară cu forţa pe muncitorul egiptean care a sculat în picioare tot imobilul. Malko trebui să-i proptească ţeava pistolului în tâmplă ca să-l liniştească.

Zahra trecu la volan, iar Flor Balagan veni alături de ea şi Malko se aşeză pe bancheta din spate ca să păzească „prizonierul". Rătăciră aproape o jumătate de oră prin traficul haotic din Oraşul de Jos până să ajungă pe Al Qods Street. În afara unei inscripţii în ebraică, scrisă cu vopsea albă, localul „caşer" nu se distingea deloc dintre vecinii săi care serveau *kebab* sau *chawerma.*

Era închis. Mahmud catadicsi să-i spună lui Zahra că patronul locuieşte deasupra. La apartamentul lui se ajungea pe un culoar vecin cu localul.

– O lăsăm pe Flor în maşină, zise el.

Era inutil s-o mai chinuie pe micuţa filipineză. Se înfăşură în *hidjabul* ei ca să scape de privirile indiscrete şi se ghemui pe scaun. Malko îl târî practic pe egiptean până la primul etaj. Nefericitul nu reuşea să urce treptele cu piciorul bandajat... Transpira din abundenţă şi exhala un miros înfiorător, de credeai că piciorul îi intrase deja în putrefacţie. Judecând după culoarea pansamentului, gândeai că aşa şi este.

În faţa lor apărură două uşi. Malko o alese pe cea din stânga şi bătu. Nimic. Începu să bată din nou, şi deodată se deschise uşa din dreapta, iar în prag apăru un bărbat cumsecade, aproape chel, neras, cu ochelari mari rotunzi, îmbrăcat într-un trening verzuliu. Privirea le învălui pe cele trei persoane, oprindu-se asupra lui Mahmud şi, fără nici o vorbă, se dădu înapoi cu intenţia de a închide. Malko fu mai rapid decât el, împingându-l cu umărul până în sufragerie. Bărbatul răsturnă un scaun, se agăţă de bufet şi răcni:

– Moshe!

Nou-venitul se năpusti de îndată în încăpere. Cu alură de sportiv, la cei patruzeci de ani ai săi, cu părul grizonat, tuns scurt, cu ochii albaştri şi cu aerul răutăcios, îi apostrofă pe intruşi în arabă, cu voce deloc curtenitoare.

– Am venit după poşeta pe care ţi-a vândut-o Mahmud! îl anunţă Zahra.

Moshe schiţă o strâmbătură dispreţuitoare şi strigă:

– *Khaza alek! Rouh!*[1]

Cum nimeni nu mişca, băgă mâna într-un sertar, scoase un satâr enorm şi se avântă spre Zahra.

Malko i-o luă înainte. Totul se petrecu foarte repede: Zahra făcu un salt înapoi, satârul se înfipse în masă, şi se auzi o detonaţie înăbuşită. În mod voit, Malko nu-l vizase pe israelian, dar un clopoţel aflat alături se făcu ţăndări.

Israelianul se opri brusc cu satârul în mână.

– Lasă satârul! îi strigă Malko autoritar în engleză.

Moshe trebuia să aibă câteva noţiuni de engleză, căci puse docil satârul pe masă, cu o privire plină de ură. Îl apostrofă pe Mahmud în arabă pe un ton plin de furie, iar egipteanul lăsă capul în jos. Revenindu-şi din turbare, Moshe întrebă cu voce aspră:

– *What do you want?*

Malko îi răspunse tot în engleză.

– Acest bărbat v-a vândut o poşetă din piele de crocodil pentru suma de o sută de dinari. Obiectul a fost furat, iar eu îl vreau înapoi.

Israelianul scutură din cap.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi... Eu am un restaurant.

– Bine, spuse Malko fără să se enerveze. Zahra, telefonează la *Moukhabarat*.

Tânăra nu ajunse încă la uşă, că o discuţie violentă izbucni între cei doi asociaţi. Până la urmă, iordanianul se întoarse spre Zahra şi rosti o frază lungă pe un ton plângăreţ.

– Spune că a cumpărat o poşetă din plastic de la egiptean, care i-a spus că era a unei filipineze aflată la strâmtoare.

– Unde este?

– O să v-o înapoieze.

---

[1] *Mă plictiseşti ! Şterge-o !*

Fără să-și ia ochii de la arma ce era mereu îndreptată spre el, proprietarul restaurantului se aplecă, deschise ușița unui bufet și scoase un pachet învelit într-o pânză gri. Malko îi făcu semn lui Zahra.

– Deschide-o și examinează conținutul!

Ea îndepărtă pânza gri. Apăru o splendidă poșetă Hermes din piele de crocodil, în culoarea ochilor săi. O deschise și băgă mâna înăuntru.

– Este plină cu hârtii, spuse ea.

– Întreabă-i dacă au luat ceva din ea.

Cei doi bărbați răspunseră în cor că nu se atinseseră de poșetă. Abia dacă știau de existența ei. Între bandiți, Piața Comună arabo-israeliană exista deja...

– Bine, încheie Malko, ia poșeta și hai să mergem!

În momentul în care se pregăteau să iasă, vocea tremurătoare a patronului de restaurant îl opri:

– Ce spune?

– Vrea să-i dăm înapoi cei o sută de dinari, traduse Zahra. Afacerile îi merg prost. Au investit mulți bani în ingredientele pentru bucătăria „cașer", dar turiștii israelieni nu vin aici. Preferă mâncarea arăbească.

Moshe aproba energic din cap. Malko prefera să nu se enerveze. Plecară fără nici un răspuns. Mahmud era atât de bucuros s-o șteargă, că își regăsi în mod miraculos forța de a-și folosi piciorul rănit ca să coboare singur scara.

Văzând poșeta, Flor Balagan scoase un strigăt de bucurie.

– Asta e! Asta e!

Îl duseră pe Mahmud până la locuința lui. Egipteanul se despărți de ei fără o vorbă și plecă șchiopătând până la ușă. Malko trecu la volan și porniră în direcția colinei Abdun. Era grăbit să vadă, în fine, ce conținea poșeta la care ținea atât de mult Randa Asfur.

* * *

– Arată-ne actele! Viza și permisul de ședere.

Cei doi mustăcioși îl așteptau pe Mahmud pe palier. În bluzon, zdraveni, bine hrăniți, cu aerul răutăcios și plin de siguranță al polițiștilor din Lumea a Treia, îl îmbrânciră pe muncitor atât de tare, încât acesta căzu înapoi în cameră și se

târî ca să-și scoată actele dintr-o sacoșă. Cei doi le examinară cu atenție, pe urmă le aruncară pe jos. Din ele nu deduseră nimic...

– De unde vii? îl întrebă cel mai masiv dintre ei.

– Am fost în oraș, la farmacie.

– La farmacie? Unde sunt medicamentele?

– Eu...

Nu apucă să-și termine fraza. Polițistul mătăhălos își așeză cizma pe piciorul rănit și apăsă cu toată puterea. Desigur, nu era prea subtil, dar...

Când Mahmud încetă să mai urle, să se zvârcolească pe podea, cu fața plină de sudoare, cel mai scund dintre mustăcioși îl ridică și căută să-l calmeze pocnindu-l cu capul de perete. Pe urmă, îl altoi cu o lovitură de picior în coaste. Fără răutate însă, ci numai să-l facă să-și dea seama că era în interesul lui.

– *Ya habibi* [1], să ne spui cine erau oamenii care au venit la tine și ce voiau.

Mahmud nu mai putu să reziste și le povesti tot. Cei doi agenți ai generalului Al Kaisi notau, ușurați. Pierduseră Cherokee-ul în aglomerație, și habar nu aveau unde dispăruse.

– Știi ce conținea poșeta? îl întrebă șeful polițiștilor.

– Niște hârtii, gemu el, dar eu nu știu să citesc... Am luat doar banii.

– Era o poșetă *frumoasă?*

Mahmud ridică din umeri. Pentru el era doar o poșetă și atât. Zdrahonul îl prinse de claia de păr și-l pocni din nou cu capul de perete.

– Să nu spui *nimănui nimic!* Altminteri nu mai vezi niciodată Egiptul.

– *Wahiet Allah!* jură egipteanul. Nimănui.

Ieșiră fără să închidă ușa. Mahmud avea dureri îngrozitoare. Simțea că n-ar fi trebuit să fure afurisita aia de poșetă. Prea mulți oameni importanți se interesau de ea. Dar acum era prea târziu. Se ruga lui Allah să nu mai audă niciodată de această afacere.

---

[1] *Amice*

* * *

Flor Balagan dispăruse în camera ei, epuizată de emoțiile dimineții. Zahra scotea una câte una toate hârtiile din poșeta verde din piele de crocodil și le punea pe măsuța joasă, în fața lui Malko. Până acum, nu era nimic pasionant. Carnete de cecuri, un pașaport, scrisori, o agendă cu adrese, ce vor trebui descifrate, un pachet rigid albastru de țigări. Fleacuri și, ca în orice poșetă de femeie, mai era și o trusă de machiaj. Zahra întoarse poșeta, o scutură și înălță capul.

– Nu mai e nimic altceva.

– Și în buzunarul lateral?

Zahra trase fermoarul și scoase un etui din plastic transparent ce conținea două bucățele de hârtie. Prima era un virament bancar emis de domnul Barzan Al Takriti pentru Union des Banques Suisses, din Geneva, în contul societății Aramex, având credit tot la UBS. Viramentul era datat 10 august 1995. A doua hârtie era un extras de cont al societății Aramex, datat 30 august, și reprezenta un sold creditor de 28 186 887 dolari. Adică valoarea viramentului, plus dobânzile, mai puțin un debit de două milioane de dolari. Pulsul lui Malko se acceleră. Barzan Al Takriti era fratele vitreg al lui Saddam Hussein, reprezentantul său în Elveția, omul care controla toate circuitele financiare secrete ale Irakului.

Examină îndelung cele două documente. Că „finanțistul" lui Saddam Hussein virase treizeci de milioane de dolari la două zile după defecțiunea generalului Hussein Kemal nu avea în mod obligatoriu legătură cu fuga lui, dar era totuși o afurisită de coincidență.

Trebuia să afle ce se ascunde în spatele siglei Aramex. Și cum de se găseau aceste două documente în poșeta Randei Asfur? În ziua în care i se furase, tocmai se înapoia din călătorie. Era interesant să afle de unde... Christopher Angleton avea mult de muncă.

* * *

– Randa Asfur s-a întors de la Geneva miercuri, când i s-a furat poșeta, cu zborul Royal Jordan RJ 120, la șase seara. Plecase în sâmbăta precedentă tot la Geneva, de astă dată cu

zborul 8173 al companiei Air France via Paris, unde a și dormit, apoi a plecat a doua zi cu zborul 2874 pentru Geneva.

Malko își zise că forța calculatorului era nemaipomenită. Să găsești itinerarul unui pasager printre cele cincisprezece milioane de persoane transportate anual de Air France! Era extraordinar.

Christopher Angleton era în al nouălea cer.

– Iată cum a recuperat ea documentele, conchise Malko. Și Aramex?

– Trebuie să sosească, zise americanul. Am cerut o informație „flash" centralei noastre de la Berna.

Nu termină bine vorba, că secretara intră în birou și-i întinse un document care tocmai sosise. Christopher Angleton citi cu voce tare:

– Iată. Contul Aramex a fost deschis pe 6 iulie 1995. Înainte de 10 august nu a funcționat. La această dată a fost creditat cu viramentul de treizeci de milioane de dolari. De atunci nu s-a mai efectuat decât o singură operațiune bancară: un virament de două milioane de dolari într-un cont din Bermude.

Schimbară priviri semnificative. Deci, generalul Hussein Kemal a operat într-un cont din Bermude, atunci când a sosit în Iordania, în profitul unei bănci din Amman.

– Cui îi aparține Aramex?

Șeful Centralei CIA își ridică ochii albaștri. Lui Malko i se păru că erau scăldați în lacrimi de bucurie.

– Aramex este o societate britanică *off-shore* [1], creată la 1 iulie 1995, cu un singur acționar: generalul Hussein Kemal.

Malko avea chef să strige și el de bucurie. Trebui însă să-și stăpânească elanul ca să poată rosti concluzia.

– Iată proba pe care o căutați. Acest virament n-a putut fi efectuat decât cu acordul lui Saddam Hussein. El a fost creditat la *două* zile după defecțiunea lui Hussein Kemal. În concluzie, este vorba de o falsă defecțiune. Lui Saddam Hussein nu-i stă în obicei să-i recompenseze pe trădători.

---

[1] *În afara țării*

Capitolul XVI

Christopher Angleton radia. Flutură documentul pe sub nasul lui Malko.

– Datorită dumneavoastră, zise el, am în fine dovada că ipoteza mea este justă: Saddam Hussein a pus la cale o maşinaţie deosebit de periculoasă. Mai întâi, a lăsat să se creadă că a fost trădat şi, forţat de această trădare, să dea la iveală secrete fără importanţă reală. Pe urmă, a încercat să obţină, graţie presiunii opiniei publice mondiale, ridicarea embargoului petrolier.

– Uitaţi ce este mai important, remarcă Malko. Faptul că Saddam Hussein ar putea obţine ridicarea embargoului fără să piardă armele bacteriologice şi chimice secrete, pe care pretinde că le-a distrus. Saddam Hussein a pus la cale toate aceste maşinaţii pentru a obţine ridicarea embargoului şi ca să conserve potenţialul său de arme nimicitoare. Datorită acestor documente, avem o şansă, poate, să întoarcem maşinaţia împotriva lui.

– Mărturisesc că nu văd cum, zise Christopher Angleton.

– Avem două posibilităţi, explică Malko. Să facem publice aceste două documente *imediat*. Proba duplicităţii lui Saddam Hussein fiind făcută, ridicarea embargoului va fi amânată până la calendele greceşti. Prietenul nostru, prinţul Turki, va destupa şampania, regele Hussein îi va cere probabil lui Hussein Kemal să se întoarcă în Irak, iar noi vom reveni la situaţia de dinainte de defecţiune. Însă, Saddam Hussein va deţine pe mai departe armele secrete. Dar va avea un motiv în plus să se servească de ele: furia provocată de eşecul maşinaţiei sale.

– Sunt de acord cu toate astea, aprobă şeful Centralei CIA. Dar mai vedeţi şi un alt mod de a proceda?

– Da, zise Malko. Sunteţi absolut convins că Saddam

Hussein mai are un potențial important de armament bacteriologic și chimic?

– Absolut.

– Bine. O persoană este desigur la curent: Hussein Kemal. Cu aceste două documente, avem un avantaj față de el. Și față de Randa Asfur. Indirect, din cauza ei, suntem noi în posesia acestei bombe cu efect întârziat. Deci *ea* constituie veriga slabă a lanțului. Dacă Saddam Hussein află ce s-a întâmplat. mi-e teamă pentru pielea ei. Atât timp cât documentele rămân secrete, avem un atu în plus, și încă destul de puternic. Este rândul nostru să-l manipulăm pe Hussein Kemal.

Tăcerea se prelungi mai mult timp. Christopher Angleton reluă, în sfârșit:

– Asta presupune să nu menționez despre existența acestor documente nimănui. Nici măcar la Langely.

– Absolut.

Șeful Centralei CIA reflectă îndelung, apoi spuse:

– Este o decizie care atrage după ea foarte multe consecințe. Cel puțin, pentru mine...

– Recunosc, admise Malko. Dar dacă Langley este la curent, nu vor putea să-și țină gura... Vor fi Casa Albă, Departamentul de Stat, ONU și alții. Pentru moment, nu știm decât noi doi. Dacă dosiți bine aceste hârtii, nimeni nu va afla nimic. Să mai așteptăm o săptămână.

Christopher Angleton privea fix biroul. Înălță capul și zise cu o voce care nu era a lui:

– Este cea mai dificilă decizie din cariera mea.

Toată formația lui de funcționar ascultător se revolta la gândul că trebuia să ascundă o descoperire de importanță vitală pentru șefii săi. Malko îl înțelegea. Loialitatea e calitatea principală a unui slujbaș al statului. A fost și mai mișcat când îl auzi pe Christopher Angleton spunând:

– Malko, îți acord trei zile. Din cauza lui Tadeusz Zirkowski. asasinat datorită acestei povești afurisite, și pentru că eu cred în steaua ta norocoasă.

* * *

Moshe Medmelstein își înfundă capul între umeri văzând lovitura care se abătea asupra lui. Dar nu fu destul de rapid ca

să evite crosa pistolului ce-i deschise arcada stângă până la os. Prins cu cătușe de fotoliul asemănător cu al său, asociatul lui, Tarik Rasha, semăna cu o pătlăgică roșie, prea coaptă ce stătea să crape. Cu el, cetățean iordanian, oamenii generalului Al Kaisi nu afișau aceeași blândețe cu care îi tratau pe străini, fie ei și israelieni.

În jurul prânzului, cei doi bărbați culeși de oamenii de la *Moukhabarat Al-Amat* fuseseră duși direct la noul sediu, un complex de clădiri din piatră construit pe o colină, la care se ajungea pe un drum fără nici un indicator: Al Shaab Street, pe șoseaua spre Jarash. Ansamblul era impresionant: un fel de fortăreață presărată cu minarete în care vegheau santinele înarmate. Serviciile iordaniene tocmai se mutaseră acolo. Se simțea încă mirosul vopselei și, în lipsa tablourilor, un poster mare cu regele Hussein și cu soția fusese prins în piuneze în holul de la intrare.

Interogatoriul începuse imediat, cu o singură întrebare laitmotiv: ce conținea poșeta din piele de crocodil?

Exact același lucru urlase în urechile lui Moshe Medmelstein tânărul locotenent care conducea interogatoriul. Israelianul înghiți puțin sânge care îi curgea din arcadă și îi adresă o privire rugătoare asociatului său. Din păcare însă, acesta nu era pentru moment în stare să-i vină în ajutor. El răspunse că a pus bine poșeta fără s-o deschidă, convins că nimic interesant nu scăpase lăcomiei lui Mahmud. Muncitorul egiptean înșfăcase deja tot ce era de valoare...

Nu-l credeau. Cu toate astea, nu putea să jure pe Coran...

– N-am deschis poșeta, repetă el pentru a suta oară. Sunt un comerciant cinstit și...

Tăcu pentru a evita o nouă lovitură de crosă. Locotenentul rânji:

– Cinstit! Dacă israelienii care vin aici sunt ca tine, mai bine continua războiul. Tu ești o secătură și dacă nu vorbești, vei fi înmormântat aici, chiar sub peluză. Este loc destul.

Locotenentul se uită la ceas. Trebuia să-și redacteze raportul pentru generalul Al Kaisi.

– Băgați-l în celulă, ordonă el celor doi soldați care asistau. În cea mai mare taină.

* * *

Generalul Mustafa Al Kaiș, masiv, cu alură oxfordiană și cu ochelari cu rame aurii, amintea mai mult de un *civil servant* britanic de rang înalt, decât de un beduin. Cu toate acestea, era unul dintre cei mai credincioși susținători ai regelui Hussein, care-i încredințase unul din posturile cele mai importante din regat.

Se strâmbă fiindcă locotenentul a lăsat urme de praf pe superbul covor Naim în tonuri pastelate de albastru și gri pe care omologii săi iranieni i-l oferiseră cu ocazia unei călătorii oficiale. Citi încă o dată raportul privind afacerea cu poșeta din piele de crocodil, în timp ce își termina băutura Gaston de Lagrange VSOP cu tonic. De când vizitase Franța, a renunțat definitiv la gin. Uimit, îi veni în minte o poveste de-a Aghatei Christie. De ce se zbătea CIA atât de mult ca să recupereze poșeta Hermes, dacă nu conținea decât niște hârtii? Fără îndoială că figuranții nu l-ar informa cu nimic. Trebuia doar să-i țină în șah până la elucidarea cazului.

Cei care puteau să-i lumineze calea, erau numai patru: Christopher Angleton, Zahra Sirb, Malko Linge și stăpâna poșetei, Randa Asfur.

Nici unul dintre cei patru nu i-ar fi încredințat de bunăvoie ceea ce știa. Trebuia deci să întrebuințeze alte metode. Ca să ajungă la Christopher Angleton, nici măcar nu era de imaginat, nici la cel care lucra cu el, prințul Malko Linge. Pentru iordanieni, americanii erau sacri. Se pregăteau să livreze două escadroane de F 16, aproape noi, armatei iordaniene, iar dacă un singur gest nelalocul lui ar duce la eșecul acestei frumoase inițiative, generalului Al Kaisi nu-i mai rămânea decât să-și tragă un glonț în cap.

Mai era Zahra Sirb, cetățeana iordaniană. Dar, cu legăturile ei cu CIA, și făcând parte dintr-o familie puternică, nemaipunând la socoteală și numeroșii amanți sus-puși, era o țintă prea delicată. Mustafa Al Kaisi auzea deja sunând telefonul dacă se agăța de ea. Nu era *sigur* dacă nu cumva fusese și amanta regelui... Bănuind-o pe ea, *ipso facto*, era bănuit și suveranul...

Ce oroare. Îi mai rămânea doar Randa Asfur. Îi reciti fișa. Nimic important, afară de originea ei irakiană. Dar erau câteva zeci de mii ca ea. Niciodată nu i-au fost aduse la cunoștință activități suspecte, chiar în legătură cu grupurile palestiniene

disidente. Soțul ei era desigur o canalie, dar putea să-i servească drept informator *Moukhabaratului* și fidelitatea sa față de regele Hussein era un punct bun. Trebuia totuși să fie interogată.

Generalul Mustafa Al Kaisi închise ochii pentru câteva clipe. Afacerea cu poșeta ajunsese să-l obsedeze. Mâzgăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie și sună.

– Aduceți-mi persoana asta de îndată ce o găsiți, ordonă el unui maior care tocmai intra. Să nu afle nimeni, e o operațiune absolut secretă.

* * *

Malko își simțea capul ușor, ca și cum bulele sifonate ale șampaniei Taittinger Comtes roze, din 1986, împărțită cu Christopher Angleton mai pluteau încă. Dejunul *tête à tête* cu americanul pecetluise înțelegerea lor. Avea șaptezeci și două de ore ca să-și pună la punct operațiunea. Primul lucru era să se întâlnească cu Randa Asfur. Sunase la ea, dar era plecată. Nu avea decât să mai încerce din când în când.

Împinse ușa camerei. Aerul condiționat nu funcționa. Se îndreptă spre fereastră, când, deodată, observă o sclipire în geam. O femeie țâșnise din baie: era Randa Asfur cu un pistol automat negru în mână. Avea trăsăturile crispate. Ridică brațul, ochindu-l pe Malko în spate, fără să-i spună o vorbă. Venise special ca să-l ucidă...

Malko simți că viața lui atârna doar de un fir de ață. Avea o fracțiune de secundă ca să acționeze. Dacă se întorcea, ea ar fi tras imediat. Fără să se miște, zise cu o voce blândă:

– Prea târziu, Randa, am găsit poșeta și ordinul de plată.

Secundele care urmară i se părură secole. Malko își goli plămânii și se întoarse foarte încet. Pistolul era mereu îndreptat spre el. Trăsăturile crispate ale Randei Asfur păreau sculptate în piatră, iar o flacără de ură îi juca în pupilele întunecate.

– Ce vreți să spuneți? răcni ea.

Înțelesese perfect. Altminteri, ar fi primit deja un glonț în spate. Dar amânarea execuției era prea fragilă. De asemenea, furia putea s-o determine să apese pe trăgaci.

Malko răsuci și mai tare cuțitul în rană.

– Știu că ați fost la Geneva special pentru recuperarea acestor documente. Cum sperați să le transmiteți generalului Hussein Kemal?

Pupilele negre se măriră și mai mult, încât Malko se gândi că va trage. Se afla la câțiva pași de eternitate. La această distanță, chiar un Walther PPK de calibrul 32 putea ucide.

– Deci dumneavoastră mi-ați trimis *Moukhabaratul* pe cap! zise ea cu voce egală.

Era rândul lui Malko să fie surprins.

– N-am trimis pe *nimeni* pe capul dumneavoastră, protestă el. Doar Christopher Angleton, șeful Centralei CIA din Amman, și cu mine suntem la curent cu aceste fapte. Ce s-a întâmplat?

– Doi tipi de la *Moukhabarat* au trecut azi pe la mine. Mă căutau. Jamal m-a avertizat la telefon.

Asta complica lucrurile.

Malko încerca să înțeleagă. Înainte de toate, Randa nu trebuia să încapă pe mâna *Moukhabaratului*. Și să nu-l omoare pe Malko. Stăteau tot timpul față în față. Malko era înarmat, dar până să pună mâna pe pistol, Randa Asfur avea suficient timp să-și golească încărcătorul. El îi adresă un surâs aproape călduros și zise cu o voce liniștită:

– Documentele sunt în siguranță la Ambasada Statelor Unite. Dacă mă omorâți, nu veți mai avea timp să ajungeți în Irak. Dacă acceptați să mă ascultați, mai aveți o șansă să vă salvați.

– Ce aveți de spus?

Vocea ei era încărcată de ură și ținea pistolul mereu îndreptat asupra lui. Randa Asfur nu era ușor de îmbrobodit. Era o profesionistă. Pentru a pune capăt acestei confruntări periculoase, Malko înaintă până la fotoliu, apoi se așeză. Țeava armei îl urmări.

– Vreau să vă propun o *afacere*. Persoana dumneavoastră nu mă interesează. Irakul are sute de agenți „adormiți". Însă noi urmărim alt țel. Dacă acceptați să ne ajutați, vom face în așa fel încât să nu aveți probleme cu iordanienii, iar viața dumneavoastră să poată continua ca înainte. Veți recupera chiar și superba poșetă.

Ea nici nu se clinti.

– Nu voi trăda, îi aruncă ea pe un ton provocator. Prefer să vă omor, apoi să mă sinucid.

Dacă lirismul arab ieșise la iveală, mai exista o speranță.

– Randa, zise Malko cu blândețe, nu este nevoie să se ajungă la extreme.

Tânăra rămase câteva clipe tăcută, apoi lăsă în jos țeava pistolului.

– Ce doriți? îl întrebă ea cu voce slabă.

Umerii se pleoștiră, privirea pierduse flacăra de ură, ca și cum ar realiza deodată gravitatea situației.

– Vreau să contez pe absoluta dumneavoastră colaborare, ca să întoarcem propria mașinație a lui Saddam Hussein împotriva lui.

– Ce vreți să spuneți?

– Nu faceți pe proasta, zise Malko autoritar. Saddam Hussein a vrut, grație falsei defecțiuni a lui Hussein Kemal, să obțină ridicarea embargoului, păstrându-și mai departe armele secrete.

– Nu sunt la curent cu programele militare, obiectă Randa.

– Dumneavoastră nu, dar Hussein Kemal știe totul în legătură cu acest subiect.

Ea nu-i răspunse. Pistolul Walther PPK se odihnea acum pe genunchi. Malko se ridică și, cu gesturi foarte calme, i-l desprinse dintre degete și îl așeză pe o măsuță. Ea nu protestă. Căută în poșetă, scoase un pachet de *Gauloise blondes* și bricheta Zippo îmbrăcată în piele de crocodil, apoi o aprinse.

Își recăpătă sângele rece. Era o femeie energică, știind să se folosească de toate avantajele sale, fără scrupule, cu ferocitate.

– Nu ați părărăsit niciodată serviciile irakiene? o întrebă Malko.

Ea îi aruncă o privire grea, ușor ironică.

– Cred că nu asta e problema.

– Aveați misiunea să asigurați legătura cu generalul Hussein Kemal de la bun început?

– Da.

Ea trase din țigară mici fumuri scurte, în timp ce își contempla pantofii.

– De ce ați transmis dumneavoastră ordinul de asasinare a lui Tadeusz Zirkowski?

Ea înălță capul, cu privirea stinsă.

– A cui?

Malko încerca să-şi stăpânească furia. Nu se dădea bătută. Pentru asta minţea, trişa, trăgea de timp.

– Nu faceţi pe vicleana cu mine. Ştiu multe lucruri. Deţinem extrasul comunicaţiilor dintre *Inmarsat*-ul lui Abdul şi locuinţa dumneavoastră. Vreau numai să-mi spuneţi de ce aţi intervenit şi de ce a fost ucis?

Trase din nou un fum din ţigară, ca şi cum ezita să răspundă, apoi rosti cu voce obosită:

– Nu l-au prins la timp.

– De ce voiau să-l ucidă?

– Obţinuse de la un trădător o casetă cu înregistrarea convorbirii dintre preşedinte şi generalul Hussein Kemal. Puneau la punct ceea ce numiţi dumneavoastră „manipulare".

– Ce s-a întâmplat cu caseta?

– Chiar eu am distrus-o. Abdul mi-a adus-o la Amman.

Acesta era deci misterul morţii lui Tadeusz Zirkowski. Randa se exprima cu voce neutră, fără să manifeste nici o emoţie. Se vedea că fusese formată la şcoala KGB-ului.

Malko voia să afle cât mai multe înainte ca ea să se răzgândească. Un lucru era vital pentru evenimentele care urmau.

– Cum comunicaţi cu Hussein Kemal? Vă duceţi la el?

– Încă nu am avut legături cu el, zise ea. Trebuia să anunţ prin intermediul unei croitorese de pe strada Abu Bakr As Siddik. Soţia lui Hussein Kemal este o clientă bună. Era suficient să mergem amândouă la atelier. Patroana este irakiană, stabilită de mult timp în Iordania.

– Speraţi să-i transmiteţi astfel şi documentele bancare?

– Da.

Mirosul ţigării uşoare umplea încăperea. Aparatul de aer condiţionat nu funcţiona şi începeau să se sufoce. Malko mai voia să afle un lucru.

– De ce acest virament de treizeci de milioane de dolari? A fost o imprudenţă.

Pentru prima oară, Randa renunţă la tonul ei neutru.

– Pentru că Hussein Kemal nu avea încredere în preşedinte. Îi era teamă că, după ce îşi juca rolul, îl abandona. Era un idiot, zise ea cu vocea tremurând de dispreţ, dar nu a renunţat niciodată la mentalitatea lui de vagabond. La început,

strângea pariurile de la curse, iar suma o depunea în contul partidului. Și pe urmă, îi era teamă de Udei. Întotdeauna i-a fost teamă că acesta își va întoarce tatăl împotriva lui. Toată averea lui Hussein Kemal se găsește în Irak: pământuri, imobile, tot felul de afaceri. În afara Irakului nu are absolut nimic, iar până acum patru ani nici măcar nu i-a depășit granițele. Este un tip primitiv, foarte crud și extrem de neîncrezător.

Ea tăcu brusc, realizând că vorbise prea mult.

– Nu prea îl aveți la inimă, nu-i așa?

Spuse fără să ezite:

– Nu, este suspicios și laș. Interesat și corupt. Ca fire, este opusul președintelui.

Malko o întrerupse dintr-o dată:

– Mulțumesc pentru informații, conchise el. Voiam să fiu sigur că sunteți pregătită să colaborați. Acum trebuie să vă punem la adăpost de *Moukhabarat*. Asta este partea noastră de înțelegere.

– Și a mea?

– Vreau informații cu-adevărat secrete despre programul irakian de arme bacteriologice și chimice de distrugere în masă apte de funcționare.

Randa Asfur își stinse țigara în scrumieră și puse frumoasa brichetă Zippo în poșetă.

– Voi face tot ce-mi va sta în putință, zise ea cu un ton aparent supus, dar cred că generalul Hussein Kemal a spus deja totul.

Privirea se afundă în ochii lui Malko.

El tăcu, dar chiar în acea clipă era sigur că „acordul" ei nu era decât pură fățărnicie. Se va da o luptă pe viață și pe moarte.

Capitolul XVII

– Ce faceţi pentru *Moukhabarat?*

Randa Asfur îşi stăpânea vocea perfect. Era o întrebare care cerea un răspuns imediat. Malko se gândise la ea în timpul discuţiei.

– Cred că trebuie să le ascundem adevărul, căci nu ştiu *nimic* despre poşetă, o sfătui Malko. Dacă vă întreabă, prefăceţi-vă că nu înţelegeţi de ce CIA s-a interesat de ea. Îl cunoaşteţi pe generalul Al Kaisi?

– Puţin, ne-am întâlnit pe la petreceri.

– Oamenii lui au trecut pe la dumneavoastră?

– Da.

– Cel mai abil lucru ar fi să-i telefonaţi de îndată ce vă duceţi acasă. Veţi părea mirată de acest demers. Dacă insistă să vă întâlniţi, povestiţi-i despre furtul poşetei, dar numai atât. M-ar mira ca el să meargă mai departe.

– Aţi promis că mă ajutaţi.

– E adevărat, recunoscu Malko, dar în acest stadiu, remediul face mai rău decât boala în sine. În secunda în care generalul Al Kaisi va afla că noi vă protejăm, va dori să ştie *pentru ce*. Iar acest lucru nu putem să i-l spunem. Evident, dacă v-ar aresta, noi am interveni imediat.

Randa Asfur părea să accepte explicaţiile lui Malko. Stând în picioare, gata de plecare şi înfăşurată în *hidjabul* ei, îl întrebă:

– Când ne mai vedem?

– După ce vă veţi întâlni cu Raghad Kemal. Voi veni la dumneavoastră şi îmi veţi da paşaportul lui Flor Balagan. Veţi recupera poşeta şi conţinutul ei, obiectele de valoare şi documentele. Vă voi da amănunte în legătură cu propunerea

pe care o veţi transmite generalului Hussein Kemal, explicându-i ce s-a petrecut.

Deschise uşa şi Randa Asfur se strecură pe coridor, şi se îndepărtă legănându-şi cu graţie şoldurile. După ce ajunse la ascensor, se întoarse şi-i spuse lui Malko cu o voce aproape veselă:

– Dacă ne-ar vedea cineva acum, s-ar putea gândi că tocmai am petrecut împreună momente agreabile...

Cabina care sosea îi curmă răspunsul lui Malko. În orice caz, Randa Asfur îşi revenise complet.

El aşteptă puţin, apoi coborî. Cele şaptezeci şi două de ore de răgaz erau abia la început, iar el şi pusese în funcţiune maşina infernală. Christopher Angleton va fi mai puţin îngrijorat.

* * *

– Dacă va merge, înseamnă că este cea mai frumoasă lovitură din îndelungata dumneavoastră carieră, recunoscu şeful Centralei CIA. Dar...

Lăsă fraza neterminată. Malko îşi înmuie buzele în ceaiul fierbinte. Scepticismul americanului îl agasa puţin. Funcţionarii de la CIA erau toţi la fel: îţi băgai capul în gura leului, şi ei spuneau că tot nu-i destul... Mai trebuia să-l tragi şi de limbă. Christopher Angleton întrebă cu un ton detaşat:

– Ce târg îi veţi propune lui Hussein Kemal?

– Unul foarte simplu, zise Malko. Este la înghesuială. Dacă le dezvăluim iordanienilor şi saudiţilor că nu este decât unealta secretă a lui Saddam Hussein, regele Hussein nu îi va mai acorda mult timp ospitalitate. Voi aranja să i se transmită lui Hussein Kemal că Statele Unite vor cere expulzarea lui în Kuweit... Pentru că Saddam Hussein a declarat în mod public că Hussein Kemal l-a obligat să invadeze Kuweitul. Iar poporul kuweitian va fi fericit să-l trateze după cum merită.

Americanul îşi învârtea încetişor ceaiul, cu privirea pierdută.

– Este o idee bună. Dar dacă Hussein Kemal fuge?

Malko zâmbi.

– Unde? În Irak? Ar duce de râpă toată maşinaţia. În Arabia Saudită? Îi vor suci gâtul imediat. În Israel? E ridicol. În Siria? Nici nu poate fi vorba. Hafez el-Assad l-ar băga în pământ

până la gât în așteptarea Judecății de Apoi. Nici o altă țară nu va voi să-l primească. Credeți că amenințarea mea va fi mai credibilă în ochii lui?

– Cam cincizeci la sută, aprecie Christopher Angleton.

– După părerea Randei Asfur, Hussein Kemal este un laș, zise Malko. Asta îl va face să treacă de partea „bună" și nu va risca.

Americanul bău o înghițitură de ceai.

– Rămâne de văzut, recunoscu el. Puteți fi sigur că în acest moment, Randa Asfur este pe cale să ne joace o festă. Dispune de rețeaua clandestină irakiană din Iordania, plus câțiva vechi teroriști din grupul lui Abu Nidal.

– Asasinarea mea nu-i servește la nimic, obiectă Malko. Știe că sunteți în posesia documentului.

– Exact, aprobă Christopher Angleton. În schimb, în situația în care se află ei, a-l lichida pe Hussein Kemal nu ar aduce decât avantaje. Ar lua cu el secretele în mormânt și ar confirma definitiv fuga sa.

– Este o posibilitate pe care am întrezărit-o, spuse Malko. Din fericire, este bine apărat și nu iese din palat. Să așteptăm răspunsul Randei Asfur.

* * *

Randa Asfur aștepta cu receptorul la ureche și cu inima bătând. La trei metri de ea, cei doi mustăcioși de la *Moukhabarat* admirau calmi ultimele mobile livrate de Claude Dalle. N-ar avea niciodată posibilitatea să-și ofere asemenea piese. O interceptaseră pe Randa Asfur în momentul în care se întorcea acasă, iar iordaniana le ceru de îndată s-o lase să telefoneze șefului lor, generalul Mustafa Al Kaisi, pe care îl cunoștea personal. Fâstâciți, nu au îndrăznit să se opună.

– Vi-l dau pe general, anunță vocea neutră a secretarei.

– *Marhaba!* Aici Al Kaisi.

– Mustafa? Ce se întâmplă?

Vocea Randei era deosebit de călduroasă. Era mirată de prezența celor doi agenți secreți care insistau s-o ducă la șeful lor. Făcuse ceva rău?

– Nu, nu chiar, o asigură Al Kaisi; vreau doar să vorbim despre o afacere ciudată.

Nu se aşteptase ca tânăra să-l sune. Randa Asfur izbucni în râs.

– Dar, Mustafa, putem sta de vorbă când doreşti. Poţi veni joi seară la cină? Organizez un mic *mensam*. Vei fi invitatul meu de onoare.

Ascultă răspunsul generalului, apoi, cu un gest maiestuos, întinse receptorul unuia dintre mustăcioşi.

– Excelenţa sa doreşte să vorbească cu voi.

Mustăciosul mai mare în grad se grăbi să ia receptorul, ascultă, punctă conversaţia cu câteva *aiwa,* apoi închise. După aceea, se îndreptară cu toţii spre uşă, asaltând-o cu scuze pompoase. De îndată ce rămase singură, Randa Asfur se repezi la bar, scoase o sticlă de Cointreau, una de tequila şi lămâie verde şi îşi prepară un cocteil Margarita să doboare şi o cămilă, adăugând mai multă tequila. Cu cuburi de gheaţă, băutura răcorea gâtlejul şi sufletul... Deşi îi tremurau picioarele, era mândră de ea. Îndrăzneala ei fusese profitabilă, şi-apoi, Mustafa Al Kaisi nu detesta compania femeilor drăguţe. Soţia lui, înfăşurată în văluri din cap până-n picioare, nu ieşea niciodată afară.

După ce fumă o ţigară, plecă din nou, coborî până la al Treilea Cerc şi se strecură într-o cabină telefonică. Dădu trei telefoane, lăsă mesajele pe robot şi se urcă în maşină. După şocul resimţit cu o oră în urmă, se calmă şi deveni stăpână pe sine. Într-un fel, această confruntare directă cu *Central Intelligence Agency* nu-i displăcea. Va dovedi cât de tare este.

Când se întoarse acasă, soţul ei era acolo, jucând domino cu unul din prieteni, ţinând încă braţul în eşarfă. Randa se apropie de masa lor, adresă un surâs tulburător celor doi bărbaţi şi zise cu o voce plină de subînţelesuri:

– Vino sus, după ce termini.

Se îndreptă spre scară legănându-şi puţin cam tare şoldurile. Invitatul amesteca piesele de domino. După cinci minute, Fadel ţâşni în cameră cu privirea pofticioasă. Randa îl linişti aruncându-i o privire de aisberg.

– Am o problemă, îi spuse ea. Aşază-te.

– Iarăşi! făcu Fadel Asfur îngălbenindu-se. Ce este...

Randa îl puse în temă, fără să-i ascundă nimic. Trebuia să se teamă şi el. După ce termină, el avea aerul unui boxer care

a încasat pumni timp de cincisprezece runde de la un adversar înrăit.

– Mai ești prieten cu profesorul Khaldun Al Dalubi?

– Da, bineînțeles, de ce?

– Poți să-i ceri un serviciu?

– Depinde ce...

– Este o nimica toată pentru el.

Îi explică ce vrea de la prietenul lui medic, pe urmă aprinse o țigară.

– Trebuie să vorbesc cu Hussein Kemal, încheie ea. În secret.

Fadel nu îndrăznise niciodată s-o înfrunte pe Randa. El bolborosi:

– O să-i cer.

– Trebuie să accepte.

Tonul ei nu admitea replică. Duelul ei cu CIA era ca o partidă de șah. Un război al inteligenței. Cei doi adversari dispuneau de mijloace formidabile. Toată rețeaua clandestină irakiană era la ordinele lui Randa Asfur. I-ar fi iertate toate greșelile, numai eșecul nu.

Telefonul sună. Era cineva de la casa de modă Abdali care o anunță că trebuia să meargă la probă la ora șase. Îi rămânea exact timpul necesar să aranjeze tot ce avea de făcut. Supus, Fadel încercă să scape, dar urmă un ordin scurt:

– Contez pe tine, Fadel!

Rămasă singură în odaie, Randa se schimbă. Se îmbrăcă deosebit de sugestiv: corset și ciorapi negri. O lungă rochie verde acoperi aceste accesorii tentante, iar *hidjabul* o transformă într-o bună musulmană. Pe urmă, își pregăti o porție zdravănă de Cointreau-caïpirinha, zdrobind cu grijă lămâia verde cu un pisălog și-l bău dintr-o suflare. Era pregătită să-l înfrunte pe șeicul Beni Khaled. Trebuia să conteze pe toată bunăvoința. Se mai opri o dată din drum ca să dea un telefon. Timpul ei era limitat.

* * *

Jamal, majordomul, îi deschise ceremonios ușa lui Malko și îl conduse în cealaltă extremitate a imensului salon, care dădea spre piscină.

– *Mrs. Asfur is coming,* îl anunţă el.

Într-adevăr, Randa îşi făcu apariţia coborând scara, îmbrăcată într-o rochie roz, mulată pe corp şi foarte decoltată, care părea turnată pe ea. În mână avea un paşaport. Se aşeză cam prea aproape de Malko, făcându-l să profite din plin de parfumul cu care se dăduse.

– Iată paşaportul lui Flor Balagan, spuse ea pe un ton neutru.

Malko puse documentul în buzunar şi îi arătă un pachet pe care îl aşezase pe măsuţa joasă.

– Poşeta dumneavoastră, cred că nu lipseşte nimic din ea.

Se uită la pachet fără ca măcar să-l deschidă.

– Mulţumesc, spuse ea simplu.

– Aţi primit veşti de la *Moukhabarat?*

– Da. Totul a decurs bine.

Ea îi rezumă întrevederea cu cei doi agenţi ai generalului Al Kaisi. Din partea asta, aveau o amânare. De altfel, la sosire, Malko nu reperase nici o prezenţă suspectă. Până să-şi dea seama *Moukhabaratul,* totul ar fi terminat.

– Aţi putea s-o întâlniţi pe soţia lui Hussein Kemal?

– Întâlnirea a fost fixată. Va veni la probă la Abdali, astăzi, la ora şase, pe Abu Bakr As Siddik Street la numărul 18. Ce trebuie să-i spun?

– Că îi acordăm lui Hussein Kemal patruzeci şi opt de ore ca să ne dezvăluie amplasarea stocurilor de arme bacteriologice şi chimice rămase în posesia Irakului. Acelea aşa-zis distruse din ordine date verbal.

Randa Asfur nu se clinti.

– Şi ce obţine în schimb?

– Nimeni nu va afla de existenţa viramentului de treizeci de milioane de dolari, iar lui Hussein Kemal îi va fi recunoscută postura de fugar cinstit. În măsura posibilităţilor, va putea, când va fi cazul, să participe la o guvernare democratică în opoziţia irakiană.

Cu singura excepţie, că opozanţii irakieni visau să-l vadă spânzurat de cârligul măcelarului... Randa îşi încrucişă picioarele cu un fâşâit de mătase şi zise:

– Eu nu am decât cuvântul dumneavoastră...

– Sunt termenii acestui acord, zise Malko tranşant.

– Dar de ce vă este atât de teamă de Saddam Hussein? întrebă Randa cu voce dulce.

– Pentru că este imprevizibil, ca rechinii, zise el zâmbind. După ce a pierdut un milion de oameni în războiul împotriva Iranului, credeam că s-a calmat. Ei bine, în schimb, a atacat Kuweitul! Nimic nu ne spune că, într-un moment de furie, nu se va gândi să omoare câteva milioane dintre vecinii lui. Cu riscul de a-şi lăsa oasele pe acolo. Aduceţi-vă aminte de Hitler. El a rezistat până la capăt.

Randa se ridică.

– Saddam Hussein nu este Hitler. El e mult mai inteligent. Când ne mai întâlnim?

– Astăzi după-amiază, după ora şase.

– Nu veniţi şi dumneavoastră?

– Nu. Dar Zahra Sirb va asista la întrevederea cu soţia lui Hussein Kemal. Eu voi aştepta în maşină. Prefer ca *totul* să fie „zăvorât".

Ea se ridică, semn că întrevederea a luat sfârşit.

– Nu aveţi încredere în mine, remarcă Randa în timp ce îl conducea până la uşă.

Malko îi luă mâna şi i-o sărută cu un zâmbet abia schiţat.

– Nu în totalitate. Pe curând.

* * *

– Sper că aţi prevăzut totul, spuse Christopher Angleton. Sunt foarte vicleni.

– Mai este o singură măsură suplimentară, sugeră Malko. Să ne asigurăm că *nimeni* nu are acces la Hussein Kemal. Nici un vizitator necontrolat, şi mai ales, Randa Asfur. Iese des?

– Omologii mei mi-au spus că nu iese deloc, zise americanul, dar eu cred că nu mişcă. Iordanienilor le este tot atât de frică să nu fie împuşcat de agenţii lui Saddam Hussein.

– Bine, încheie Malko. Ne mai rămân mai mult de patruzeci şi opt de ore ca să-l forţăm pe Hussein Kemal să se clatine.

– Sper că nu va încerca să ne tragă-n piept... oftă americanul.

Circulau cu nouăzeci la oră pe autostrada spre aeroport, fiind obligaţi să încetinească din cauza lucrărilor. O conduseseră pe Flor Balagan la avionul care o ducea în

Filipine. În acest moment, zbura cu unul dintre cele două sute de aparate ale companiei Air France, în drum spre Manila, cu o escală la Paris. Șeful Centralei CIA îi dăduse un plic cu zece mii de dolari în bancnote de o sută, scoase din fondurile secrete ale agenției. Fără ea, Christopher Angleton ar mai fi încă în căutarea probei sale.

Căile Domnului erau fără îndoială nebănuite. În ziua în care Saddam Hussein ar afla că o mașinație sinuoasă care a pus în încurcătură cele mai eficiente servicii secrete din lume a eșuat pentru că o servitoare filipineză fusese în călduri, și-ar înghiți pe loc mustața.

Nici măcar Randa nu știa exact ce s-a petrecut în realitate. Acum că Flor Balagan era departe de ghearele ei, Malko era nebun de plăcere să o pună în temă.

* * *

Strada Abu Bakr As Siddik era plină de magazine de modă ce expuneau în vitrine rochii lungi cu broderii bogate și strălucitoare, purtate în afara căsătoriilor tradiționale. Pornind de la Primul Cerc, în sens unic, era punctul de întâlnire al celor care refuzau moda și cultura occidentale.

Malko și Zahra opriră nu departe de Abdali, unul dintre cele mai mari magazine de pe această stradă. Era ora șase fără zece.

– Uite, anunță Zahra.

Malko zări BMW-ul parcat în fața lor. Randa Asfur coborî. Era îmbrăcată tot în rochia ei roz, mulată pe corp, cu o poșetuță în mână.

Trecătorii se opreau brusc în fața acestei apariții extravagante care nu indica direcția spre Mecca... Cei mai îndrăzneți urmăreau balansul șoldurilor până când intră în magazin. Zahra schimbă o privire semnificativă cu Malko.

– Nu cred că s-a îmbrăcat așa pentru întâlnirea cu Raghad, remarcă ea.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Un Mercedes negru fără număr, încadrat de alte două gri, tocmai oprise în fața magazinului de modă. Vreo doisprezece mustăcioși corpolenți țâșniră din cele trei vehicule, formând un adevărat gard viu, înconjurând o femeie care nu rămase mai mult de douăzeci de

secunde pe trotuar. Era Raghad, fiica mai mare a lui Saddam Hussein. Gărzile sale de corp o însoțiseră până aici.

Malko se simți invadat de o mare bucurie. Până aici, Randa și-a jucat rolul. Se întoarse spre Zahra:

– Du-te și asistă la convorbire!

Tânăra ieși din mașină și se îndreptă spre magazin, apoi dispăru înăuntru. Malko trebuia să aștepte, ca de altfel și gorilele doamnei Kemal care se plimbau pe trotuar.

Zahra lipsi vreo zece minute. De abia ieșise, că fiica lui Saddam Hussein apăru în spatele ei, acoperită până la ochi, și imediat fu înconjurată de gărzile sale. Mașina demară în momentul în care Zahra ajunse lângă Malko.

– A mers bine? o întrebă el.

– Da. Randa vrea să te vadă și te așteaptă înăuntru.

– Să mergem.

Malko își luă pistolul care fusese ascuns sub scaun și-l puse sub centură. Învățase să fie prudent. Se îndreptă spre magazinul de modă.

Împinse ușa și descoperi o mică încăpere cu pereții ticsiți cu umerașe care stăteau să cadă de atâtea rochii, unele mai somptuoase decât altele. Lângă o rochie de mireasă împodobită ca un pom de Crăciun, trei femei își beau ceaiul în jurul unui platou încărcat cu dulciuri. Un miros amețitor plutea în odaie și o muzică arabă se auzea în surdină. Malko parcurse magazinul cu privirea, în timp ce Zahra rămase în prag. Nici urmă de Randa. Înainte ca el să poată deschide gura, patroana îi indică din cap o draperie în fundul camerei. Apoi își reluă flecăreala cu cele două prietene, ciugulind bucățele de rahat.

Malko dădu la o parte draperia și, printr-o deschizătură îngustă, ajunse într-o odăiță ticsită cu baloturi de țesături, cu modele de rochii pe manechine și cu două minuscule taburete. Sprijinită de masa de croit, Randa îi zâmbea.

– V-a spus Zahra că am transmis mesajul?

– Când voi primi răspunsul?

– Poimâine, la aceeași oră.

– Nu mai devreme?

– Este o decizie importantă pentru el, remarcă ea. Președintele nu-l va ierta *niciodată*. Va fi hăituit până la sfârșitul zilelor sale și nimeni nu-l va apăra.

Asta era de netăgăduit. Malko remarcă:

– Este valabil și în cazul dumneavoastră...

Randa plecă privirile.

– Poate că nu. Îi voi explica situația lui *Raïs*. Eu nu sunt o trădătoare, nu fac altceva decât să deznod o situație încâlcită. Și pe urmă, dacă o fi să mor, *Inch'Allah*, știu că hotărârea mea va salva mii de copilași irakieni, iar compatrioții mei nu vor mai avea de suferit.

Lui Malko i se aprinseră toate beculețele. Era prea de tot. Puțin îi păsa ei de copilașii irakieni.

– Hussein Kemal nu prea are de ales, reluă Malko.

– Ba da, i-o tăie Randa, ar putea să se sinucidă.

Cunoscându-l cât de cât, știa că acest lucru nu-i stătea în fire. Deodată, Randa își schimbă atitudinea.

– Zahra vă așteaptă în mașină?

– Cred că da, răspunse Malko. De ce?

– O să-i jucăm o festă, spuse tânăra cu dezinvoltură.

Malko nu avu timp să întrebe în ce consta festa. Ea se lipi brusc de el, strivindu-și sânii de haină, cu pubisul strâns de pântecele lui. Gura ei o întâlni pe a lui Malko. El se aprinse ca o torță. Când simți coloana dură în lungul pântecelui ei, Randa își răsfrânse buzele groase într-un rictus plin de lăcomie.

– *Yallah!* zise ea încetișor.

Prinzând rochia stretch cu ambele mâini, la înălțimea șoldurilor, ea o ridică rapid deasupra pubisului, descoperind un triunghi de astrahan, de un negru strălucitor. Cu picioarele ușor depărtate, ea îl ghidă pe Malko între coapse și slobozi un suspin când se afundă în ea. Atunci își depărtă picioarele și mai mult.

– Sânii, gâfâi ea, mângâie-mi sânii.

El își strecură mâinile sub țesătura roz și prinse mugurii întăriți. Cu siguranță, Randa nu juca teatru. Malko avea impresia că se scaldă în fântâna Trevi. Începu să alunece încetișor. Cu mâinile la ceafă, Randa își unduia bazinul cu mișcări din ce în ce mai rapide. Când seva lui Malko se răspândi în ea, îi smulse un mârâit răgușit. Unghiile femeii se înfipseră în ceafa lui, și, cu capul dat pe spate, scoase un strigăt care se auzi desigur în tot atelierul... Și nu era țipătul de durere al unei femei înțepate de croitoreasa neîndemânatică...

Cu gesturi lente, ea se șterse cu o bucată de cârpă și își lăsă în jos frumoasa rochie roz. O licărire de veselie dansa în ochii săi întunecați.

– Păcat că Zahra nu a auzit strigătul meu de plăcere! făcu ea. Îi datorez asta din plin acestei secături.

Surprinzător personaj. Aflată într-o situație dramatică, își găsise totuși timp să se răzbune. Malko nu fusese decât un instrument.

El dădu perdeaua la o parte. Când trecu prin dreptul unei oglinzi, realiză că era murdar de ruj precum un clovn. Randa își însemnase victima. În momentul în care deschidea ușa dinspre stradă, vocea irakienei răsună în spatele lui:

– Poimâine, la aceeași oră.

Ajungând la Cherokee, Malko se întreba ce capcană îi va pregăti tânăra femeie în decursul celor patruzeci și opt de ore care au mai rămas.

Capitolul XVIII

Cuprins de tristețe, generalul Hussein Kemal se uita la pantofii lui din piele de crocodil. Știrea uimitoare adusă de soția lui îl lovise ca un bici. Ordinul președintelui Saddam Hussein transmis prin Randa Asfur era de a fixa o întâlnire cu un reprezentant al CIA la Amman – fără martori – și de a-i remite toate secretele pe care el le ascunsese din ordinul expres al acestuia. Randa Asfur, pe care o auzise totdeauna vorbind numai de bine despre *Raïs* și a cărei fidelitate față de regim o cunoștea, o asigurase pe soția lui că era vorba de o negociere *globală*, având drept scop scoaterea Irakului din impas și permisiunea de a deveni o țară puternică. Într-adevăr, în schimbul acestui gest de bunăvoință, Statele Unite ar face presiuni asupra Consiliului de Securitate al ONU pentru a „îndulci" Rezoluția 687, uitând de cei șase sute șaizeci de dispăruți din Kuweit, morți și îngropați de multă vreme, și modificând condițiile de control cele mai umilitoare pentru Irak. Pe scurt, această nouă schimbare de conduită intra în cadrul misiunii sale secrete.

Nu se ivea decât o singură problemă: această directivă mergea în sensul opus celor auzite de el mereu. Din 1990, Saddam Hussein s-a agățat de programul armelor bacteriologice și chimice, singura posibilitate de a-și speria vecinii. Nu putea declanșa decât un mic apocalips, limitat la țările vecine. Dar era mai mult decât nimic... Fără această armă secretă, dar deosebit de periculoasă, Irakul rămânea o putere de mâna a doua în regiune.

Hussein Kemal își plimbă privirile peste dealurile deșertice, dincolo de terasa unde vegheau două santinele. În total, îl supravegheau trei sute de oameni. Rolul său de fugar îl forța să se ascundă pentru a-și asigura credibilitatea și a renunța la

orice posibilitate de a comunica cu Bagdadul în alt mod decât prin filiera Randa Asfur.

Aceasta reprezenta cea mai bună investiţie a regimului irakian de la Amman. Neputând fi bănuită, devotată trup şi suflet *Raïsului*, inteligentă, ea nu-i lăsa în nici un chip posibilitatea de a alege. Cu toate acestea, ar fi ţinut mult să aibă confirmarea directă a Bagdadului, înainte de a livra ultimele sale secrete. Acestea erau ascunse în cinci camioane blindate care l-au însoţit în „fuga" sa, în mijlocul unui teanc de documente fără importanţă.

Telefonul sună. Din centrala palatului Achemieh fu întrebat dacă voia să vorbească cu profesorul Khaldun Dalubi, medicul care-l supraveghea după ablaţia tumorii sale pe creier.

– Bineînţeles! aprobă Hussein Kemal.

Uşor neliniştit, se simţi vinovat când auzi vocea sonoră a medicului.

– Plec mâine la un congres în Statele Unite, îl anunţă acesta. Tocmai ţi-am citit dosarul: prevăzusem un control săptămâna viitoare, însă nu voi fi aici. Poţi să vii mâine dimineaţă la Centrul medical, la ora unsprezece?

– Te neliniştește ceva?

– Nu, nu, îl linişti profesorul. Este o simplă vizită de rutină. Ştii că aceste tumori „cresc din nou" uneori. N-ai tulburări de vedere? Vreo reducere a câmpului vizual?

– Nu, nu cred.

– Atunci, să vii mâine ca să stai liniştit timp de şase luni. O să-ţi facem radiografii şi o să stăm de vorbă.

– De acord, aprobă Hussein Kemal. Îi voi anunţa pe şefii securităţii.

După ce închise, ceru unei santinele să-l vadă pe colonelul responsabil al palatului Achemieh. Ofiţerul se prezentă după douăzeci de minute. Hussein Kemal îl informă despre vizita la medic şi încheie întrevederea cu o altă doleanţă:

– Aş dori ca Excelenţa sa Marwan El Kassem să stabilească o întâlnire cu al doilea consilier al Ambasadei americane. Pentru sâmbătă, dacă este posibil.

Toate contactele externe erau stabilite de palat. În absenţa regelui, primul consilier se ocupa de acest lucru. Fapt ce i-ar putea permite un răgaz de câteva zile ca să reflecteze şi poate

că i-ar determina pe americani să-și schimbe părerea în legătură cu punerea în aplicare a amenințării lor.

* * *

Malko ajunse la masa unde-l aștepta Christopher Angleton pentru micul dejun. Americanul avea o întâlnire pe lângă *Intercontinental* și telefonase cu o oră mai devreme.

Malko dormise puțin și prost. Nu-i mai rămâneau decât patruzeci și opt de ore. Ziua îi părea nesfârșită. Următorul contact cu Rada Asfur era prevăzut pentru a doua zi, ca să-i dea răspunsul lui Hussein Kemal la ultimatumul său. În ciuda timpului splendid, Malko nu reușea să-și alunge deznădejdea. Figura luminoasă a lui Christopher Angleton îl mai destinse puțin. Șeful Centralei CIA radia.

– Am primit azi-dimineață un telefon de la palat, anunță el înainte de a-i da bună ziua. Hussein Kemal vrea să ne întâlnim sâmbătă la ora patru.

Malko avu impresia că menghina care îl sufoca își slăbise strânsoarea.

– Numai să nu încerce să ne tragă în piept, zise el.

Bucuros, Christopher Angleton îi alungă îndoiala.

– Cred ca micul dumneavoastră truc a reușit. Am prevenit-o pe Zahra. Va veni și ea.

Malko reuși să schițeze un zâmbet chinuit.

Zahra Sirb se fofilă printre mesele cofetăriei în aer liber cam pe la zece fără un sfert. Era îmbrăcată într-un pulover negru și cu o fustă plisată, părul lins și cu un dosar gros sub braț. Ea îi aruncă lui Malko o privire complice, semn că nu-i purta pică. Se pare că mica „răzbunare" a Randei a lăsat-o rece. Politicos, Christopher Angleton o întrebă ce dorește să comande.

– Am luat deja micul dejun, spuse tânăra. Oferiți-mi un Cointreau-caïpirinha, asta o să mă trezească puțin.

Îndată ce chelnerul se îndepărtă, Christopher Angleton îi spuse:

– Avem o veste mare! Generalul Hussein Kemal mi-a fixat o întâlnire pentru sâmbătă. Cea de mâine de la ora șase nu mai are rost.

– Îi este frică! exclamă Zahra. Deci trucul dumneavoastră a prins. Este superb. Însă și eu am o știre *micuță*, o informație ce

ar trebui verificată. Agenția mea are un colaborator ocazional la Centrul medical Hussein. El m-a sunat azi-dimineață devreme să mă informeze că *Moukhabaratul* i-a anunțat pe șefi că accesul în secția a patra va fi interzis între zece și jumătate dimineață și unu după-amiază, din cauza vizitei unei înalte personalități.

– Ce înseamnă secția a patra? o întrebă Malko.

– Este secția unde lucrează profesorul Al Dalubi, cel care l-a operat pe Hussein Kemal de o tumoare pe creier, îi explică Zahra. Am aflat că acesta a venit de mai multe ori la control. Am încercat să aflu cine a venit azi-dimineață, dar șefii au tăcut chitic. Nici în timpul vizitelor familiei regale nu sunt atât de discreți.

– Să ne întoarcem la birou, propuse Angleton, care deveni dintr-o dată nervos. Voi încerca să aflu mai multe.

Plăti la repezeală și se îndreptară spre colina Abdun.

– După toate astea, remarcă americanul, s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu ceea ce se petrece.

– Prefer să fiu pesimist, replică Malko. În palatul Achemieh, ar trebui o divizie de blindate pentru a-l atinge, în timp ce afară...

Americanul nu mai continuă. De abia ajunse în biroul său, că se și repezi la telefon și sună direct la palat. Până la urmă, reuși să vorbească cu un responsabil cu care avu o lungă convorbire în arabă. După aceea, încordat, închise.

– Este vorba chiar despre Hussein Kemal, spuse el. Face o vizită de rutină la sugestia profesorului Al Dalubi, astăzi, la ora unsprezece. I-am cerut șefului securității să-mi spună dacă s-au luat toate măsurile de prevedere, dar el mi-a râs în nas! Hussein Kemal se deplasează în propriul lui Mercedes blindat cu care a venit din Irak. Blindajul rezistă chiar la proiectile de mitralieră grea. În schimb, va fi protejat de o escortă puternică a gărzii regale și de mai multe vehicule echipate cu mitraliere grele. Traseul nu are decât aproximativ opt kilometri.

Malko se uită la ceas. Era zece și douăzeci și cinci de minute.

– Hai să ne asigurăm că totul merge bine, sugeră el, eu nu sunt liniștit.

Angleton aruncă o privire pe agenda sa de întâlniri.

– Aveam o ședință foarte importantă, însă am s-o amân.

* * *

Micul convoi se ivi de după gardul cu grilaj al palatului Achemieh păzit de beduini cu berete verzi, la ora zece și jumătate fix. În frunte, era un Volvo al poliției, urmat de un Range Rover cu mitralieră în spate, și patru bărbați. În fine, un Mercedes cu geamuri verzui, ermetic închise, urmat de alte două Range Rover transportând fiecare câte șase soldați înarmați cu M 16. Un altul, care încheia convoiul, era echipat cu o mitralieră grea, cu banda pregătită.

Soldații glumeau între ei, stând cu armele pe genunchi și părând mai degrabă destinși. Traseul dintre palatul Achemieh și centrul medical, cocoțat pe o colină, chiar în fața noilor clădiri ale *Moukhabarat Al-Amat,* traversa o zonă puțin urbanizată. Câteva vile sau loturi noi se ridicau în vârful colinelor golașe.

Trecură în mare viteză în partea de vest a Ammanului, către sensul giratoriu al celui de-al Optulea Cerc. Înconjurară în mare viteză rondul, apoi se angajară pe Al Tibiyya Street, un bulevard larg ce cobora spre sud. King Hussein Medical Center se afla pe dreapta drumului și ocupa practic toată colina. Se ajungea acolo pe un drum în serpentine care pleca de pe Al Tibiyya Street, la două sute de metri după rond.

* * *

Abdul Al Ahmar era așezat pe vine pe solul bolovănos al unui spațiu verde încă lipsit de construcții, peste drum de colina care adăpostea centrul medical, pe cealaltă latură a străzii Al Tibiyya. Privirea lui fixa întruna sensul giratoriu din cel de-al Optulea Cerc. Stătea alături de Range Rover-ul său, care avea capota ridicată. Un beduin era aplecat peste motor, ca și cum ar căuta cauza unei pene. Trei alte vehicule erau aliniate pe coasta colinei, ca un convoi oprit de un incident mecanic.

Se găseau la cincizeci de metri de drum și nimeni nu le dădea atenție. Armele lor erau ascunse cu grijă sub prelate. Le-au trebuit douăzeci și patru de ore ca să vină de la Al Ruwayshid, în mici etape, deplasându-se doar pe drumuri lăturalnice ca să evite punctele de control care prezentau pericol și să ajungă la locul stabilit cu două ore mai devreme.

Abdul Al Ahmar ţinuse să le vorbească celor douăzeci de oameni angajaţi în această operaţiune. Războinici extrem de curajoşi, se simţeau stingheriţi în aşezarea ce semăna a oraş. Nu ştiau să citească şi se orientau numai după soare. Dar ordinele şeicului Beni Khaled nu erau niciodată discutate, ci executate. Acum că ora acţiunii se apropia, începuseră să dea semne de nervozitate.

Abdul Al Ahmar auzi sirena poliţiei înainte de a zări maşina alb cu albastru, care era în fruntea convoiului, având pe capotă o ghirlandă de luminiţe colorate. Se ridică dintr-un salt şi urlă:

– *Yallah!*

Într-o clipită, toţi oamenii săi luară armele, iar prelatele care ascundeau mitralierele fură smulse. Cele cinci vehicule ale convoiului lui Hussein Kemal defilau la cincizeci de metri, puţin mai la vale.

Ţeava Duşkăi lui Abdul se răsuci, ochind maşina poliţiei. Ordinele erau clare: mai întâi, trebuiau să imobilizeze convoiul şi să neutralizeze paza, apoi să distrugă Mercedesul. Totul trebuia să dureze cinci minute. Întăriturile nu vor întârzia să vină de la tabăra militară vecină şi de la sediul *Moukhabarat Al-Amat*, situat pe colina de lângă centrul medical.

* * *

Şoferul maşinii de poliţie observă în stânga lui cele patru Range Rover oprite în teren deschis. Simţi un ghem în stomac şi întoarse capul spre sergentul de alături.

– Sergent! Este...

Nu a apucat să-şi termine niciodată fraza. Flăcări scurte ţâşniră din Duşka, iar un proiectil îi sfărâmă ţeasta. Sergentul apucă să-şi ia microfonul, dar nu mai putu să se servească de el. Enormele proiectile din Duşka găureau tabla, spărgeau geamurile, îi masacrau pe cei patru poliţişti într-un zgomot oribil de sticlă pulverizată şi tablă ciuruită.

Motorul se opri; rezervorul fiind atins, Volvo luă foc blocând şoseaua. Luaţi prin surprindere, soldaţii din escortă nu puteau reacţiona, fiind măcelăriţi de focul intens din cele patru mitraliere ale beduinilor lui Abdul Al Ahmar.

Range-ul din frunte avea pneurile sparte şi capota smulsă. Ocupanţii celorlalte două camionete săriseră în şanţ să se

adăpostească de gloanțe. Cei mai mulți au fost seceraţi înainte de a se adăposti. Proiectilele măturau drumul și semănau moartea. În mai puțin de un minut, trei sferturi din efectivul soldaților era scos din luptă. Alții erau morți sau răniți.

Mercedesul cu pneurile sparte semăna cu o imensă insectă neagră. Lungit pe burtă, un ofițer urla într-un microfon, cerând ajutor. Numai servantul de la mitraliera de 12,7 mm rămăsese la postul lui: era un tânăr caporal-șef cu beretă verde. Fără să se sinchisească de proiectilele ce zburau în jurul lui, îndreptă țeava armei spre prima Dușka și apăsă pe trăgaci.

Capul servantului lui Abdul Al Ahmar dispăru într-un jet de sânge. Abdul se urcă pe camionetă și împinse corpul camaradului său pe platformă. Răsuci țeava Dușkăi și deschise focul asupra celui care tocmai îi omorâse prietenul. Începu să tragă puțin cam jos, văzu impactul urcând în lungul caroseriei și, în sfârșit, îl avu în linia de ochire pe servantul mitralierei. Văzu cum proiectilele îl loveau din plin în piept și corpul se prăbuși pe spate, în timp ce țeava mitralierei se îndrepta spre cer. Abdul mai trase câteva cartușe asupra celorlalte vehicule ale convoiului, golind cutia cu muniții. Soldații care au supraviețuit erau adăpostiți în șanț, după vehicule. De îndată ce acționau, beduinii îi împroșcau cu focuri susținute.

Cu un gest rapid, Abdul Al Ahmar luă o cutie nouă cu muniție și anclanșă primul cartuș în Dușka. De când începuse tirul se scurseseră două minute și jumătate. Escorta era scoasă din luptă. Rămânea de îndeplinit partea a doua a operațiunii și cea mai importantă. Îndreptă țeava mitralierei spre geamul din spate al Mercedesului și apăsă pe trăgaci. Văzu clar impacturile pe geamurile verzi groase de cincisprezece centimetri. Acestea se umplură de stele, dar nu se pulverizară.

Calm, Abdul se concentră asupra geamului, încercând să mențină arma imobilă. În fine, eforturile lui nu fură în zadar: geamul începu să cadă în bucăți mici. Dar, în ritmul acesta, mai avea nevoie de timp. Iar ocupanții vehiculului, protejați de blindajul portierelor, nu aveau de ce să se teamă.

Prevăzuseră și acest lucru. Abandonând Dușka, beduinul sări jos și alergă până la cabina Range-ului. Luă un RPG 7 gata de atac și se lăsă pe vine, la adăpostul camionetei. Avea de parcurs treizeci de metri pe teren deschis, ca să fie în bătaia

armei. Le făcu semn oamenilor săi. Tirul lor deveni mai intens, iar el porni la atac aplecat înainte.

* * *

Hussein Kemal era ghemuit pe podeaua Mercedesului, cu nasul în mochetă, iar garda lui, deasupra, strivindu-l cu cele optzeci de kilograme ale sale. I se părea că detonațiile durau o veșnicie. Văzuse clar prima parte a atacului, explozia mașinii de poliție. Pe urmă, toți, inclusiv șoferul, se aplecaseră ca să se adăpostească. Loviturile surde ale mitralierei zguduiau caroseria Mercedesului la fiecare impact.

– Dar ce naiba fac? înjură generalul irakian printre dinți.

El se gândea la armată, la iordanieni. Pistolul mare al gărzii lui de corp părea inutil în fața acestei dezlănțuiri de arme...

– Încearcă să pornești, urlă el la șofer.

Acesta, culcat pe banchetă, nici nu-i răspunse. Era imposibil de manevrat, partea din față a Mercedesului era înfundată în Range. Hussein Kemal nu și-ar fi închipuit niciodată un atac atât de violent în plin Amman! Zgâlțâit și amețit de detonații, îi era greu să-și adune gândurile. O singură idee revenea în mod obsesiv: Randa Asfur îl mințise.

Numai Saddam Hussein putea să declanșeze un asemenea infern... Hussein Kemal ar fi dat orice ca să-l poată convinge de fidelitatea sa! Scoase un țipăt și se ghemui și mai tare. Deodată, geamul din stânga zbură în mii de cioburi. Acum proiectilele se loveau de blindajul din interiorul Mercedesului și ricoșau. În timpul unei scurte acalmii, i se păru că aude sirenele. Inima îi tresări în piept.

Loviturile zdruncinau acum portierele. La fiecare impact, irakianul strângea din dinți, așteptându-se să vadă tabla ușilor făcută zob. Cu toate acestea, mașina lui era construită să reziste la atacul cu mitraliere de mare calibru. O încercase chiar el atunci când era în construcție, apoi ceruse să fie modificată...

Deodată, mitraliera tăcu. Liniștea era atât de surprinzătoare, încât el încercă să se ridice și aruncă o privire în exterior. Ceea ce văzu îi făcu rău. Un bărbat se depărtă de vehicule și porni o ambuscadă. Alerga pe drum, aplecat, cu un RPG 7 pe

umăr: era un lansator de rachete antitanc. Blindajul mașinii nu era prevăzut să reziste unui asemenea atac...

– Să ieșim! urlă el. Să ieșim!

Cu disperare, se zbătea să împingă garda de corp. Aceasta se ridică, atinse mânerul ușii și trase. Nimic: sistemul de închidere automată era blocat! Acum erau prizonieri. Hussein Kemal se uită din nou afară. Tirul reîncepuse, mai puțin intens. Soldații din escortă nu se mai arătau. Stăteau pitiți în șanțuri. Pentru rege, ar fi luptat până la moarte, dar nu și pentru un străin.

Bărbatul cu lansatorul de grenade se ridică și porni mai departe alergând, cu arma pe umăr. Trebuia să se mai apropie puțin. Racheta ar transforma interiorul Mercedesului într-o combustie de două mii de grade... Hussein Kemal își zise că s-a terminat cu el.

* * *

Malko și Christopher Angleton observară în același timp coloana de fum ce se înălța pe drum, la cinci sau șase sute de metri înaintea lor. Americanul sări ca ars. Proverbialul său calm englezesc se destrămă sub tristețea apăsătoare.

– *Shit! Shit! Shit!*

O defecțiune idioată la sistemul de securitate al ambasadei îi făcu să întârzie. Cilindrul din oțel, care trebuia în mod normal să se înfunde în sol, ca să-i lase să treacă, refuzase cu încăpățânare să dispară.

Pe urmă, coborâră în viteză nebună până la al Șaptelea Cerc, apoi urcară spre nord. Ținând cont că întârziaseră, se duseră direct la centrul medical. Dacă Hussein Kemal plecase la timp de la palatul Achemieh, trebuia deja să fie acolo.

Malko simți că i se strângea inima în fața spiralelor înalte de fum. Numai să nu fie măsura de care se temea cel mai mult: eliminarea lui Hussein Kemal... Dacă murea, rolul său de fugar devenea o certitudine, iar ei nu ar mai putea afla nimic.

Christopher Angleton viră brusc, să evite un camion care avea o pană de cauciuc. Deodată, șoseaua apăru pustie în fața lor. Nici măcar o singură mașină nu mai venea din sens opus. Oamenii coborâseră din vehiculele oprite pe margini și le făceau semn să stea pe loc. Nu mirosea a bine. Drumul

şerpuia până la sensul giratoriu al celui de-al Optulea Cerc. Departe, în stânga lor, observară clădirile Centrului medical Hussein. Malko scoase pistolul israelian de la centură şi îi verifică încărcătorul.

Christopher Angleton trecu în toată viteza ultima curbă dinaintea liniei drepte de unde pornea drumul ce ducea la centrul medical şi descoperiră sursa trâmbei de fum negru. De-a curmezişul şoselei, un automobil era în flăcări. În spatele perdelei de fum, distingeau mai multe vehicule staţionate. Americanul opri şi ieşiră împreună din Chrysler.

O scurtă rafală răpăi exact în faţa lor. Apoi auziră pocnituri izolate. Era o adevărată bătălie. În frunte, cu pistolul în mână, Malko împreună cu ceilalţi se aruncă în şanţ, înaintând aplecaţi spre convoiul imobilizat. După ce parcurseră o sută de metri, încercară să arunce o privire.

Drumul era pustiu, câteva corpuri zăceau întinse pe asfalt. Soldaţii din escortă nu se mai vedeau. În schimb, Malko observă patru Range Rover oprite pe coasta dealului, în dreapta lui, într-un deşert pietros şi un bărbat tupilat în spatele unui copac se apăra de tirul ce se abătea dinspre convoi. Malko identifică imediat arma de pe umăr: un RPG 7. Cu ea putea să străpungă orice fel de blindaj, chiar şi al unui tanc. Întoarse capul şi observă un Mercedes negru înghesuit între camionetele militare. Era neatins, cu excepţia unui geam spart. În aceeaşi clipă, auzi un strigăt în spatele lui.

– *Dug! Dug!*[1]

Se întoarse: Christopher Angleton, ghemuit în şanţ, îi arăta prin gesturi ample un beduin care-i ochea cu un M 16. Malko plonjă la rândul său. În acelaşi moment, bărbatul cu lansatorul de grenade se ridică, se sprijini de un trunchi de copac şi coborî la orizontală tubul lansatorului. În câteva secunde, ginerele lui Saddam Hussein urma să fie transformat într-o torţă vie.

---

[1] *Adăpostiţi-vă !*

Capitolul XIX

Randa Asfur fuma o *Gauloise blonde* în BMW-ul parcat exact în fața edificiului cu numărul patru, și încerca să-și calmeze bătăile inimii.

Locul mișuna de soldați care se așezaseră în poziție în jurul clădirii, în așteptarea lui Hussein Kemal. Nici unul nu se interesa de tânăra care părea că așteaptă un pacient. Deodată, un subofițer sări dintr-un Range Rover strigând ceva. Toți soldații porniră în fugă spre vehiculele lor și, în câteva clipe, un convoi se angajă pe drumul în serpentine ce ducea la șoseaua principală.

Tânăra răsuflă ușurată. Atacul pe care îl organizase avusese deja loc. Ea nu venise acolo, decât din prevedere: în cazul improbabil în care beduinii nu ar fi reușit, ar fi încercat ea singură să-l elimine pe Hussein Kemal de îndată ce se întâlnea cu medicul lui. Era foarte riscant, dar, datorită legăturilor de prietenie ale soțului ei cu profesorul Al Dalubi, nu era ceva imposibil. Pentru asta, își îndesase în poșetă un pistol echipat cu amortizor, furnizat de *Moukhabaratul* irakian. Așteptă câteva clipe, apoi demară. Voia să verifice rezultatul atacului. În mod normal, Hussein Kemal nu mai era în viață.

* * *

Malko nu ezită. Ieșind din șanț, și rugându-se din tot sufletul, alergă în direcția bărbatului echipat cu RPG 7. Cu pistolul său, trebuia să se apropie la mai puțin de douăzeci de metri. Asta ar fi însemnat câteva secunde de alergare în teren deschis, sub tirul beduinilor. Fugind fără oprire, se gândea că își risca viața pentru a o salva pe a unui om care avea mâinile mânjite cu sânge și care era inamicul său.

Îl văzu pe trăgătorul cu lansator coborând ușor țeava, vizând Mercedesul care era în spatele lui. Ca să se apere, ar fi fost obligat să abandoneze lansatorul de rachete. Nu reacționă decât atunci când Malko apăru în câmpul lui vizual. Însă o detonație pocni în spatele lui și un glonț șuieră foarte aproape de el.

Ajuns la o distanță convenabilă, acesta se opri, își ținu respirația, prinse pistoletul cu ambele mâini și începu să tragă, coborând țeava după fiecare foc, până goli tot încărcătorul... La al treilea proiectil, omul cu lansatorul se răsturnă pe o parte, în timp ce o limbă de foc țâșni din țeava sa. Racheta plecă pieziș spre cer cu un vuiet surd, iar trăgătorul rămase culcat pe o parte, agitându-se ușor. Chiulasa pistolului rămăsese deschisă. Malko se aruncă la sol. Nu avea încărcător de rezervă. Mai multe proiectile ricoșară nu departe de el, apoi, brusc, focul încetă. După câteva secunde, Malko înălță capul auzind zgomot de motor: plecau ultimii soldați. Trecură peste o denivelare a terenului și dispărură după celălalt versant al colinei.

Soldații din escortă țâșniră din șanț ca melcii după ploaie. Mașina poliției mai ardea încă. Se apropiau trei camioane cu sirenele urlând, din care coborâră mulți soldați. În curând, Mercedesul dispăru, fiind înconjurat de oameni în uniformă. Toți gesticulau și țipau, într-o bramureală totală. Unindu-și eforturile, trei soldați reușiră să deschidă portiera. Un civil mustăcios și îndesat ieși din vehicul de îndată, ajutat de noii sosiți. Hussein Kemal era salvat.

Un Volvo alb își croia drum claxonând întruna. Doi ofițeri coborâră din el și se grăbiră spre oaspetele de marcă al regelui. Îl luară imediat și mașina demară în trombă îndreptându-se spre palatul Achemieh. Christopher Angleton îl ajunse pe Malko, alb ca varul.

– E un miracol că nu v-au nimerit, spuse el repede.

– E un miracol că Hussein Kemal mai este în viață, replică Malko. Fără mașina blindată...

– Și fără dumneavoastră, completă americanul. *My Good, you have balls!*[1]

---

[1] *Dumnezeule, sunteți tare !*

Malko nu răspunse. În focul acțiunii, nu-și dăduse seama de pericol. În asemenea momente, te crezi invulnerabil. Până în clipa în care norocul sau destinul te părăsește. Se cutremură și înaintă spre omul pe care îl doborâse. Era culcat pe o parte, dar puteau să-i vadă bine fața. Malko nu avu nici o dificultate să-l recunoască pe Abdul, beduinul. Se întoarse spre Christopher Angleton. Crima purta o semnătură.

– Randa a acționat repede, remarcă Malko. Aranjând asasinarea lui Hussein Kemal, ea rezolva problema.

– Este foarte stânjenitoare situația, zise cu sobrietate șeful Centralei CIA. Acest atentat îi confirmă lui Hussein Kemal statutul de *adevărat* fugar.

– Așa este, recunoscu Malko, dar deținem încă documentele care dovedesc contrariul. Și ceva în plus: nu știm ce i-a spus Randa, însă Hussein Kemal e sigur că Saddam a vrut să-l asasineze. Asta poate să-l determine să aleagă partea cea bună.

– *Inch'Allah!* oftă Christopher Angleton. Ce facem cu Randa?

– Nimic, zise Malko. Nu are rost să discutăm cu iordanienii, afară de cazul în care Hussein Kemal refuză înțelegerea noastră.

Ajunseră la șosea și se îndreptară spre mașină, în mijlocul unei dezordini de nedescris. Nimeni nu-i băga în seamă, încât s-ar fi crezut că soldații ascunși în șanțuri nu au remarcat intervenția lui Malko. Acesta, de-abia instalat în Chrysler, descoperi o pată pe haina de alpaca. Încercă s-o înlăture, dar realiză că de fapt era o gaură... O gaură mică și rotundă. Beduinul cu M 16 nu ratase prea mult.

* * *

Randa Asfur parcă mașina pe marginea șoselei și merse pe jos până la locul atacului, amestecându-se în mulțimea de gură-cască, pe care soldații îi împingeau ca să poată încercui perimetrul. Reuși să se fofileze până la locul unde mașina de poliție dispărea sub un strat gros de zăpadă carbonică. Mai multe trupuri învelite în pături zăceau pe șosea. Mirosul acru al cauciucului și al cărnii arse infesta și mai mult atmosfera. Peste tot erau împrăștiate tuburi de cartușe, cioburi, pete de sânge.

Ajunse lângă Mercedesul blindat și simți că îi crește inima de bucurie văzând geamul pulverizat, în ciuda grosimii sale.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe un soldat care voia s-o dea la o parte.

Dar nu rezistă zâmbetului ei.

– Niște nebuni au atacat convoiul, zise el; cred că voiau să ucidă un invitat al Majestății Sale – Allah să-l aibă în pază – care se afla în acest Mercedes.

– Și au reușit?

Soldatul ridică semeț bărbia în semn de negație.

– *La! La!*[1] Mașina era blindată. Nu au pățit nimic, dar mai mulți camarazi de-ai lor au murit.

Randa Asfur simți un pumnal în inimă. Situația era catastrofală. Chiar dacă Hussein Kemal nu ar bănui intervenția ei, *Moukhabarat al-Amat* va întreprinde o anchetă și îl va interoga pe profesorul Al Dalubi. Bineînțeles, după tot ce s-a petrecut, acesta nu avea interesul să le spună adevărul: că vechiul lui prieten Fadel Asfur îi ceruse să-l convoace pe Hussein Kemal, fără să fie nevoie de un consult medical, pentru ca soția lui să se poată întâlni cu el. Dar generalul Mustafa al Kaisi nu era un imbecil, știa bine că pentru a-i da lovitura de grație fugarului irakian, singura șansă era să-l atragă în afara palatului Achemieh. Oare cât timp va rezista medicul la interogatoriu?

Randa Asfur era atât de absorbită de gândurile sale, că îmbrânci mai multe persoane în drum spre mașină, unde își lăsase poșeta și pistolul. Se întoarse ca un automat, urcând din nou drumul spre colină, până la Centrul medical Hussein.

Nu era nici urmă de soldat. Locul căpătase aspectul obișnuit. Parcă mașina lângă celelalte automobile și ajunse la clădirea cu numărul patru. Evitând ascensorul, urcă pe scară la al doilea etaj, dar nu întâlni decât o infirmieră care nu-i dădu nici o atenție. Puțin mai departe, se afla o ușă ce dădea *direct* în cabinetul profesorului Al Dalubi. Acest lucru o scutea să treacă prin biroul secretarei. Randa apăsă clanța: ușa era încuiată cu cheia.

Bătu ușor de trei ori și așteptă. După câteva secunde, auzi cheia răsucindu-se în broască și ușa se deschise, apărând în

---

[1] *Nu! Nu!*

prag chiar medicul. Randa rămase lipită de perete, invizibilă din cabinet, chiar dacă se găsea vreun pacient înăuntru. Fără să piardă nici un moment, cu brațul întins, apăsă de două ori pe trăgaci. Țintise capul, așa cum învățase mai demult. Expresia de surpriză de pe chipul profesorului Al Dalubi se transformă într-o strâmbătură de durere. Privirea deveni instantaneu sticloasă. Se agăță de batantul ușii, rămase câteva clipe în echilibru, pe urmă alunecă pe sol. Cele două gloanțe pătrunseseră în creier și rămase cu ochii deschiși. Cu un gest natural, Randa Asfur îi mai trase un glonț în ureche.

O luă pe coridor, întâlnind o infirmieră. Dăduse colțul când auzi un urlet: femeia descoperise trupul întins pe jos. Fără să ezite, Randa Asfur se întoarse și îi trase un glonț în ceafă infirmierei. Nefericita căzu ca trăsnită. După trei minute, Randa Asfur era la volanul mașinii. Pericolul imediat fusese îndepărtat, dar rămăsese treaba cea mai importantă: să-l reducă la tăcere pe Hussein Kemal. În această privință, nu găsea nici o rezolvare.

Abia introduse cheia în broasca ușii de la intrarea în vilă, că soțul sări practic s-o sugrume.

– Ai auzit știrile? lătră el.

Își aruncă poșeta pe pernă și răspunse cu voce obosită:

– Da, știu. Atentatul ratat împotriva lui Hussein Kemal.

– Știai?! De asta mi-ai cerut să...

– Da, de asta!

Fadel Asfur se înmuie ca o cârpă.

– Îl vor interoga pe Khaldun, și...

– Nimeni nu-l va interoga pe Khaldun, zise ea. A murit.

Se instală o tăcere îngrozitoare care dură aproape un minut. Fadel Asfur era pe cale să descopere o femeie pe care nu o cunoștea. Desigur, nu era nici el un copilaș nevinovat, fiind la curent cu angajamentul politic secret al soției lui. Dar nu era un ucigaș. În plus, într-o țară ca Iordania, o treabă ca asta nu putea să treacă neobservată: nu erau în Liban.

Deschise gura să spună ceva, dar Randa îl luă din scurt:

– Plec, zise ea.

– Unde?

Îi aruncă o privire ironică. În ultimele cinci minute ea și luase singura hotărâre posibilă.

– Unde ai vrea să mă duc? Am puțin avans și voi profita de el.

– Te întorci în Irak?

– Da.

– Și pe urmă?

Ea făcu un gest de neputință.

– *Inch'Allah!* În orice caz, este prea riscant să rămân aici. Americanii știu ce am făcut. La Bagdad, nu am nimic să-mi reproșez, decât această poveste idioată cu poșeta. Voi da explicații.

Fadel Asfur era consternat. Perspectiva de a-și pierde soția îl îngrozea.

– Vin cu tine, îi propuse el.

– Nu. Este periculos. Nu ai nici o vină. Vei scăpa.

– Îți iei mașina?

– Nu, iau Range-ul.

Fără un cuvânt în plus, urcă în camera ei.

* * *

Christopher Angleton luă cele două mesaje pe care le găsi pe birou.

– Sunt convocat imediat la palatul Achemieh la cererea generalului Hussein Kemal, îl anunță el pe Malko cu vocea tremurând de emoție.

Malko avu impresia că era cufundat într-o baie de miere. Nu avea decât o singură grijă.

– Cunoașteți bine dosarul ca să nu vă ducă cu preșul?

Christopher Angleton zâmbi cu ironie.

– Eu, nu. Dar sunt toți experții ONU în spatele meu.

– Aș dori să vin și eu, zise Malko.

– Nici nu plecam fără dumneavoastră, surâse bucuros Angleton.

După douăzeci de minute, ajunseră la intrarea în palatul Achemieh. De fiecare parte a porții, erau mobilizate blindate ușoare. Peste tot mișunau soldați. Vehiculul lor fu imediat înconjurat de mustăcioși amenințători. Din fericire, Christopher Angleton vorbea araba... Un ofițer insistă totuși să-i percheziționeze, chiar dacă erau diplomați. În acest timp, telefoanele sunau cu frenezie în tot palatul.

În fine, unda verde sosi și, escortați de două vehicule ticsite cu soldați, urcară aleea spre clădirea principală. Și aceasta era înconjurată de soldați. Fură percheziționați din nou, pe urmă, trei mustăcioși îi escortară într-un salon cu terasă de unde se vedea deșertul, spre vest. Când cerul era senin, se observau luminile Ierusalimului, de cealaltă parte a lordanului.

Hussein Kemal se ridică să-i întâmpine. Părea încă răvășit. Se schimbase probabil, căci ținuta lui era impecabilă. Purta o haină din tweed, pantaloni gri, pantofi din piele de crocodil. Cu ochii în permanentă mișcare, el strânse mâna celor doi vizitatori sub privirile interpretului. Christopher Angleton spuse câteva vorbe în arabă cu o voce blândă. De îndată, Hussein Kemal îl concedie pe interpret cu un gest ce nu admitea replică. Se întoarse spre Malko și zise cu un accent îngrozitor:

– *My english is very poor! Excuse me.*

Continuă în arabă. Rotindu-și privirea prin cameră, Malko observă pe o masă patru cartoane plumbuite; un dosar portocaliu, de vreo douăzeci de centimetri grosime, cu încuietoare cifrată. Christopher Angleton se adresă în arabă lui Hussein Kemal. El traduse de îndată pentru Malko:

– I-am propus să continuăm discuția pe terasă, e puțin cam cald aici...

Mai ales că trebuiau să fie atâtea microfoane câte flori pe mochetă... Generalul Al Kaisi își cunoștea meseria.

Docil, transfugul irakian deschise ușa de la terasă, iar cei trei bărbați ieșiră. Aici, mai mulți militari stăteau de pază. Conversația se angajă între Angleton și generalul irakian. Aceasta fu scurtă și americanul traduse pentru Malko.

– Generalul Hussein Kemal a găsit documente importante privind programul secret de arme chimice și bacteriologice din țara sa. Consideră că acest lucru trebuie adus la cunoștința Comisiei Speciale a Națiunilor Unite, în vederea ridicării embargoului care îi constrânge țara și îi condamnă poporul la o moarte lentă și nejustificată. A ales Statele Unite ca destinatar al acestor documente, în speranța că ele vor determina ca aplicarea sancțiunilor post-embargo să fie mai puțin umilitoare pentru țara sa.

Irakianul vorbea cu o voce monotonă, gâtuită uneori. Mici picături de sudoare îi apăruseră pe frunte. În acest moment, își pecetluia soarta. Saddam Hussein nu i-ar ierta în veci această

trădare. Afară de cazul în care ar mai exista o înșelătorie... Malko îl pândea cu coada ochiului pe irakian. Și dacă mai era o capcană?

Generalul își termină discursul, iar Christopher Angleton se întoarse spre Malko:

– Ne va preda dosarul complet cu armele ascunse. Îmi spune că, prin aceste piese, Comisia nu va întâmpina nici o dificultate în găsirea părților ce lipsesc sau care au fost distruse printr-un „ordin verbal".

Hussein Kemal se înapoiase în salon. Ei îl urmară. Generalul apăsă pe un buton și un subofițer cu beretă verde apăru imediat. Hussein Kemal îi dădu un ordin și iordanianul chemă la rândul lui trei soldați. Fiecare luă câte un dosar și așteptă. Atunci, ginerele lui Saddam Hussein puse mâna pe dosarul portocaliu și-l predă cu solemnitate lui Christopher Angleton. Acesta era roșu ca focul de emoție... Strângând dosarul la piept, se înclină în fața generalului irakian și se îndreptă spre ușă, urmat de cei trei soldați. Nu s-a rostit nici un cuvânt despre Randa Asfur, uitată de pe acum de istorie.

Malko se gândea că, dacă Hussein Kemal ezitase întru câtva, sau dorise să facă un joc dublu, tentativa de eliminare a lui îl făcuse să aleagă tabăra cea bună...

Christopher Angleton aproape că alergă până la mașină, de teamă să nu-i smulgă cineva prețioasele documente. Pusese dosarele pe bancheta din spate. Înainte să pornească, încuie bine portierele și nu rosti nici un cuvințel până când ajunseră pe șosea.

* * *

– Ticăloșii! Au scufundat totul în Tigru, în lăzi etanșe! exclamă Christopher Angleton.

El și Malko se instalaseră în sala de conferințe vecină cu biroul americanului. Documentele în arabă erau etalate pe masa mare. Pentru Malko rămâneau de neînțeles, cu excepția hărților notate în arabă. Șeful Centralei CIA arătă cu degetul o poziție pe una dintre hărți.

– Aici, pe un șlep scufundat în Tigru, se găsesc cincizeci de tone de culturi bacteriene concentrate, repartizate în o sută nouăzeci de încărcături pentru rachetele Scud.

– Bombe biologice?

– Exact, confirmă americanul. Culturi de antrax capabile să decimeze milioane de oameni din Emirate, din Arabia Saudită, din Siria sau chiar din Israel! Iată raportul asupra testelor efectuate cu aceste substanțe. Le-au testat pe oi și pe maimuțe în regiunea Muthanna, în apropiere de frontiera irakiană. Uite și raportul oficial trimis de Saddam Hussein în persoană, încă din 1992.

– Nu erați la curent cu toate astea?

Christopher Angleton dădu din cap.

– Irakienii, dar mai ales generalul Hussein Kemal, au pretins întotdeauna că nu au importat decât cincizeci de kilograme de concentrat de culturi bacteriene, și numai în scopuri medicale. Sunt atâția indivizi în lume care fabrică acèste produse, că nici nu se poate verifica. Ne gândeam că mințeau și că le distruseseră fiindcă erau de negăsit. Iată și cauza: niciodată nu au fost explorate numeroasele epave scufundate în lacul sărat El Arab și în Tigru cu ocazia bombardamentelor războiului dintre Irak și Iran. Era desigur secretul cel mai bine păstrat din Irak.

Scoase o exclamație de bucurie când flutură în aer un alt document.

– Uitați-vă! Aici se găsesc cele patru sute de tone de „nervegaz", repartizate în conteinere ce pot echipa mici rachete și obuze de artilerie. Iată de asemenea cum poți să omori sute de mii de soldați prin paralizarea aparatului respirator. Acestea se află pe trei vapoare scufundate oficial de bombardamente pe cursul superior al Eufratului.

Impresionat, Malko privea hărțile ce indicau poziția acestor depozite secrete.

– Și rachetele? întrebă el. Toate aceste porcării trebuiau totuși să ajungă la destinatarul lor.

Christopher Angleton puse arătătorul pe un șir de dreptunghiuri punctate, în apropierea frontierei de sud a Irakului.

– Aici sunt trei depozite secrete cu rachete Scud și cu altele care acționează pe o rază mai scurtă. Sunt pregătite de atac... Am fost orbiți de proiectele *nucleare* ale lui Saddam Hussein, atunci când nici nu visa să aibă bombe atomice. Cunoșteam, în schimb, că în domeniul chimic și bacteriologic, dispunea de

capacităţi importante cu care ar fi putut să declanşeze un adevărat cataclism în regiunea Golfului.

Christopher Angleton răsuflă uşurat.

– Graţie ajutorului dumneavoastră, vom putea neutraliza toate astea rapid. Fireşte, cu garanţia celui care a pus la punct armamentul. Va putea chiar să depună mărturie...

– Ne rămâne o singură problemă: Randa Asfur.

Şeful Centralei CIA făcu un gest de lehamite.

– Lăsaţi-o să se descurce cu iordanienii. Doar dacă nu aveţi un cont *personal* de reglat cu ea. Noi nu mai avem nevoie de ea. Îi vom păstra, fără îndoială, o amintire urâtă.

– Şi dacă îi previne pe irakieni? Dacă vor „ascunde" toate astea?

– Din punct de vedere tehnic, este imposibil! sări americanul. Voi trimite aceste documente la Washington chiar în seara asta. Oricum, esenţialul. Începând de mâine, echipele UNSCOM vor fi în alertă. Sunt autorizate să se deplaseze peste tot în Irak... În schimb, vom asigura supravegherea prin satelit până când vom reuşi să recuperăm *totul*. Fiţi sigur că i-am smuls şi ultimele gheare lui Saddam Hussein. Afară de cazul că nu aveţi şi alte planuri, încheie Christopher Angleton cu politeţea sa deosebită, vom sărbători chiar astă-seară. O invităm şi pe Zahra. Puteţi s-o anunţaţi. Merită din plin.

– Voi trece pe la ea pe la birou.

Tadeusz Zirkowski nu a murit degeaba. Din păcate, agentul operaţional al CIA, care se odihnea acum în cimitirul Arlington, nu va şti niciodată în ce măsură şi-a îndeplinit misiunea.

Consecinţele lichidării armelor secrete ale lui Saddam Hussein erau incalculabile. Pacea va domni din nou în regiune, fără ca Irakul să fie zdrobit de cortegiul de orori care ar fi urmat. Poporul irakian va înceta să sufere inutil şi Emiratele vor putea respira uşurate... Cât despre Hussein Kemal, ar suporta probabil soarta fugarilor, cu toate milioanele sale de dolari. Într-o zi, va fi găzduit într-un palat mai mic, garda va fi mai puţin vigilentă şi, într-o frumoasă dimineaţă, un comando de ucigaşi ar veni să-l execute. Nici irakienii, nici israelienii nu-şi vor uita răzbunarea.

Malko opri în faţa birourilor unde lucra Zahra. Un secretar sudanez se afla în anticameră. Îi surâse lui Malko.

– Doamna Sirb are o musafiră. Puteți să așteptați câteva clipe?

Malko simți că îi năvălește sângele în obraji.

– O musafiră! Nu cumva este Randa Asfur?

– Ba da, dar...

Malko traversă în fugă oficiul telegramelor. Ușa biroului lui Zahra era închisă. Intră fără să bată.

Zahra Sirb era așezată la biroul său, cu capul așezat pe pielea roșie a mapei ca și cum ar dormi. Mai strângea bricheta Zippo în mâna dreaptă, cu care se pregătea să-și aprindă țigara care-i scăpase.

Primise mai multe gloanțe în cap, iar fața nu mai era decât o mască de sânge proaspăt încă. Pentru ca angajații să nu audă nimic, ucigașa folosise o armă cu amortizor. În mod cert, afacerea Hussein Kemal nu se încheiase.

Capitolul XX

Malko simțea cum nările i se umpleau de mirosul fad și grețos al sângelui proaspăt. În gură, avea un gust de cenușă. Moartea Zahrei nu schimba cu nimic cursul evenimentelor. Exact ca jertfa soldatului căzut la datorie cu cinci minute înaintea armistițiului... Doar că în acest caz, exista o voință premeditată de răzbunare.

Luă telefonul Zahrei Sirb și formă numărul liniei directe a lui Christopher Angleton.

– Zahra a fost asasinată, îl anunță el cu voce stinsă. Mai este caldă...

La capătul firului, americanul exclamă:

– Sfinte Cristoase! Cine a făcut asta?

– Randa Asfur. A ajuns cu puțin înaintea mea. A fugit pe ușa care dădea într-o străduță lăturalnică.

– De ce? gemu americanul consternat.

– Din răzbunare, zise cu amărăciune Malko. Era singura persoană care cunoștea exact rolul Zahrei. Și pe urmă, ca femeie, o ura, era geloasă. Asta înseamnă că s-a hotărât să plece din țară.

– Voi anunța imediat *Moukhabarat Al-Amat*, zise americanul.

– Mă ocup eu de asta, zise Malko. M-ați întrebat dacă aveam un motiv *personal* să fiu supărat pe Randa Asfur. Acum am.

Nici măcar nu se mai osteni să treacă pe la birou. După ce închise ochii lui Zahra, se strecură pe ușa folosită de ucigașă și ajunse la mașină. Introduse un glonț pe țeavă și se așeză la volan. Zece minute mai târziu, oprea în fața vilei familiei Asfur. Mercedesul cu numărul trei era acolo și BMW-ul tinerei femei.

Avea tupeu dacă mai rămânea... Sună. I-a deschis majordomul.

– Doamna Asfur este acasă?

– *She is not here...*

– Dar domnul Asfur?

– *He has a meeting. Who...*

Malko îl împinse și intră. Îl observă imediat pe soțul Randei așezat la o masă rotundă în fața piscinei, în compania a doi bărbați. Se îndreptă spre ei. Fadel Asfur, foarte palid, se ridică.

– Cine sunteți și ce doriți?

– Unde este soția dumneavoastră? îl întrebă Malko.

– Nu este acasă. Cine sunteți?

– Unde este?

– Nu aveți dreptul să veniți aici... protestă iordanianul.

Fără să-i răspundă, Malko își scoase pistolul de la centură și ținti cu grijă un foarte frumos pește din sticlă egipeană, vechi de mai multe secole, care stătea pe un soclu în formă de coloană. Superba piesă antică valora desigur mai multe mii de dolari... Proiectilul de 9 mm o făcu să explodeze în clipa în care Fadel Asfur se ridică scoțând un urlet de furie care i se opri de îndată în gâtlej. Țeava pistolului era acum îndreptată direct spre fruntea lui, cu piedica ridicată.

Ochii aurii ai lui Malko căpătară brusc reflexe verzui. Pupilele semănau cu două pietricele dure. Reluă cu voce calmă:

– Dacă nu îmi spuneți unde este Randa, vă trag un glonț în cap.

Prietenii stăpânului casei, înmărmuriți, se fereau să intervină, ținând mâinile așezate la vedere, pe masă. Antreprenorii de construcții, aveau mai mult de-a face cu mașini de calculat decât cu arme automate. Fadel Asfur își umezi buzele uscate și goli dintr-o dată paharul de *Defender* pus în fața lui, apoi spuse cu o voce lipsită de vlagă.

– A plecat cu mașina.

– Spre Irak?

– Da, confirmă el încetișor.

– Când?

– Acum aproximativ o oră.

– Cu ce mașină?

– Cu un Range Rover alb cu o bandă neagră.

Malko lăsă pistolul în jos. Fadel Asfur era prea speriat ca să mintă.

– I-am spus să nu se atingă de profesorul Al Dalubi, bâigui el, era un amic de-al meu. M-a operat aproape pe gratis...

Malko îngheță. Deci ea îl omorâse și pe profesor. Făcu stânga-mprejur și ieși fără o vorbă. În cinci minute, ajunse la Ambasada americană.

* * *

– În total, sunt patru ore, calculă Malko. Avea timp s-o omoare pe Zahra și să iasă din oraș. În mod sigur nu a ajuns în deșert mai repede de trei ore și jumătate.

– Drumul până la Zarka este foarte aglomerat, sublinie americanul. A pierdut mult timp. Pe urmă, se merge mai lejer. Trebuie să anunțăm toate posturile de control.

– Cu siguranță că Randa nu a folosit șoseaua, zise Malko. Conduce un Range Rover alb cu o bandă neagră. Bănuiește că barajele de pe șosele n-o vor lăsa să treacă.

– Am luat deja legătura cu *Moukhabarat Al-Amat*, îl anunță americanul. Au prevenit postul de frontieră și toate celelalte posturi de control de pe autostrada zece.

Malko se ridică și se duse în fața unei hărți prinse pe perete.

– Dacă aș fi în locul ei, murmură el, aș tăia-o de-a dreptul prin deșert, pe la sud de autostrada zece. De îndată ce va fi pe teritoriul tribului Cha'alam, va găsi oameni care o vor ajuta să treacă frontiera. Dacă n-o prindem înainte de căderea nopții, putem să ne luăm adio de la ea.

– Avem nevoie de un elicopter, încheie Christopher Angleton.

– Puteți să-i cereți unul ministrului de interne, Adnan Zabib?

– Da. Mai ales după asasianrea Zahrei.

În câteva minute, șeful Centralei CIA îl prinse pe ministru, iar acesta acceptă imediat cererea americanului. Lăsând la o parte CIA, Randa Asfur se făcuse vinovată de două crime împotriva unor cetățeni iordanieni, printre care și amanta ministrului. Christopher Angleton puse receptorul în furcă cu un aer grav.

– Ne așteaptă peste un sfert de oră la noul cartier general, lângă hotelul *Regency*. Vom utiliza elicopterul personal, pentru că nu are timp să caute altul.

Malko se uită la ceas. Dacă totul mergea strună, ar decola pe la patru și douăzeci după-amiază. Randa Asfur se deplasa de mai puțin de o oră. Trecuse poate pe șoseaua 40 ca să câștige timp, tăind apoi de-a lungul deșertului, de la Al Azrak, acolo unde începeau punctele de control. Ar putea fi cam la șaptezeci de kilometri de Amman. Mai rămâneau încă două ore de lumină.

* * *

De mult timp Randa Asfur nu se mai simți atât de împăcată cu sine. Revedea expresia îngrozită, terorizată a Zahrei când a scos pistolul din poșetă și i-a tras cu grijă cele trei gloanțe în cap. Zâmbi. Nu era numai pentru ajutorul pe care ea îl adusese CIA-ului, ci și pentru toți bărbații pe care îi suflase de sub nasul ei. Randa îi disprețuia pe palestinieni, gândind sincer că irakienii erau tot ce putea fi mai bun în *Oumma*[1]... Acum, se simțea capabilă să înfrunte furia lui Saddam Hussein. Curajul ei l-ar fi impresionat. Și-apoi, adusese deja atâtea servicii, „întorcând", cu ajutorul farmecului ei, ofițerii KGB în post la Bagdad sau chiar la Moscova. Naționalistă înrăită, se identifica perfect cu *Raïs*-ul.

Obosită, lăsă volanul pentru câteva clipe. Părăsise Ammanul pe șoseaua 40, trecând pe lângă mirajele deșertului, apoi ajunse la Al Azrak, unde era un *check-point*.

Acum rula direct spre est, cu soarele în spate. Frontiera irakiană se găsea la o distanță de două sute cincizeci de kilometri în linie dreaptă, preț de șase sau opt ore de mers prin deșert, plus multă oboseală. Dar, în două ore, se făcea noapte și atunci ar fi în siguranță.

Bazaltul negru se întindea cât vedeai cu ochii, în aparență neted, dar în realitate, plin de cavități, de blocuri de stâncă, de mici prăpastii pe care trebuia să le ocolească. Randa Asfur se străduia să urmărească drumeagurile abia trasate și păstra

---

[1] *Lumea arabă*

direcția datorită soarelui. Cunoscând moliciunea arabilor, nu risca mare lucru. Vor alarma punctele de control de la frontieră, însă cu Rover-ul putea să treacă peste tot, cu toate că rula cu cincizeci-șaizeci la oră. Cu degetele crispate pe vitezometru, dădu puțin înapoi ca să treacă un mic *wadi*.

* * *

– *Yallah!*

Ministrul de interne strigă la urechea pilotului ca să acopere zgomotul turbinei elicopterului Hugues 500. Aparatul se ridică vertical, trecu pe deasupra lui Sport-City și se îndreptă spre est. Adnan Zabib avea trăsăturile încordate, privirea fixă. În mod vizibil, moartea Zahrei îl mișcase. Cu căștile la urechi, în legătură permanentă cu solul, urmărea rapoartele punctelor de control alertate deja. Dar nu se baza prea mult pe vreo imprudență comisă de Randa Asfur. Se întoarse spre Christopher Angleton și Malko, așezați pe scaunele pliante din spate:

– Zburăm de trei sau patru ori mai repede decât ea. Ar trebui s-o găsim!

– Unde suntem? întrebă Malko.

– Zburăm deasupra guvernoratului Zarka, îi explică ministrul. În zece minute, vom fi deasupra bazei aeriene de la Al Azrak. Dacă Randa o taie prin deșert, nu există alt drum decât pe la sud de șoseaua 10. Dacă ar lua-o pe la nord, s-ar târî cu douăzeci pe oră. Dacă ar rămâne pe șosea, ar fi oprită la un *check-point* și am repera-o imediat. Nu ne-ar rămâne decât să mergem s-o ridicăm de acolo.

Liniștea se instală din nou în aparat. După Al Azrak, nu mai erau decât petele maronii ale corturilor beduinilor, lacuri sărate, un relief care, sub razele oblice ale soarelui, căpăta aspecte stranii, populat de umbre gigantice. În această imensitate, o mașină nu era decât o pată minusculă. Din fericire, aveau soarele în spate...

– Mai coboară! îi porunci ministrul pilotului.

Aparatul coborî brusc. Pilotul avea atenția mărită fiindcă deșertul era un pericol din cauza iluziilor optice. Dar cerul era senin și ei nu se așteptau la o furtună de nisip... Zburând la mai puțin de o sută de picioare de solul bolovănos, continuară

astfel drumul vreo jumătate de oră... Neînduplecat, soarele cobora spre orizont, munții căpătau admirabile tente violet. Se distingeau din ce în ce mai puțin detaliile, obiectele se cufundau în propria lor umbră. Pilotul întinse mâna, indicând spre stânga.

– Al Ruwayshid!

Îl și depășiseră... Zburară încă cinci minute, apoi ministrul zise:

– Nu a putut să ajungă atât de departe. Să ne întoarcem. Poate că a încercat să ajungă la *wadi* Umm Tyways. Este o trecătoare dificilă, dar pe urmă intră pe un drum care duce direct la frontiera irakiană, la patruzeci de kilometri spre sud de postul de poliție din Turaybil.

Ascultător, pilotul efectuă virajul. Acum aveau soarele direct în față. Parcurseră astfel vreo sută de kilometri spre vest, complet orbiți. Aplecat în față, ministrul inspecta solul.

– Ia-o spre sud, îi ordonă el pilotului. Pe urmă, peste vreo cinci minute, vei relua drumul spre est.

Malko se uita discret la ceas. Le mai rămâneau patruzeci de minute de lumină. Se întoarse spre est, scrutând terenul accidentat. Se pregăti să revină la poziția de dinainte, când un punct strălucitor îi atrase atenția câteva fracțiuni de secundă. Apoi dispăru. Ca o rapidă stea căzătoare. Tresări și strigă:

– Am zărit ceva în spatele nostru! Să ne întoarcem.

Ministrul transmise ordinul pilotului și elicopterul efectuă un viraj strâns la o sută optzeci de grade. Malko deschise larg ochii, dar nu mai văzu nimic. Umbrele lăsate de stânci îngreunau vizibilitatea. În ciuda ochilor pătrunzători de beduin, ministrul nu putu zări mai mult.

Deodată, un al doilea punct luminos se materializă, de data asta înaintea lor, în dreapta elicopterului. După o secundă, realizară că o rază de soare în crepuscul era trimisă înapoi de o suprafață reflectorizantă.

Ministrul interpelase deja pilotul care mai coborî puțin, virând spre dreapta. Timp de câteva minute, o liniște încordată domni în carlinga încinsă de soare.

Apoi, același strigăt țâșni deodată din patru piepturi. Un al treilea fulger îi orbise. De data asta, erau foarte aproape ca să poată distinge sursa: soarele se reflecta în geamul din spate al

unui Range Rover alb, angajat într-un defileu, printre doi pereți de stâncă.

* * *

Randa Asfur se ghemui pe scaun, ca să fie mai greu de reperat. De îndată ce observă elicopterul, pulsul i se acceleră vertiginos. Totuși, aparatul era destul de departe și o depășise cu mult. Se angajase într-un fel de canion care o ferea în mare parte să fie văzută. Oprise și aprinse o țigară. Trebuia doar să aștepte. În douăzeci de minute, avea să se întunece...

Apoi, elicopterul se îndreptă în direcția ei. Mai întâi, sperase că se va întoarce la Amman. Dar virase, reluând direcția spre est. Singura speranță era să n-o repereze. Firește că era echipat cu un radio, dacă nu, putea să pună pe urmele ei o patrulă a Poliției Deșertului... Se aplecă peste hartă. Pista, aproape la fel de bună ca o șosea asfaltată, care ducea la frontiera irakiană, începea la douăzeci de kilometri mai spre est. Numai o jumătate de oră de mers prin defileu ar fi suficientă ca să poată ajunge acolo.

Uruitul elicopterului ce trecea pe deasupra ei îi smulse un strigăt de furie. Sosise transversal, ascuns de creasta stâncoasă. Nu se putea să n-o fi reperat. Ezită. Granița cu Arabia Saudită era și mai aproape, la vreo zece kilometri.

Incapabilă să rămână acolo fără să întreprindă ceva, ea demară din nou. Acum că fusese reperată, nu mai avea prea multă importanță. De abia parcursese vreo sută de metri, că elicopterul îi apăru în față, la câțiva metri de sol, ca un bondar ostil. Îi distingea ușor pe cei patru ocupanți... Ar fi dat orice să aibă o mitralieră. Strivi frâna mașinii. Elicopterul coborî și mai mult, ridicând un nor de praf gălbui. Se așeză astfel încât să-i bareze drumul. Noaptea va cădea prea târziu pentru ea.

Brusc, un calm aproape ireal o invadă pe Randa Asfur. Opri motorul și luă o țigară, aprinzând-o cu bricheta îmbrăcată în piele de crocodil. O contemplă câteva clipe, cuprinsă de o ironie morbidă. Dacă se găsea acolo, era numai din cauza poșetei. Înălță ochii spre cer.

Elicopterul se așezase pe patine, iar praful continua să se ridice în vârtejuri. Trei bărbați săriră din aparat. Îi studie pe toți trei. Mâna se așeză pe crosa pistolului care servise la

asasinarea lui Khaldun Al Dalubi și a Zahrei Sirb. Încă nu-și spusese ultimul cuvânt.

* * *

În spatele parbrizului nu se distingea decât o siluetă. Elicopterul Hugues 500 era separat de mașina albă doar de o distanță de o sută de metri. Trăsăturile persoanei așezate la volan nu se puteau distinge bine din cauza luminozității scăzute. Ministrul urlă ceva pilotului rămas la comenzi, cu rotorul învârtindu-se.

– Va cere ajutor prin radio! țipă el. Pot să ajungă aici în cel mult două ore.

– Va fi noapte, obiectă Malko. Până atunci, are timp să fugă pe jos.

– Prin deșert, nu va ajunge departe, ripostă Christopher Angleton.

Malko nu răspunse. Randa Asfur îi dovedise că era o femeie puternică. Apoi, se gândea la Zahra...

– Mă duc acolo, spuse el.

– Vin și eu, zise imediat americanul.

Malko se întoarse spre el.

– Nu sunteți înarmat. Nici ministrul.

Fără să mai aștepte răspunsul celor doi, porni spre Range Rover-ul staționat. Era cu soarele în ochi și o distingea pe Randa cu mare greutate. În timp ce înainta, își scoase pistoletul de la centură și-l ținu în mână. Voia ca Randa Asfur să știe că nu venea pentru negociere. Ca să tragă în el, va fi nevoită să iasă din mașină. Va fi un duel cinstit.

I se părea că picioarele i se înfundau mai mult în nisip. Nu se mai găsea decât la vreo douăzeci de metri și se aștepta în fiecare secundă să vadă portiera deschizându-se. Deodată, își dădu seama că nu nisipul îi îngreuna mersul, ci instinctul de conservare. Constituia o țintă perfectă.

Mai avea de făcut vreo câțiva pași. Soarele îl împiedica să vadă în interiorul mașinii. Brusc, avu impresia că vehiculul era gol și că Randa Asfur fugise pe una din ușile din spate, poate că a cincea! Parcurse în fugă ultimii metri și deschise portiera, îndreptând pistolul spre interior.

Randa Asfur era tot pe locul ei, sprijinită de volan ca și cum ar dormi. Un firicel de sânge se prelingea din orbita goală a ochiului stâng. De acolo unde își trăsese un glonț cu pistolul pe care-l mai ținea în mână.